

První krev

VORCI
VALEČNÍCI BOUŘE

STAN NICHOLLS

FANTOM PŘÍMÍ

První krev

VORCI
VALEČNÍCI BOUŘE

STAN NICHOLLS

FANTOM PŘÍMÍ

První krev

VORCI
VALEČNÍCI BOUŘE

STAN NICHOLLS

FANTOM PŘÍMÍ

První krev

VORCI
VALEČNÍCI BOUŘE

STAN NICHOLLS

FANTOM PŘÍMÍ

STAN NICHOLLS

ORCI

První krev

VÁLEČNÍCI BOUŘE

Třetí díl

FANTOM *Print*

Stryke se rychle zbavil prvního gremlina. Vyhnul se nepřesnému máchnutí mečem, rozsekl protivníkovi hrud' a shodil ho z koně. Další napadl Stryka s překvapující zuřivostí. Bodali a sekali a jejich čepele do sebe narážely v primitivním, pronikavém rytmu. Hrubou silou se Strykovi podařilo proniknout obranou nepřítele. Dalším bodnutím proklál nepříтели plíci. Aniž by se zastavil, vrhl se do dalšího souboje.

Alfray zamířil mezi dva nepřátele a sklonil přitom standartu, takže oba z nich zasáhl a vyhodil ze sedla. Pak oštěp otočil do obranné pozice právě včas, aby odrazil útok dalšího protivníka. Vyhnul se nájezdnickovu meči a zasadil mu tvrdou ránu, která ho srazila z koně.

Coilla mrštila nožem a zasáhla jednoho z gremlinů do oka. S jekotem zmizel ve zmatku. Vybrala si další cíl a právě se chystala hodit dýkou, když se po ní ohnal jeden z nepřátel. Všimla si ho, až už byl jeho meč v pohybu, a málem jí usekl nos. Popadla ho za zápěstí ruky, v níž držel čepel, a bodla. Po několika bodnutích padl nepřítel mrtvý k zemi.

Orci — První krev
v nakladatelství **FANTOM *Print***

Strážci blesku
Legie hromu
Válečníci bouře

Copyright © Stan Nicholls 2000

All rights reserved

The right of Stan Nicholls to be identified as the author of this work
has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs
and Patents Act 1988

Translation © Kateřina Niklová

Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 80-86354-58-X

*S láskou a milými vzpomínkami věnováno
Eileen Costelloeové (1951 - 2001)*

Krev orků

Společenská struktura Maras-Dantie, kolébky starých národů, stála na pokraji zhroutení. Její křehkou rovnováhu zničil příchod nenasytného druhu, který si říkal lidé. Pustošili přírodní zdroje i celé kultury a podněcovali konflikty. Mnozí se přidali k náboženským skupinám Mani nebo Uni a rozpoutali občanskou válku.

A ničili magii země.

Lidské drancování narušilo tok síly v zemi, z níž čerpala kouzelné schopnosti většina starých národů. Zřídlo magie vysychalo, což zhoršilo podnebí a narušilo běh ročních období. Nad Maras-Dantií visela hrozba nekonečné zimy a příchod doby ledové, kterou ohlašovaly ledovce, postupující ze severu.

Orci neovládali žádnou magii, takže neměli co ztratit. Jejich silou byly jedinečné bojové schopnosti a krvelačnost.

Kapitán Stryke velel Rosomákům, válečné jednotce třiceti orků, kteří sloužili královně a čarodějce Jennestě, krutovládkyni a zastánkyni Mani. Strykovými důstojníky byli seržanti Haskeer a Jup, jediný trpaslík v tlupě, a desátníci Alfray a Coilla, jediná žena v jednotce. Zbytek tvořilo dvacet pět pěšáků. Na Jennestin rozkaz se Rosomáci zmocnili tajemného předmětu v pouzdře, které měli zakázáno otevřít. Získali také velké množství krystalů, silné drogy, jíž se říkalo křišťálový blesk.

Válec s artefaktem jim však ukradli koboldí bandité a Strykovo rozhodnutí vydat se za nimi a kořist jim sebrat bylo prvním krokem k tomu, aby se z Rosomáků stali odpadlíci. Za pomoci učeného gremlina Mobbse otevřela tlupa válec a zjistila, že ukrývá přístroj, artefakt, jenž měl být zdrojem velké magické síly. Orkům se však zdálo, že vypadá jako obyčejná hvězda, proto mu také tak začali říkat. Rosomáci se dozvěděli, že jde o jeden předmět z pěti, které by mohly za jistých podmínek osvobodit staré národy. Rozhodli se proto Jennestu zradit, a zatímco se Maras-Dantie propadala do chaosu, vydali se pátrat po zbývajících čtyřech kouscích skládačky.

Do cesty se jim však stavěl jeden problém za druhým. Po jejich stopě se vydala jednotka válečníků, které Jennesta vyslala, aby je zajali. Štvala je také vojska Uni a Mani, kterým pomáhali jiní orci a vypočítaví trpaslíci. Jejich přežití ohrožovaly lidské nemoci, kterým se staré národy nedokázaly bránit. A netrpělivá Jennesta, nespokojená s výsledky, kterých dosahovali její poddaní, si najala trojici nemilosrdných lidských lovců hlav, která se po stopách uprchlých orků vydala rovněž.

Po celou dobu pronásledovali Stryka nevysvětlitelné sny, v nichž navštěvoval idylickou domovinu orků, neposkrvrněnou lidmi nebo zhoršujícím se podnebím. Jeho představy byly tak živé, že začal pochybovat o svém zdravém rozumu.

Tlupa ukradla druhou hvězdu šílenému kazateli Uni Kimballu Hobrowovi, jenž je začal spolu se svými stoupenci pronásledovat. Třetí přístroj našli ve Škrabotu, podzemním království trolů. Rosomákům se podařilo uniknout až poté, co vzali trolského krále Tannara jako rukojmí. Haskeer, kterému horečka pomátla mysl, utekl s původními dvěma hvězdami. Coilla vyrazila za ním a zajali ji lovci hlav. Nalhala jim, že jednotka míří do svobodného přístavu Očistec. Lovci hlav Jennestu zradili a rozhodli se využít situace k vlastnímu obohacení, potřebovali však Coillu, aby identifikovala své společníky.

Stryke s tlupou pátral po Haskeerovi a Coille. Král Tannar se pokusil uzavřít s orky obchod a získat zpět hvězdu i svobodu. Prozradil jim, že další hvězda patří kentaurovi jménem Keppatawn a v Droganském lese ji chrání jeho klan. Stryke odmítl Tannara propustit. Král byl při pokusu o útěk zabit a Rosomáci mohli ke svým prohřeškům přidat i tyranovraždu.

Ve svém pomateném stavu byl Haskeer přesvědčen, že s ním hvězdy komunikují a snaží se ho přesvědčit, aby je odnesl zpět k Jennestě, i když by to znamenalo jeho jistou smrt. Než však mohl tento úkol splnit, zajali ho Hobrowovi horliví zastánci, kteří si říkali dozorci, a hvězdy padly do rukou Hobrowa.

Rosomáci se rovněž utkali s dozorci v krvavé bitvě a zjistili, že je Jennesta oficiálně prohlásila za dezertéry a vypsala na jejich hlavy vysokou odměnu. Stryke se rozhodl jednotku dočasně rozdělit, což

nikdy předtím neudělal. S polovinou tlupy pak dál pátral po kamarádech, zatímco Alfray odvedl ostatní do Droganu.

Jennesta zintenzívněla pátrání po Rosomácích a vyslala další dračí hlídky pod velením drakonýrky Glozellan. Také se telepaticky spojila se sestrami Adpar a Sanarou, jež vládly vlastním říším v jiných částech Maras-Dantie. Adpar, královna najád, vedla válku se sousedním národem merzů. Jennesta jí nabídla spojenectví. Když jí pomůže najít hvězdy, rozdělí se s ní o jejich moc. Adpar však sestře nevěřila a odmítla to. Rozzuřená Jennesta pak sestru očarovala.

Coilla a lovci hlav narazili na podivného člověka jménem Serapheim, jenž o sobě tvrdil, že je potulným vypravěčem. Než se však o něm mohli dozvědět víc, zmizel. Vydali se proto dál do Očistce. Na pořádek ve svobodném přístavu, který byl neutrálním místem setkání pro všechny národy, dohlíželi Strážci, magií vytvoření homunkulové, kteří každý prohřešek trestali smrtí. V jedné ze zchátralých čtvrtí pak lovci hlav dojednali obchod s otrokářem Razatt-Kheagem, kterému se rozhodli Coillu prodat.

Strykova skupina našla Haskeera a zachránila ho před smrtí z rukou Hobrowových dozorců. Rovněž se jí podařilo získat hvězdy. Haskeer však nedokázal své činy rozumně vysvětlit. Stryke se rozhodl připsat jeho chování na vrub horečce a dovolil mu přidat se opět k tlupě, ačkoli pouze na zkoušku. Později se u jejich ohně objevil za sněhové bouře tajemný Serapheim. Prozradil Strykovi, že Coillu zajali lovci hlav, o jejichž existenci neměla tlupa do té doby ani ponětí, a že s ní zamířili do Očistce. Poté muž zmizel, jako by se vypařil. Stryke poslal zprávu Alfrayovi, v níž odložil dobu jejich setkání, a s ještě menší skupinou bojovníků se vydal do Očistce. Tam opět zahlédli Serapheima. Sledovali ho a on je zavedl do doupěte otrokáře, jenž věznil Coillu. Po krvavé bitce ji sice zachránili, ale Razatt-Kheage a lovci hlav unikli. Serapheim také zmizel. Rosomákům se podařilo probojovat zástupy Strážců a uniknout z Očistce.

Strykova část jednotky se setkala s Alfrayovou u Zátoky lososů poblíž Droganského lesa. Krátce poté přepadli Stryka během lovu pomocníci pomstychtivého skřeta Razatt-Kheaga. Stryke však vězně přemohl a otrokáře zabil. Tlupa pak vstoupila do Droganského lesa a setkala se s Keppatawnovým klanem kentaurů. Keppatawn,

známý, ale chromý zbrojír, přiznal, že hvězdu vlastní. V mládí ji ukradl Adpar a jen taktak unikl smrti. Najáda ho však kouzlem ochromila a pouze jedna její slza by ho dokázala vyléčit. Keppatawn prohlásil, že pokud se Rosomákům podaří tento podivný poklad získat, dá jim za něj hvězdu. Stryke souhlasil.

Jednotka se vydala do říše najád, která ležela na hranici Kamenných bažin a Slézových ostrovů. V království však panoval zmatek. Najádi zde bojovali s merzy a Adpar upadla do života nebezpečného bezvědomí, které způsobil Jennestin magický útok. Adpar během života zničila všechny možné soupeře o trůn, takže neexistoval žádný možný následník. Její smrt proto měla uvrhnout říši do ještě většího chaosu, ve kterém by jednotlivé strany soupeřily o moc. Rosomákům se podařilo probojovat do soukromých komnat královny. Nalezli ji na smrtelné posteli, všemi opuštěnou. Zdálo se, že už je všechno ztraceno, Adpar však nakonec prolila jedinou slzu sebelítosti, kterou se Coille podařilo zachytit do lahvičky.

Díky telepatickému spojení poznaly Jennesta se Sanarou, že Adpar zemřela. Jennesta také zjistila, že se Stryke a jeho tlupa nachází v říši najád. Vyrázila proto ke Kamenným bažinám v čele desetitisícové armády Mani, rozhodnutá Rosomáky jednou provždy zničit. Královna poslala napřed jednotku draků, vedenou drakonýrkou Glozellan. Také Kimball Hobrow se dozvěděl, že orci zamířili do Droganu, a tak se tam vydal s armádou stoupenců Uni.

Jednotce se podařilo uniknout z říše najád jen díky merzským bojovníkům, kteří jim přišli na pomoc. Najádi však zabili orka Kestixe. Se slzou a hvězdami poté tlupa zamířila do Droganského lesa. Po cestě ji však napadli Hobrowovi dozorci. Protože byli lidé v mnohonásobné přesile, dali se Rosomáci na útěk. Strykův kuň však zakopl a shodil ho. Dozorci orka už téměř dostihli, když se objevila Glozellan a Stryka zachránila. Odletěla s ním na vzdálenou horu, kde ho bez vysvětlení opustila. I přesto, že bylo nemožné na horu vyšplhat, objevil se znenadání Serapheim a povzbudil Stryka, aby neztrácel naději. Pak zmizel. Stryke si jeho nevysvětlitelného zmizení téměř nevšiml. Hvězdy mu totiž zpívaly.

1

Uháněli jako pekelné stvůry.

Jup se otočil v sedle a ohlédl se po pronásledovatelích. Mohlo jich být tak sto; čtyři až pět lidí na jednoho orka. Byli odění do černého a silně ozbrojení a ani dlouhé pronásledování nedokázalo zchladit jejich vztek.

Muži v čele se už dostali na vzdálenost plivnutí.

Podíval se na Coillu, která jela vedle něj v zádech jednotky. Nahnula se vpřed, sklonila hlavu a stiskla rozhodně zuby. Tetování desátníka na tvářích zvýrazňovalo strohý výraz jejího obličeje.

Před nimi uháněli Haskeer s Alfrayem. Kopyta zpěněných koní bušila do zmrzlé země a rvala z ní kusy hlíny. Zbytek orků se rozprostřel po obou stranách a s ponurými tvářemi bojoval s ostrým větrem.

Všichni upírali oči na vzdálené útočiště Droganského lesa.

„*Dohání nás!*“ zařval Jup.

Nezdálo se, že by ho někdo kromě Coilly zaslechl. „*Tak neplýťvej dechem!*“ zaječela a zamračila se na trpaslíka. „*Hni sebou!*“

Neustále myslela na to, čeho se před chvílí stali svědky. Stryke spadl z koně a odnesl ho válečný drak. Museli předpokládat, že to byl jeden z Jennestiných draků, což znamenalo, že Stryke je ztracen.

Jup opět zakřičel a rozptýlil tak její chvilkové zamyšlení. Natáhl ruku a ukázal vlevo. Otočila hlavu. K její levé straně pronikl jeden z dozorců. Tasil meč a připravil se vrazit koněm do jejího.

„*Do prdele!*“ vybuchla. Prudce zatáhla za uzdu a obrátila se k muži čelem. Vyhnula se tak ráně a získala dost času na to, aby tasil zbraň.

Muž se k ní opět rozjel. Mával zbraní a něco křičel, jeho slova však zanikla v hluku pronásledování. Divoce máchnul a sotva minul její lýtko. Druhá rána šla výš a byla by ji rozsekla v půli, kdyby se nenaklonila na stranu.

To Coillu rozzuřilo.

Zprudka se otočila a ohnala se po něm. Muž se sklonil a meč mu prolétl v oblouku několik palců nad hlavou. Zamířil jí mečem na hrud', Coilla se však podařilo odklonit zásah stranou. Opět ji napadl a znovu. Odrazila obě rány a jejich meče se střetly s hlasitým zazvoněním.

Kořist a lovci pádili dál vpřed. Vjeli do malé rokle, široké asi pro dvanáct koní. Krajina se kolem nich míhala ve směsi zelené a hnědé. Coilla si koutkem oka všimla, že tlupu obkličuje stále víc lidí.

Natáhla se a opět sekla po protivníkovi. Minula a síla, kterou do úderu vložila, ji málem vyhodila ze sedla. Sekl po ní. Jejich zbraně se srazily, kov zařinčel. Žádnému se nedařilo objevit mezeru v obraně druhého.

Na okamžik zanechali boje, aby se napřímili v sedle, a Coilla toho využila, aby si prohlédla cestu. A dobře udělala. Jezdci před ní se rozdělili na dvě skupiny, aby se vyhnuli kmenu, který ležel v cestě. Strom vypadal jako kýl ohromné lodi, rozrážející vodu. Zatahala za uzdu, stočila koně vpravo a také váhu přenesla na stejnou stranu. Kůň se vychýlil ze směru a objel kmen. Před očima se jí na mihla drsná kůra stromu a do ramene ji zasáhla suchá větev. Pak se opět dostala na volné prostranství.

Coilla minula strom vpravo, muž vlevo. Pro zbytek lidí však představoval kmen překážku. Dorazili k němu v jednom velkém chumlu a na okamžik ucpali úzké stezky kolem. Její protivník se ocitl sám. Coilla se ho rozhodla konečně zbavit, proto k němu zamířila. Ve chvíli, kdy vyjeli z údolí zpět na otevřenou planinu, pustili se znovu do boje.

Zatímco si vyměňovali rány, Rosomáci se začali vzdalovat. Coilla si toho byla vědoma stejně jako Jup, jenž se po ní neustále ohlížel. Současně se lidem podařilo objet překážku a začali opět zrychlovat. Coilla se rozhodla pro odvážný kousek. Pustila uzdu, dala koni volnost a sevřela meč oběma rukama. Riskovala sice pád, ale nic jiného jí nezbývalo.

Risk se vyplatil.

Sekla po muži a vložila do rány všechnu sílu. Tentokrát si čepel našla cíl a zakousla se muži hluboko do předloktí. Vystříkla krev. Muž vykřikl, pustil zbraň a přitiskl si ruku na ránu. Coilla se roz-

máchla a bodla ho hrudi. Prorazila kosti a uvolnila rubínově rudý gejzír. Zapotácel se a hlava mu klesla na stranu. Znovu se rozmáchla.

Ale nebylo potřeba. Uzda vyklouzla muži ze zraněné ruky. Chvilí se vrávoral na pádícím koni jako hadrová panenka. Pak ve změti údů a šatů sklouzl ze sedla, dopadl na zem a odkulil se stranou.

Než se mohl zastavit, přejeli přes něj první jezdci. Některé koně o lidskou překážku zakopli a vyhodili jezdce ze sedla. Ty pak převálcoval zbytek lidské laviny. Postup lidí zbrzdila chaotická, řvoucí me-la lidí a koní.

Coilla popadla uzdu a pobídla koně. V těsné blízkosti ji následovalo několik koní bez jezdců.

Dohonila Rosomáky a zjistila, že Jup kvůli ní zpomalil. Zatímco pokračovali v cestě, nepřítel za nimi se znovu zformoval.

„Nenechají toho,“ zakřičel Jup.

„A to má být novina?“ Přelétla pohledem okolí. Před nimi se rozkládaly močály. „Tohle není nejlepší krajina na útěk.“

„To není správné.“

„Cože?“

„Nemůžeme je zavést do Droганu.“

Coilla se zamračila. „Máš pravdu,“ souhlasila a střelila pohledem po stromech. „Byl by to špatný způsob, jak oplatit Keppatawnovi jeho pohostinnost.“

„Přesně.“

„Takže co uděláme?“

„*No tak*, Coillo.“

„*Do prdele*.“

„Máš jiný plán?“

Zadívala se na dav lidí. Přibližovali se. „Ne,“ přiznala. „Nic jiného nám nezbyvá.“

Pobídla koně a vyrazila vpřed. Jup ji následoval. Propletli se mezi vojáky do čela tlupy, kde jeli Alfray s Haskeerem. Bažinatá země je zpomalovala, přesto však štípal vítr Coillu do očí. „Do lesa ne!“ zakřičela. „*Do lesa ne!*“

Alfray pochopil. „Postavíme se jim?“ zakřičel a zvedl válečnou standartu Rosomáků.

„Co jiného?“ zakřičel Jup.

„Jasně!“ přidal se Haskeer. „Orci neutíkají! My bojujeme!“ To Coille stačilo. Přitáhla koni uzdu. Ostatní ji následovali. Dozorci se k nim rychle blížili.

Obrátila koně a zařvala: „*Otočit! Postavíme se jim!*“

Nebyla to ona, kdo měl převzít velení. Jup s Haskeerem měli vyšší hodnost, v tuto chvíli však nikdo nemyslel na formality.

„*Roztáhněte se!*“ vyštěkl Jup. „*Vytvořte linii!*“

Nepřítel byl už téměř na dosah, a tak tlupa rychle uposlechla rozkaz. Ozbrojili se praky, vrhacími noži, krátkými oštěpy a luky, ačkoli posledních dvou zbraní měli velmi málo, dohromady sotva čtyři. Nožů a mečů už měli víc.

Dozorci s řevem zaútočili. Tváře měli stažené krvežíznivostí. Koním se v chladném vzduchu srážel dech v páru. Země duněla.

„*Klid!*“ nabádal orky Alfray.

Lidé už byli téměř u nich.

„*Ted!*“ zakřičel Jup.

Tlupa vypustila své ubohé střelivo. Vzduchem prolétly šípy, oštěpy a kamení.

Lidé zprudka zastavili a na okamžik nastal zmatek. Několik jich vyhodilo ze sedla náhlé zastavení, jiné zasáhly šípy a kamení. Tu a tam zvedl některý z mužů štít.

Odplata následovala rychle, avšak chaoticky. Do vzduchu vylétlo několik šípů a oštěpů; bylo jich však velmi málo, což svědčilo o stejně nedostatečné vybavenosti lidí. Orci, kteří byli vyzbrojeni štíty, je zvedli v obraně a střely se od nich s rachotem odrazily.

Zásoby střeliva však byly brzy vyčerpány. Obě strany tasily zbraně vhodné pro boj zblízka a začaly na sebe pokřikovat nadávky a výsměšky.

„Ještě tak dvě minuty,“ předpověděla Coilla.

Zmýlila se. Uplynula sotva polovina času a čekání bylo u konce. Povzbuzení přesilou vyrazili lidé vpřed jako černá vlna, ježící se oce-
lí.

„To je konec,“ zamumlal Jup temně a vytáhl ze sedlové brašny válečnou sekyru.

Haskeer tasil meč. Coilla si povytáhla rukáv a vyňala z pouzdra na předloktí vrhací nůž.

Alfray sklonil ostrý hrot standarty. „*Držte se! A dávejte pozor na křídlech!*“

Ostatní rady pohltil rámus útoku.

Dozorců bylo sice víc, ale byli méně disciplinovaní. Překotně se seřadili do skupin a při útoku se pletli jeden druhému pod nohy a překáželi si. Nic to sice nezměnilo na skutečnosti, že každý Rosomák čelil nesmírné přesile, ale získali tak několik cenných vteřin navíc.

Coilla využila čas, aby si v davu vyhlédla několik nepřátel dřív, než se k ní dostanou. Mrštila nožem po nejbližším muži. Zasáhla ho do krku a srazila ze sedla. Rychle popadla další nůž a pod paží jím hodila po dalším protivníkovi. Dýka se mu zabodla do oka. Třetí hod dalece minul cíl a byl také poslední. Lidé se už dostali příliš blízko a jedinou možností byl boj na meče. Vyrasila válečný pokřik a rozmáchla se.

První válečník, jenž k Jupovi dorazil, draze zaplatil. Trpaslík ho zasáhl těžkou sekyrou do hlavy, takže okolí pokryla sprška krve a úlomky kostí. Místo mrtvého zaujali další dva dozorcí. Jup se vyhnul jejich čepelím, ohnal se a jednomu z nich ut'al ruku, druhému zasekl sekyru do hrudi. Neměl však čas si oddechnout, neboť se objevili další. Jupova větrem ošlehaná vousatá tvář se stáhla námahou, ale postavil se jim.

Haskeer zasypal první dva útočníky deštěm divokých ran. Zabil je rychle, ale druhý z nich při pádu vytrhl orkovi čepel, takže byl Haskeer nucen čelit dalšímu protivníkovi s holýma rukama. Muž byl ozbrojen kopím. Oba ho pevně sevřeli, začali se něj přetahovat a trhali ostrou špicí oštěpu sem a tam. Haskeer se do kopí celou silou opřel, zarazil muži tupý konec do žaludku a vyrval mu zbraň z ruky. Obratně oštěp otočil a vrazil muži špici do břicha. Pak kopí vyškubl a obrátil ho proti dalšímu dozorcí. Ten ho však při pádu zlomil a Haskeerovi zůstal v ruce jen neužitečný kus dřeva.

Pak se staly dvě věci na jednou. Vrhhl se na něj další muž, kolem kterého znenadání prolétl osamělý šíp a zasáhl Haskeera do předloktí.

Ork zařval spíše zuřivostí než bolestí a vyškubl střelu z rány. Poté použil šíp jako dýku, naklonil se vpřed a vrazil ho dozorcí do obličeje. Využil okamžiku zmatku, sebral muži meč a zabodl ho ječí-

címu člověku do břicha. Místo mrtvého ihned zaujal další dozorce a Haskeer pokračoval v boji.

Při boji zblízka dával Alfray přednost sekyře před kopím. Oháněl se jí se smrtící přesností, sotva však dokázal udržet příliv lidí pod kontrolou. Ačkoli jeho krvežíznivost nepolevovala, stáří se začalo projevovat. Avšak i přes ochabující výdrž se v boji dokázal každému postavit. Prozatím.

Přelétl pohledem bojiště a všiml si, že není jediný, kdo má potíže. Tlupa ze všech sil bojovala s ohromnou přesilou a především na křídlech byly boje obzvláště kruté, neboť se lidé snažili jednotku obejít a vpadnout jí do zad. Rosomákům sice nezbývalo než bojovat, ukázalo se však, že tentokrát riskovali příliš. Zahlédl první raněné orky, zatím však žádného mrtvého. To však nebude mít dlouhého trvání.

Ačkoli byl Alfray pouze desátníkem, byl v pokušení ignorovat protokol a zakřičet rozkaz. Jup ho však předběhl a zaječel slova, která by se každému orkovi vzpříčila v hrdle.

„Ústup! Ústup!“

Rozkaz se rozšířil obléhanou řadou. Vojáci se rychle vymanili protivníkům a stáhli se. Ačkoli zadní řady na dozorce vpředu tlačily, obávali se přední linie klamavého útoku, proto nepřátele následovali jen s největší opatrností. Tlupa věděla, že tato ostražitost je jen dočasná.

Coilla, kterou paže bolely námahou ze zabíjení, ustoupila jako poslední. Obě skupiny se od sebe opět oddělily. Rosomáci se seskupili blíž k sobě.

Zamířila k Jupovi. „Co teď? Zase se dáme na útěk?“

„Bez šance,“ lupal po dechu trpaslík.

Coilla si přejela rukou přes tvář a setřela z ní krev. „Myslela jsem si to.“

Nepřátelé se připravovali na závěrečný útok. „Hodně jsme jich dostali,“ poznamenal Alfray, jenž se objevil po Coillině boku.

„Ale ne dost,“ odpověděl Haskeer mrzutě.

Někteří z vojáků tiše vzývali bohy, aby vedli jejich meče. Nebo aby jejich smrt byla rychlá a hrdinná. Coilla byla přesvědčená, že lidé promlouvali stejným způsobem ke svému bohu.

Dozorci se pohnuli vpřed.

Náhle k nim dolehl nářikavý zvuk. Přes orky rychle přelétl stín. Vzhlédli. Zdálo se, jako by se po obloze pohyboval velký hmyzí roj. Temný oblak dosáhl nejvyššího bodu stoupání, obrátil se a začal padat dolů na nepřítele.

A dopadl na něj krutě. Přední linie dozorců padly pod deštěm smrtících střel. Zabodávaly se jim do tváří, hrudí, paží a stehen. S ohromnou prudkostí prorazily dokonce i přílby a hledí. Ani štíty lidem nepomohly; vypadalo to, jako by byly vyrobeny z papíru. Lide a koně se probodání nespočetnými oštěpy zhroutili na jednu velkou krvavou hromadu.

Od lesa se k nim nejvyšší rychlostí hnal zástup bojovníků a zatímco jednotka přihlížela, vrhl na nepřítele další smrtící mrak. Šípy přelétly Rosomákům vysoko nad hlavou, přesto se však orci instinktivně sklonili. A opět lidé umírali, rozpoutal se chaos a zmatek.

Když se neočekávaní spojenci přiblížili, tlupa je poznala.

Alfray přimhouřil oči a zastínil si je rukou. „Keppatawnův klan!“ vykřikl.

Jup přikývl. „Dobře načasováno.“

Malá armáda kentaurů se početně vyrovnala lidem a blížila se velkou rychlostí.

„Kdo je vede?“ zeptal se Alfray.

Jednotka věděla, že Keppatawn je chromý, takže nepředpokládali, že to bude on sám.

„Zdá se, že Gelorak,“ ohlásil Jup.

Nyní už všichni rozpoznali statnou postavu mladého kentaura a jeho dlouhou kaštanovou hřívu.

Haskeer si ovázal ránu kusem špinavé látky. „Proč kecáme, když jsou tady lidi, které bychom mohli zabít?“ zavrčel.

„Máš pravdu,“ souhlasila Coilla a vyrazila vpřed. „*Dostaneme ty bastardy!*“

Okamžitě ji následovali.

Mezi dozorci stále ještě panoval zmatek. Země byla poseta mrtvými a raněnými. Chaos ještě zhoršovali koně bez jezdců a potácející se zranění. Muži, kteří se stále ještě drželi na koních, se jen bezcílně motali kolem. Pomstychtiví orci se jich snadno zbavili.

Sotva se jednotka znovu vložila do boje, připojili se k ní kentauři a posílili útok kyji, oštěpy, krátkými luky a zahnutými čepelemi. Zadní voj dozorců se dal brzy na útěk, pronásledován rychlonohými kentaury.

Vyčerpaná a špinavá Coilla se unaveně rozhlédla po bojišti. Zástupce náčelníka droganského klanu k ní přiklusal a schoval meč do pochvy. Několikrát zahrabal kopytem do země.

„Díky, Geloraku,“ řekla.

„Rádo se stalo. S nechtěnými hosty se dokážeme rychle vypořádat.“ Švihnul spleteným ocasem. „Kdo to byl?“

„Jenom banda lidí, která slouží milovanému bohovi.“

Pokřiveně se usmál. „Jaká byla cesta do Kamenných bažin?“

„Dobrá a... ne až tak dobrá.“

Gelorak se rozhlédl po tlupě. „Nikde nevidím Stryka.“

„Ne,“ odvětila Coilla tiše. „Nevidíš.“

Zadívala se na tmavnoucí nebe a snažila se potlačit zoufalství.

2

Ocitl se v dlouhém tunelu, který se před ním i za ním táhl do nekonečna.

Hlavou se téměř dotýkal stropu, a když roztáhl ruce, mohl se dotknout stěn. Byly studené a trochu vlhké. Strop, stěny i podlaha chodby byly z kamene, ale zdálo se, že tunel byl spíše vydlabán než postaven, protože nikde neviděl spoje ani jiné náznaky na sebe naskládaných kamenných bloků. Nesvítilo tu žádné světlo, přesto však viděl docela jasně. Jediným zvukem byl jeho vlastní hlasitý dech.

Netušil, kde je nebo jak se zde ocitl.

Chvilí jen tak tiše stál a rozhlížel se po okolí, neboť si nebyl jistý, co dál. Pak se v dálce před ním objevilo bílé světlo. Na opačné straně nic podobného neviděl, takže předpokládal, že se vpředu nachází východ z tunelu. Vydal se k němu. Na rozdíl od hladkých stěn a stropu byla země hrbolatá, takže po ní mohl jistě kráčet.

Bylo těžké neztratit ze zřetele čas, ale asi po deseti minutách, pokud to odhadl správně, se světlo nezdálo být o nic blíž. Tunel vypadal pořád stejně a jen jeho kroky rušily dokonalé ticho, jež v něm panovalo. Přidal do kroku a pohyboval se, jak nejrychleji to v úzké chodbě šlo.

Z neschopnosti vnímat čas se stala bezčasovost. Opustil ho veškerý cit pro ubíhající minuty a hodiny. Existovalo pouze nyní a vesmír sestával z pronásledování světla, které se mu nikdy nepodaří chytit. Jeho tělo se pohybovalo samočinně kupředu.

V jistém okamžiku ho z monotónnosti cesty probralo vědomí, že světlo zjasnělo, ačkoli to nevypadalo, že by se přiblížilo. Po chvíli mu činilo potíže dívat se do něj zpříma déle než několik vteřin.

S každým krokem čistě bílé světlo sílilo a sílilo, až pohltilo stěny, podlahu, strop i všechno ostatní. Nyní bušilo, tepalo do rytmu, který mu duněl v hrudi a rval nitro.

Světlo bolelo.

Chtěl se otočit a dát na útěk, ale nemohl. Už nekráčel, nýbrž byl vtahován do oslepujícího, bolestivého, žhavého ledového srdce.

Vykřikl.

Světlo zhaslo.

Pomalů sklonil ruce a otevřel oči.

Předním se do dálky táhla holá planina. Nerostly zde žádné stromy ani jiná zeleň. Nikdy žádné takové místo nepoznal. Podobalo se poušti, ale písek byl našedlý a vypadal jako sopečný popel. Ponurou scénérii přerušovaly pouze rozeklané černé kameny, velké i malé, rozeteté kolem a částečně pohřbené v prachu.

Ovzduší bylo tropické. Nad zemí se ve výšce kotníků táhla žlutozelená mlha a ve vzduchu se vznášel nepříjemný zápach, který mu připomínal síru a hnijící ryby. V dálce se vypínaly do neuvěřitelné výšky černé hory.

Nejvíce ho však šokovalo nebe.

Bylo krvavě rudé, bez mraků i hvězd. Těsně nad obzorem se však vznášel ohromný měsíc. Na jeho zářící, žlutohnědé tváři dokázal rozoznat každou prohlubeň a jizvu. Byl tak velký a tak blízko, až téměř uvěřil, že by ho dokázal zasáhnout šípem. Divil se, že měsíc nespadne a tuto pustou zemi nerozdrtí.

Odrhl oči od krajiny a ohlédl se. Setkal se se stejným obrázkem. Stříbřitě šedý písek, naježené skály, hory v dálce, rudé nebe. Nikde neviděl žádný vstup do tunelu.

I přes vlhký a teplý vzduch ho zamrazilo. Zemřel snad a ocitl se v Xentagii, orckém pekle? Místo skutečně vypadalo jako věčný očištec. Snesou se snad k němu Aik, Zeenoth, Neaphetar a Wystendel, svatá Čtveřice, v ohnivém válečném kočáru a odsoudí jeho duši k věčnému trestu?

Pak ho ale napadlo, že pokud je to skutečně Xentagia, pak je velmi řídko osídlena. Byl snad jediným orkem v dějinách, který si zasloužil být sem poslán? Copak jen on spáchal nějaký zločin proti bohům, zločin, kterého si nebyl vědom a který byl potrestán zatracením? A kde byli mučiví démoni, sluaghové, o nichž se tvrdilo, že obývají peklo a jejich jediným potěšením je týrat bloudící duše?

Koutkem oka zachytil na rozlehlé planině pohyb. Přimhouřil oči, ale zpočátku nedokázal nic rozeznat. Pak si uvědomil, že sleduje žlutozelený, vše prostupující oblak mlhy. Byl velmi hustý a mířil k němu.

Měl pravdu? Opravdu ho čekal soud? Měl být odsouzen bohy? Hrozivě mučen?

Instinkt mu říkal, aby se nevzdal bez boje. Poté si však uvědomil, že pokud jsou to skutečně bohové, byla by to zbytečná námaha. Dát se na útěk byla taky hloupost. Byl rozhodnut postavit se osudu. Ať už to byl bůh, nebo démon, nezradí svou víru zbabělostí.

Napřímil se a připravil, jak jen to šlo.

Nemusel čekat dlouho. Oblak, který se vlnil a rozléval, ale přesto držel pohromadě, mířil přímo k němu. Nepřipadalo v úvahu, že by ho hnal vítr. Na to se pohyboval s příliš velkou přesností, a kromě toho žádný vítr nefoukal.

Mrak se zastavil asi na vzdálenost oštěpu od něj. Neustále se točil a Stryke očekával, že ucítí závan větru, ale nebylo tomu tak. Zblízka si všiml, že je kouř protkán nespočetnými zlatými tečkami. Netušil však, co se v mraku nachází, neboť zahlédl pouhý obrys.

Téměř okamžitě se oblak začal točit pomaleji. Hustá mlha se vrstvu po vrstvě rozpouštěla a pomalu odhalovala tmavý tvar uvnitř. Brzy bylo jasné, že je to postava.

Vzhlédl ještě výš.

Poslední cáry mlhy se rozplynuly. Stálo před ním stvoření.

Představoval si mnohé, ale tohle ne.

Tvor byl malé, podsadité postavy s vráscitou kůží a velkou kulatou hlavou, ze které odstávaly špičaté uši. Poněkud vypouklé oči měly černé duhovky a žlutými žilkami protkané bělmo, obklopené masitými víčky. Hlavu ani tvář mu nepokrývaly žádné chlupy, jen husté, rudohnědé licousy které pomalu dostávaly šedou barvu. Nos měl malý a úzký, ústa tvrdá jako ztuhlou pryskyřici, obroušenou pilníkem. Oděn byl do prostého hávu neurčité barvy, ovázaného provazem.

Stvoření bylo velmi staré.

„Mobbsi?“ zašeptal Stryke.

„Zdravím tě, kapitáne orků,“ odpověděl gremlin. Promluvil tiše a jeho tvář rozzářil malý úsměv.

Strykovu mysl naplnily tisíce otázek. „Co tady děláš?“ zeptal se nakonec.

„Neměl jsem na výběr.“

„A já snad mám? Kde to jsem, Mobbsi? Je tohle snad peklo?“ Gremlin potřásl hlavou. „Ne. Aspoň ne takové, na jaké se ptáš.“

„Kde tedy jsme?“

„Tohle je... mezizemě, ani tvůj svět, ani můj.“

„O čem to mluvíš? Copak nejsme oba v Maras-Dantii?“

„Žádná z tvých otázek není tak důležitá jako to, co ti chci říct.“ Mobbs mávl nedbale rukou kolem. „Prostě to přijmi. Dívej se na to jako na řečníště, kde se můžeme sejít.“

„Další hádanky bez odpovědí. Pořád jsi učenec, Mobbsi.“

„Považoval jsem se za něj. Ale od chvíle, kdy jsem tady, jsem si uvědomil, že nevím vůbec nic.“

„Ale kde...“

„Máme málo času.“ Téměř ihned dodal: „Vzpomínáš si na naše první setkání?“

„Samozřejmě že si vzpomínám. Všechno změnilo.“

„Spíše napomohlo změně, k níž by stejně došlo. Něco jako porodní bába pomáhající při narození dítěte. Žádný z nás si však nebyl vědom závažnosti toho, k čemu dojde, když si vybereš novou stezku.“

„O závažnosti nic nevím,“ řekl Stryke s respektem ke slovu, které nikdy dřív nepoužil. „Jediné, co mé rozhodnutí mně i tlupě přineslo, jsou potíže.“

„Než zvítězíš, postaví se ti jich do cesty ještě víc, a mnohem horších. Tedy pokud zvítězíš,“ opravil se gremlin.

„Přežíváme jen díky chytrosti a vynalézavosti. Běháme kolem a pátráme po kusech skládačky, které nerozumíme. K čemu to všechno, když ani nevíme, proč to vlastně děláme?“

„Ale ty víš, proč to děláš. Kvůli svobodě, pravdě a rozluštění tajemství. Jde o velkou odměnu, Stryku, za kterou ale musíš drazé zaplatit. Nakonec třeba zjistíš, že to ani nestálo za to.“

„Už teď nevím, jestli to stojí za to, Mobbsi. Ztratil jsem kamarády, sledoval, jak se všechno propadá do zmatku, jak ničí naše životy...“

„Myslíš, že by k tomu jinak nedošlo? S Maras-Dantií to jde z kopce, o to se postarali přistěhovalci. Ty ale můžeš všechno změnit; alespoň pro některé. Pokud toho teď necháš, s jistotou prohraješ. Pokračuj a existuje malá šance, že vyhraješ. Nebudu ti lhát, je opravdu malá.“

„Tak mi řekni, co mám dělat.“

„Chceš vědět, kde hledat poslední přístroj a co udělat, až je budeš mít pohromadě?“

Stryke přikývl.

„To ti nemohu říct. V tomto ohledu toho vím tolik, co ty. Ale nenapadlo tě, že předměty, které hledáš, chtějí být nalezeny?“

„To je šílené. Jsou to jenom... věci.“

„Možná.“

„Takže mi kromě varování nemáš co nabídnout?“

„Varování a povzbuzení. Jsi už tak blízko. Nepochybuji o tom, že dostaneš šanci úkol dokončit. Ale do cesty se ti postaví krev, mrtví a zármutek. Ale i přesto musíš pokračovat.“

„Mluvíš tak jistě. Jak tohle všechno víš?“

„Můj současný... stav, mi dovoluje nahlédnout do událostí, které se ještě nestaly. Neznám podrobnosti, jen proud, který ovlivní budoucnost.“ Jeho tvář potemněla. „Blíží se oheň.“

Stryka opět zamrazilo, když pochopil. „Říkal jsi, že nemáš na výběr, že tady musíš být,“ zašeptal.

Mobbs neodpověděl.

Stryke zopakoval svoji předchozí otázku, vložil však do ní víc síly. „Kde to jsme, Mobbsi?“

Starý učenec si povzdychl. „Říkej tomu třeba království stínů.“

„Jak dlouho jsi už tady?“

„Od chvíle, kdy jsme se rozešli. Kvůli jinému orkovi, kapitánu Delorranovi.“

Gremlin roztáhl róbu a ukázal hrud'. Hyzdila ji rána, která sice už nekrvácela, byla však tak hluboká a zhoubná, že mohla mít za následek jen jedno.

Strykovo podezření se potvrdilo. Z tváře mu vyprchala barva. „Jsi...“

„Mrtvý. Nemrtvý. Mezi světy. A je nepravděpodobné, že dosáhnu klidu, dokud se ve tvém světě všechno nevyřeší.“

„Mobbsi, já... je mi to tak líto.“ Připadalo mu to jako chabá omluva.

„To nemusí,“ odvětil gremlin jemně a opět se zahalil.

„Delorran šel po mně. Kdyby nebylo mě...“

„Zapomeň na to. Nedávám ti to za vinu a Delorran už zaplatil. Ale copak nevidíš? Osvobodíš mě, teprve až osvobodíš sám sebe.“

„Ale...“

„Ať už se ti to líbí, nebo ne, Stryku, hra začala a ty jsi jeden z hráčů.“ Mobbs natáhl ruku a ukázal přes orkovo rameno. „Dávej pozor!“

Stryke se zmateně otočil a zalapal po dechu nad šílenstvím, kterého se stal svědkem.

Ohromný měsíc, který začal pomalu zapadat za obzor, se proměnil ve tvář se ženskými rysy, které moc dobře znal. Měla černé vlasy a hluboké oči. Její kůže se stříbrně a zeleně leskla, jako by byla pokryta rybími šupinami.

Jennesta, míšenka a královna, otevřela svá příliš velká ústa, plná ostrých zubů, a rozesmála se, kolem však i nadále panovalo dokonalé ticho.

Zpoza hor se zvedla ohromná ruka, stejně šupinatá jako tvář. Nepřirozeně dlouhé prsty, ještě prodloužené nehty, svíraly velký předmět. Ruka ho téměř líně vrhla na planinu.

Stryke šokovaně sledoval, jak se předmět ve vzduchu otočil a dopadl na zem, kde zvedl hustý oblak prachu. Země se zachvěla. Předmět se odrazil, otočil ve vzduchu, dopadl na zem a opět se odrazil.

Když to tak udělal asi šestkrát, pochopil Stryke dvě věci.

Za prvé předmět poznal. Mobbs mu říkal přístroj a Rosomáci ho pojmenovali hvězda. Byl to první artefakt, který našli v Domovině, usedlosti Uni. Ale jejich se dal sevřít do dlaně, kdežto tento měl gigantické rozměry. Pískově zbarvenou středovou koulí by sotva dokázalo pohnout tucet koní. Sedm bodlin bylo velkých jako vzrostlé duby.

A za druhé si uvědomil, že se předmět řítí přímo na něj.

Otočil se k Mobbsovi, ale gremlin zmizel.

Hvězda dál poskakovala jeho směrem a při každém dopadu otrásla zemí. Nezdálo se, že by zpomalovala. Stryke se dal na útěk.

Vyrazil přes podivnou pustinu, kličkoval mezi kameny a pomáhal si rukama. Hvězda se však přibližovala, ohromnou silou bušila do popela, drtila skály, zvedala mračna prachu a v celé své kráse se otáčela ve vzduchu.

Stryke ji slyšel, cítil v zádech. Zrychlil a ohlédl se. Viděl, jak se dvě ohromné bodliny zabořily do země jako nohy obra, převrátily se, vyrvaly z popela a opět vzlétly. Vlna prachu ho na okamžik oslepila a při dalším pádu hvězdy se jí už mohl téměř dotknout.

Uskočil a vložil do skoku celou sílu, která mu po šíleném útěku zbyla. Odkutálel se stranou lepkavým popelem. Obával se, že hvězda změní směr a bude pokračovat v honu na něj. Zastavil se a vyškrábal na nohy, připraven dát se opět na útěk.

Hvězda však pokračovala dál stejným směrem, drtila všechny překážky, které se jí postavily do cesty, a v pravidelném rytmu bušila do země. Sledoval, jak skáče a vzdaluje se po planině. Když už byla jen vzdálenou tečkou, vydechl úlevou.

Otočil se a doufal, že měsíc bude už zase jen měsícem. Byla to však zbytečná naděje. Jennestina ohromná postava se dál vznášela v moři krve a mračila se na něj.

Opět zvedla ruku, v níž držela další předměty. Opět jimi mrštila na planinu. Trojice hvězd dopadla na zem v nepravidelné linii. K obloze se vznesly tři gejzíry popela. Hvězdy se odrazily a zamířily ke Strykovi.

I tyhle poznal. První byla zelená s pěti, druhá tmavě modrá se čtyřmi a poslední šedá se dvěma bodlinami. Byly to hvězdy, které se tlupě také podařilo shromáždit.

Blížily se a zdálo se, že je tentokrát něco vede, nějaká inteligence, kterou první z hvězd postrádala. Jedna k němu mířila přímo, zatímco hvězdy na krajích se pohybovaly klikatě; odskakovaly stranou a zase se vracely zpět. Měly v úmyslu sevřít ho do kleští. A Stryke si byl jist, že se pohybují mnohem rychleji než první hvězda.

Opět se dal na útěk. Snažil se pohybovat nevyzpytatelně, jednat nevypočitatelně, aby jim ztížil práci. Ale pokaždé když se ohlédl, byly mu v patách a zůstávaly ve stejné formaci jako vlečná síť, připravená

pro úlovek. Běžel, jak nejrychleji mohl. Údy mu tepaly bolestí. Když zalapal po dechu, plíce mu hořely.

Pak jedna z hvězd dopadla vpravo těsně vedle něj a zvedla mračno popela. Zamířil doleva. Další hvězda se zabořila do země a zatarasila mu cestu. Třetí se točila nad ním. Zakopl a spadl. Přetočil se na záda. Zakryl ho stín. Bezmocně sledoval, jak se hvězda řítí dolů, a věděl, že ho za okamžik rozdrtí.

Připadal si jako brouk, sledující velkou botu, která ho v nejbližší chvíli zašlápne.

A zdálo se mu, jako by z dálky slyšel zvláštní, rytmický zpěv.

* * *

Křičel.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že je vzhůru. A naživu. Uběhlo několik vteřin, než pochopil, kde je. Posadil se a rukávem si setřel pot, který mu i navzdory chladu vyrazil na čele. Lapal po dechu, který se srážel v řídkém, studeném vzduchu.

Tento sen se nepodobal žádnému z předchozích, byl však stejně živý a skutečný. Probíral si ho v mysli a pokoušel se pochopit, co znamená. Pak si vzpomněl na Mobbsa.

Další krev na jeho rukou.

Stryke se zarazil. Bylo hloupé cítit se vinen kvůli snu. Mobbs mohl být dokonale živý a zdravý. Tak docela tomu však nevěřil.

Připadal si stále omámený. Musel se sebrat. Vyškrábal se na nohy a přistoupil k okraji vězení.

Náhorní plošina, na které ho Glozellan, Jennestina krotitelka draků, zanechala, byla docela malá. Mohla být asi sto kroků dlouhá a šedesát kroků široká. Nacházelo se na ní jen několik kamenů, které poskytovaly ochranu proti větru. Netušil, proč ho sem Glozellan přivedla. Nejpravděpodobnější bylo, že ho unesla na příkaz své paní, a bylo jen otázkou času, než bude nucen čelit jejímu vzteku.

Rozhlédl se po okolí. Netušil, kde je, věděl jen to, že zamířili na sever. Možná ho drakonýrka nechala na jedné z hor v Bandar Gizattu

nebo Goffu. Skutečnost, že na západě viděl oceán a na severu postupující ledovce, jeho domněnku potvrzovala. Ne že by na tom záleželo.

Vzduch byl chladný a prudký vítr ostrý. Stryke byl vděčný za kožešinový kabátec. Přitáhl si ho blíž k tělu a přemýšlel nad událostmi posledních několika hodin. Glozellan odletěla bez vysvětlení. Krátce poté se objevil tajemný člověk, jenž si říkal Serapheim, ačkoli Stryke nedokázal pochopit, jak se na tak nepřístupné místo dostal nebo jak ho zase opustil. A pak tady byly přístroje, hvězdy.

Hvězdy.

Vzpomínal si, že zpívaly. Těsně předtím, než usnul, vydávaly nějaký zvuk. Neslyšel ho však ušima, nýbrž v mysli. A nebyl to ani zpěv, ale jinak ho nedokázal popsat. Stejně jako Haskeer.

Zarazil se.

Stryke vsunul zmrzlou ruku do váčku u opasku a vytáhl z něj přístroje. Prohlédl si je. Hvězda z Domoviny, pískově zbarvená se sedmi bodlinami různé délky; hvězda z Trojice, zelená s pěti bodlinami; tmavě modrá se čtyřmi bodlinami ze Škrabotu. Už „nezpívaly“.

Zamračil se. Nic už nedávalo smysl.

Poté si všiml, že se k němu z dálky něco blíží. Velký černý tvor, jenž líně mával zubatými křídly. Nebylo pochyb o tom, kdo to je.

Připravil se a položil ruku na jílec meče.

3

Kentauroi doprovodili tlupu do Droganského lesa.

Posílili strážce pro případ, že by se lidé vrátili, a připravili se na boj.

Alfray odvedl Haskeera stranou, aby mu ošetřil ránu a postaral se i o další zraněné. Ostatní Rosomáci se potulovali po osadě a hledali něco k jídlu a k pití. Coilla a Jup se s Gelorakem vydali za náčelníkem klanu.

Keppatawna našli ve vstupu do kovárny. Štěkal rozkazy a vysílal posly. Kdysi býval zdravý a statný, věk však postříbřil jeho vous a zvrásnil tvář. Táhl za sebou chromou pravou nohu.

Poté, co pozdravil Geloraka, se obrátil k Rosomákům. „Seržante. Desátníku. Vítejte zpátky.“

Jup kývl.

„Omlouváme se za potíže, Keppatawne,“ řekla Coilla.

„To nemusíte. Občas nějaký ten boj není ku škodě, aspoň nás udrží v kondici.“ Kentauroi se šelmovsky zazubil. „Tak jak dopadla výprava?“

„Získali jsme, co jsi chtěl.“

„*Opravdu?*“ rozzářil se. „Výborné zprávy! Všechno, co o orcích říkají...“ Pak si všiml výrazu jejich tváří. „Co se děje?“

Neodpověděli.

Keppatawn se rozhlédl po mýtině. „Kde je Stryke?“

„Nevíme,“ přiznal Jup ponuře.

„Co tím myslíš?“

„Jeho kůň padl, když jsme prchali před lidmi,“ vysvětlila Coilla.

„Pak se objevil válečný drak a někam ho odnesl.“

„Chcete tím říct, že ho zajali?“

„Neviděli jsme, že by ho přinutili s nimi odejít, pokud myslíš tohle. Na to jsme byli příliš zaměstnaní útekem. Ale Jennesta je jedna z mála, kdo v dnešní době velí drakům.“

„Všiml jsem si drakonýra,“ řekl Jup. „Jsem si docela jistý, že to byla Glozellan.“

Coilla si povzdychla. „Jennestina krotitelka draků. Tak to je konec.“

„Možná ne,“ nadhodil Jup. „Dokážeš si představit, že by *hnědák* přinutil Stryka udělat něco, co by nechtěl?“

„Já... já prostě nevím, Jupe. Jediné, co *vím*, je, že Stryke je pryč a hvězdy a slza s ním.“ Obrátila se ke Keppatawnovi. „Omlouvám se, měli jsme ti to říct.“

Náčelník nedal najevo ani náznak zklamání, ale všichni si všimli, jak si mimoděk prohnul stehno chromé nohy. „Nemůže mi chybět něco, co jsem nikdy neměl,“ pronesl klidně. „A co se týká vašeho kapitána, prohledáme okolí.“

„Tohle by měla udělat tlupa,“ řekl Jup. „Je jedním z nás.“

„Musíte si odpočinout a my to tady známe.“ Otočil se ke svému zástupci. „Začněte pátrat a postavte hlídky na vyvýšených místech.“ Mladý kentaur přikývl a odklusal. Keppatawn obrátil pozornost zpět k Jupovi a Coille. „V tuto chvíli nemůžeme nic víc dělat. Pojd'te.“

Zavedl je k dubovému stolu. Unaveně klesli na lavici. Kolem právě procházel kentaur a táhl vůz se zásobami. Keppatawn se napřáhl a sebral ze skřípajícího nákladu kamennou láhev s úzkým hrdlem.

„Myslím, že potřebujete trochu piva,“ pokračoval. Zakousl se do zátky, vytrhl ji a vyplivl stranou. Pak zprudka postavil láhev na stůl.

„Proč ne,“ odpověděl Jup, zvedl oběma rukama láhev a napil se. Pak ji nabídl Coille, ale ta potřásla hlavou.

Keppatawn lehce zvedl láhev jednou rukou, také se zhluboka napil a utřel si ústa hřbetem ruky. „Teď mi povězte, co se stalo.“

„Stryke není jediný, koho jsme ztratili,“ chopila se slova Coilla. „Na cestě zpátky zabili najádští válečníci v Kamenných bažinách Kestixe, jednoho z našich vojáků.“ Bodlo ji u srdce. Kestix zemřel, když jí zachraňoval život.

„Je mi to skutečně moc líto,“ řekl Keppatawn. „Vydali jste se tam kvůli mně.“

„Dělali jsme to stejně tak pro sebe. Neneseš na tom žádnou vinu.“

„Když vezmu v úvahu chaos, který tam dole panuje, tak mě překvapuje, že jsme neztratili ještě víc vojáků,“ ozval se Jup.

„Jak to?“ zeptal se Keppatawn.

„Adpar je mrtvá.“

„Cože? Jste si tím jistí?“

„Byli jsme u ní, když zemřela,“ odvětila Coilla. „A ne, nezabili jsme ji my.“

„Skutečně jste toho hodně zažili. Jak zemřela?“

„Může za to Jennesta.“

„Ona tam byla?“

„No... ne.“

„Tak jak víte, že to byla ona?“

To byla dobrá otázka. Coilla ještě neměla čas si celou věc promyslet. Nyní si uvědomila, že je to vlastně záhada. „Řekl to Stryke,“ odpověděla nepřítomným hlasem. „Byl si jím jistý.“

Jup o tom očividně taky nijak zvlášť nepřemýšlel. „Ale jak?“

„Asi věděl něco, co my ne,“ rozhodla, i když netušila, jak by to bylo možné.

„V najádské říši panuje zmatek,“ shrnula nakonec stručně. „Dostali jsme se ven jen proto, že nám pomohli merzové.“

Keppatawn vypadal zamyšleně. Palcem a ukazováčkem si hladil vousatou bradu. „Budeme teď muset být ještě opatrnější. Adpařina smrt změnila strukturu moci v celé oblasti. A možná ne k lepšímu.“

„Byla přece tyran.“

„To ano. Ale aspoň jsme věděli, co od ní můžeme očekávat. Na její místo se teď budou chtít prodrat jiní a kdo ví, kolik jich bude. Přinese to jen další nestabilitu a té už má Maras-Dantie víc než dost.“

Nadutým krokem k nim přistoupil Haskeer a přerušil rozhovor. Paži měl v závěsu a pořádal právě velký kus pečeného masa. Rty a tváře se mu leskly tukem.

„Kde je Alfray?“ zeptala se Coilla.

„Ohehuje hány,“ odpověděl Haskeer s plnými ústy.

Kývla na jeho ruku. „A co tvoje?“

Polkl, odhodil stranou ohlodanou kost a hlasitě říhl. „V pořádku.“ Bez zeptání popadl láhev, zaklonil hlavu a zhluboka se napil. Pivo mu stékalo po bradě. Opět říhl.

„Tvé uhlazené způsoby nás jako obvykle zahanbují,“ poznamenal Jup.

Haskeer na něj nechápavě pohlédl. „Cože?“

„Zapomeň na to.“

Dříve by si kvůli trpaslíkovu rýpnutí skočili po krku. Možná se Haskeer zklidnil, nebo snad jen nepochopil, že si z něho Jup dělá legraci. Nakonec jen pokrčil rameny a zeptal se: „Co teď?“

„Pokusíme se najít Stryka. Jinak nevím,“ přiznal Jup.

Haskeer si utřel umaštěné prsty do kožešinového kabátce. „A co když ho nenajdeme?“

„Na to ani *nemysli*,“ zavrčela Coilla temně.

Ve skutečnosti nedokázala myslet na nic jiného.

* * *

Stryke sledoval, jak nestvůra slétla z nebe a přistála na náhorní plošině.

Když drak složil šlachovitá křídla, zapraskala. Poté pomalu otočil velkou hlavu a bez mrkání se na orka zadíval šterbinami žlutých očí. Z nozder mu stoupal bílý dým. Tvor lapal po dechu jako pes a z mohutných čelistí mu visel lesklý jazyk, velký jako koňská příkrývka. Páchl rybami a ostrým větrem.

Stryke o několik kroků ustoupil.

Jezdkyně sklouzla z drakova šupinatého hřbetu.

Téměř všechno, co měla na sobě, od kabátce a úzkých kalhot až po boty a klobouk s úzkou krempou, bylo hnědé. Jedině bílé a šedé peří na klobouku a jednoduché zlaté šperky na zápěstích a krku měly jinou barvu.

Bylo záhadou, že hnědáci, potomci elfů a skřetů, z nichž ani jedni, ani druzí nebyli nijak vysocí, dorůstali do takové výšky. Tato hnědačka byla dokonce vyšší, než bývalo obvyklé, což ještě zdůrazňovala vzpřímeným držením těla. Vypadala křehce a vyzábale. Jako všichni hnědáci tvářila se i ona hrdě, což si mnozí pletli s povýšeností.

„*Glozellan!* Co se to *do pekel* děje?“ obořil se na ni Stryke.

Nijak ji nevyvedl z rovnováhy. „Omlouvám se, že jsem tě nechala tak dlouho čekat. Nemohla jsem tomu zabránit.“

„Jsem tady vězněm?“ Stále svíral v ruce meč.

Povyáhla velmi tenké hnědé obočí, jinak se její výraz nezměnil. „Ne, nejsi vězněm; *já* bych tě sotva dokázala zadržet. A nemíří sem ani

žádné dračí jednotky s Jennestinými vojáky, pokud myslíš na tohle.“ Do hlasu se jí vkradlo ještě víc jízlivosti. „Asi jsi tak docela nepochopil, že se ti snažím pomoci. Možná jsem své úmysly nedala najevo dost jasně.“

„Neobjasnila jsi mně vůbec *nic*.“

„Myslela jsem, že skutečnost, že jsem tě zachránila před lidmi, mluví za všechno.“

„Ano... Asi ano. Děkuju ti za to.“

Téměř neznatelně přikývla a pokračovala: „Ted’ odlož meč.“ Když zaváhal, posměšně dodala: „Jsi tady docela v bezpečí.“

Kajícně schoval meč. „Ale nemůžeš se mi divit. Jsi přece královninou krotitelkou draků a...“

„Už ne.“ Ve tváři měla nečitelný výraz.

„To mně vysvětlí.“

„Příliš mnoho urážek, příliš mnoho ran. Už toho mám dost, Stryku. Odešla jsem. Patřím k národu, který se pyšní loajalitou, takže to nebylo snadné rozhodnutí. Ale Jennestina krutost a způsob vládnutí mě přesvědčily. Takže jsem dezertér. Stejně jako ty.“

„Tohle je opravdu divná doba.“

„Další dva drakonýři i s draky odešli se mnou. Proto jsem tě nechala tady. Šla jsem jim na pomoc.“

„To bude pro Jennestu rána.“

„Dezertují i další, Stryku. Není jich zatím mnoho, ale jejich počet stále roste.“ Odmlčela se. „Mnozí by se k tobě rádi přidali.“

„*Neznají* mě. Nejsem žádný zachránce. Ani jsem *nechtěl* dezertovat.“

„Ale jsi vůdce. Dokázal jsi to jako velitel Rosomáků.“

„Velet jednotce není totéž jako velet armádě nebo vládnout království. Většina vůdců jsou jenom zvrácení podvodníci. Jennesta, Adpar, Kimball Hobrow... Nechci být jako oni.“

„Ty bys určitě nebyl. Pomohl bys nám je odstranit.“

„Staré národy by mezi sebou neměly bojovat. Musíme se společně postavit lidem. Nebo aspoň Uni.“

„Správně. Ale abychom to dokázali, musíme se sjednotit.“

„Tak ať se toho chopí někdo jiný. Já jsem jenom obyčejný voják.“ Zahleděl se na postupující ledovec a nepřírozenou záři, rozlévající se po temném nebi. Z mraků začaly padat sněhové vločky. Drak si se zaburácením odfrkl.

„Lidé jsou šílení, nerozumní tvorové, kteří bezcílně ničí všechno kolem. Ale nejsou jediní, kdo ničí Maras-Dantii. Jiné národy...“

„Já vím. Můj názor nezměníš, Glozellan, tak se o to ani nepokoušej.“

„Jak si přeješ. Možná ale nebudeš mít na výběr.“

Nechal to být a změnil téma. „Když už mluvíme o lidech, neznáš muže jménem Serapheim?“

Ani záblesk poznání. „Znám jenom pár lidí a určitě nikoho toho jména.“

„Nepřivedla jsi sem včera nikoho jiného? Ať už přede mnou nebo po mně.“

„Ne. Proč bych měla? Myslíš toho člověka?“

Protože nabyl podezření, že si vypravěče jenom představil, ucouvl. „Myslím, že... se mi jenom něco zdálo. Zapomeň na to.“

Zvědavě se na něj zadívala. Sníh padal hustěji. „Prý u sebe máš něco, po čem Jennesta touží,“ řekla po chvíli.

Na chvíli zauvažoval, jestli jí může věřit. Pak se ale rozhodl, že může. Zachránila mu přece život. „Není to jenom jedna věc,“ řekl a sáhl do váčku u opasku.

Rozevřel pěst. Na dlani mu ležely tři hvězdy. Glozellan se zahleděla na podivné předměty.

„Nevím, co to je, ani k čemu to slouží,“ přiznal, „ale nazývají je přístroji. My jim říkáme hvězdy.“

„Tohle jsou přístroje? *Opravdu?*“

Přikývl. Poprvé spatřil, že se jí na tváři objevil výraz podobný úžasu. To byl na hnědáka skutečný výkon.

„Slyšela jsi o nich?“ zeptal se.

Sebrala se. „Můj lid zná legendu o přístrojích.“

„Co mi o nich můžeš říct?“

„Abych se přiznala, nic moc. Víím, že jich má být pět, jsou velmi staré a mají mít něco společného s mým národem. Jedním z našich předků byl slavný Prillenda. Vííme o něm sice málo, ale byl to... filozof nebo věštec. Jedna z těchhle věcí ho prý obdarovala vizemi.“

„Vizemi? O čem?“

„Možná to byla prorocství, ale ztratila se už strašně dávno. Ale prý se týkala konce bytí, kdy bohové zničí tento svět a začnou hrát novou hru.“

„Orci znají podobný mýtus.“

„Neexistují však záznamy o tom, jak k přístroji přišel nebo kam zmizel. Říká se, že nějakým způsobem zapříčinil jeho smrt. Abych řekla pravdu, vždycky jsem celou věc považovala za povídačku opilých víl.“ Zadívala se na hvězdy. „Ale teď máš tři z nich. Určitě jsou pravé?“

„Určitě.“ Opět je schoval.

„Stejně jako ty netuším, čeho jsou schopny, Stryku, ale ten, kdo je vlastní, má moc. To říkají příběhy velmi jasně.“

Po posledním snu, pokud to byl sen, byl přesvědčen, že jde o větší moc, než si kdokoli dokáže představit. To jí však neřekl. Stejně tak zamlčel skutečnost, že mu hvězdy „zpívaly“.

„Chápu, proč je Jennesta považuje za tak cenné,“ řekla Glozelan. „I kdyby neměly žádnou magickou sílu, jsou to vzácné relikvie. Mohly by jí pomoci posílit hroutící se moc. Kdybys je ty použil k tomu, aby ses jí postavil...“

„Dost.“ Jeho tón naznačoval, že už se o této záležitosti nemíní dál bavit. „Co teď uděláš?“

„To ještě nevím. Ráda bych se vrátila k přátelům a zvážila, co dál. Ale jak víš, hnědáci pochází z jihu, kde se usídlilo víc lidí než kdekoli jinde. Můj lid se už dávno rozprchl. Takže se možná vydám do dračí pevnosti, někam hodně vysoko.“ Obrátila se a přátelsky poplácala svého svěřence. Drak přivřel oči a přijal gesto klidně. „Hnědáci a draci si vždycky dobře rozuměli. Jsou jediní, komu skutečně důvěřujeme, a zdá se, že sdílí naše pocity. Možná se považujeme za spojence v neštěstí.“

Stryke si uvědomil, že je Glozellan stejným vyvrhelem jako orci. Ucítil bodnutí soucitu.

„Budeš i dál bojovat proti královně?“ zeptala se Glozellan.

„Když budu muset. Postavím se lidem a každému jinému národu, který se mě pokusí zastavit. Ale není to můj cíl. Tím je udržet jednotku našeho národa.“

„Bohové s tebou možná mají jiné úmysly.“

Zasmál se, i když trochu kysele. „Na tom nezáleží. Ale zpátky k důležitým věcem. Musím se vrátit k Rosomákům.“

„Pak bychom měli odletět dřív, než se pokazí počasí. Pojď, odneseme tě k nim.“

4

Jela v černém kočáru, pomalovaném tajemnými stříbrnými a zlatými znaky a taženém vraníky. Hlavy jim zdobily kožené masky, posázené ostrými jehlanovými bodlinami, a návleky na nohou měli pobité kovovými cvočky. Z kol kočáru trčely lesklé kosy.

Za Jennestou pochodovala desetitisícová armáda orků, trpaslíků a lidí, oddaných Cestě Mani. Zástupy se ježily standartami a oštěpy. Armádu následovaly vozy, zakryté bílými plachtami a tažené voly. Po stranách kráčely pluky pěchoty.

Obešli Taklakameer, obrovské vnitrozemské moře, a překročili většinu Velkých plání. Drogan ležel na jihu, Bevis na severu. Brzy dorazí k poloostrovu Kamenných bažin a na pobřeží Norantelského oceánu. V močálovitém království najád, kterému ještě nedávno vládla Adpar, Jennestina sestra, již zavraždila magií, nyní budou pátrat po Rosomácích a kořisti.

Věděla, že tam jsou nebo tam aspoň byli. Odhalila jí to Adpařina umírající mysl.

Jennesta poslala napřed Glozellan, krotitelku draků, spolu s dalšími třemi drakonýry, aby prozkoumali krajinu. Jennestinu armádu měli posílit ještě další vojáci. Z Kamenného vrchu, jejího sídla a střediska moci, se vydaly na cestu elitní jednotky. Všechno bylo připraveno a naplánováno. Ještě nikdy neměla tak blízko k pomstě a k výhře. Armáda, které velela, byla důkazem její moci.

Přesto však nebyla spokojená.

Důvod její nespokojenosti jel vedle kočáru. Generál Mersadion, velitel armády, byl v nejlepších letech, sloužil však velmi náročné paní, takže neustále vypadal ustaraně. Čelo mu hyzdilo neobvyklé množství vrásek a v očích měl prázdný pohled. Kdyby orkům rostly vlasy, už by šedivěl.

Sužovala ho Jennesta.

„Pokaždé, když se něco podobného objeví, rozdrť to. Neloajálnost je jako vřed; když ho nevyřízneš, začne hnisat.“

„Se vši úctou, paní, ale myslím, že problém přeceňuješ,“ odvážil se poznamenat, rychle však dodal: „*Většina* je loajální.“

„To tvrdíš ty. Přesto však počet dezertérů roste. Udělej z každého náznaku neposlušnosti, z každého drzého zašeptání hrdelní zločin. Bez výjimek a bez ohledu na hodnost.“

„To už děláme, paní.“ Kdyby měl sebevražedné úmysly, mohl by dodat, že to přece sama ví.

„Pak asi tuto zásadu neprosazuješ s dostatečnou rozhodností.“ Její pohled se nedal nazvat už ani zničujícím. „Ryba hnije od hlavy, generále.“

Samozřejmě měla na mysli jeho, ale generál si nemohl nevšimnout ironie jejích slov. Omezil však odpověď na prosté: „Paní.“

„Ti, kdo mi věrně slouží, jsou odměněni. Špatní služebníci platí.“

Bylo pro něj novinkou, že existují nějaké odměny. Žádnou zatím neobdržel, tedy kromě nechtěného povýšení do neudržitelné pozice.

„Musím ti snad připomínat tvého předchůdce Kysthana a jeho oblíbence Delorrana?“ pokračovala a ne poprvé.

„Ne, Výsosti, to nemusíš.“

„Pak se zamysli nad jejich osudem.“

Dělal to. A často. Bylo to součástí života na okraji sopky. Čas od času ho napadlo, že se dezertérům ani nediví. Královnina krutost celou situaci ještě zhoršovala. Rychle se zarazil. Věděl, že se chová nerozumně, ale obával se, že by mu mohla číst myšlenky.

Když promluvila, málem sebou trhl. Zdálo se však, že mluví spíše k sobě než k němu. „Až dostanu, co chci, nikdo z vás nebude mít na výběr. Budete loajální a budete mě poslouchat,“ zamumlala. Hlasitěji dodala: „Ať se pohnou! Nechci žádné zdržování.“

Práskla bičem a kočár vyrazil kupředu. Mersadion strhl koně na stranu, aby se vyhnul kosám na kolech, pak ho pobídl, aby ji dohonil, a zadíval se na divadlo, které vojsku připravila.

V klecích nad otevřenými ohni viselo čtrnáct teď už mrtvých „nespokojenců“.

Skleslá armáda byla přinucena projít kolem mrtvol, aby dokázala ocenit spravedlnost své paní. Někteří se odvrátili. Mnozí si zakryli ústa a nosy kusem hadru, aby nemuseli dýchat odporný zápach.

Ve vzduchu se vznášel popel a k nebi vylétávaly oranžové jiskry.

* * *

Orci byli zrozeni k chůzi po zemi.

Stryke se ve svém názoru utvrdil, když podruhé vsedl na draka a spolu s Glozellan zamířil do Droganu. Vítr krutě dul a bušení dračích křídel mu ještě dodávalo na síle. Stryka napadlo, jestli se vůbec dokáže udržet. Zadek ho bolel od hrbolatého hřbetu zvířete, z poletujícího sněhu mu slzely oči a bylo tak chladno, až ztratil veškerý cit v rukou. Pokusil se promluvit s krotitelkou, ale přes rámus ho nebylo vůbec slyšet.

Soustředil se proto na výhled. Ledovec na severu vypadal jako rozlité mléko, jež se pomalu roztahuje po krajině. Překvapilo ho, jak velký kus země už pokrývá. Poté se drak otočil a ork se zahleděl na menší pohoří, jehož vrcholky pokrýval sníh, který pomalu přecházel v prudké útesy, spadající k zemi, tu a tam porostlé křovím.

Pod nimi se míhaly řady kopců a údolí, podobné dlouhým žebrovým listům. Hladiny jezer se schovávaly v chomáčích mlhy a v lesích se kymácely stromy. Nakonec dorazili na Velké pláně. O chvíli později si všiml stříbrné stuhy Zátoky lososů a zelené skvrny Droganského lesa.

Drak zařval. Stryka zabořely uši a zabrnělo ho v kostech. Glozellan něco zakřičela, ale nerozuměl jí.

Zdálo se mu, že padají, pak se zprudka naklonili a poryv větru mu ukradl dech z plic. Cítil, jak se drak narovnal, a pád se proměnil v sestup. Země je přitahovala a vrcholky stromů se rychle zvětšovaly. Ptáci se za rozhořčeného křiku rozprchli.

Poté letěli těsně nad zemí, jež pod nimi ubíhala šílenou rychlostí. Vzdalovali se od lesa, ale pohybovali se v oblouku, kterým měli les nakonec obletět. Uvědomil si, že Glozellan pátrá po zbylých dozorcích nebo jiných nepřátelích, a přidal se k ní.

Při letu kolem Droganu se na okamžik dostali nad oceán. Zahlédl vlny, tříštící se o strmé útesy, kamenité pláže, rozlehlou zemi, trávu a stromy. Zátoka se zařezávala do krajiny jako naleštěná čepel bohů. Pak se vrátili zpět nad pláně a uzavřeli kruh.

Ještě než stačili přistát, vyrazil k nim z lesa dav kentaurů a orků na koni i pěšky.

Drak přistál s jemným zakymáčením. Stryke ztuhle sklouzl na zem. Glozellan zůstala sedět na vrčícím obrovi.

Vzhlédl k ní. „Děkuji, Glozellan. Ať už uděláš cokoli, přeju ti hodně štěstí.“

„Tobě taky, kapitáne. Ale měl bys vědět ještě jednu věc. Jenesta sem míří s armádou. Bude tady za několik dní a mohla by se ti snadno dostat na stopu. Nejsi tady v bezpečí.“

Než mohl odpovědět, zašeptala něco drakovi do ohromného ucha a pobídla ho. Zvíře se zvedlo, zamávalo křídly a odrazilo se svalnatýma nohama od země. Zvedl se takový vítr, až Stryke o několik kroků ustoupil a zakryl si oči rukou.

Sledoval, jak drak stoupá a jeho mohutnost se mění v ladnost. Mávl křídly a opsal na obloze elegantní kruh. Glozellan zvedla paži na pozdrav. Odpověděl stejným způsobem. Drakonýrka pak zamířila na východ a letěla pryč.

Když dorazili ostatní, Stryke za ní stále ještě hleděl.

Alfray, Haskeer, Jup a několik vojáků jelo na koních. Coilla jela také, ale na hřbetu Geloraka. Doprovázely je tucty kentaurů a další orci dorazili pěšky. Shromáždili se kolem něj. Jejich úleva byla téměř hmatatelná. Zvedl se povyk.

Mávl rukou, aby je utišil. „Jsem v pořádku. Nic se nestalo, jsem v pořádku.“

Coilla sklouzla ze hřbetu kentaura. „Co se děje, Stryku? Kde jsi byl?“

„Ukázalo se, že se z nepřítele stal přítel.“

„Co...“

„Všechno vám vysvětlím. Ale u jídla a pití.“

Dali mu koně a zamířili k lesu.

Během krátké cesty přemýšlel o slovech Glozellan. Opět budou muset vyrazit na cestu.

Nedaleko lesa se táhla zakřivená řada nízkých kopců, porostlých stromy. Na jednom z vrcholků ležely v háji ukryté tři postavy a sledovaly, co se děje na pláních. Koně uvázaly v křoví a dávaly pozor na hlídky. Byli to lidé.

„Ti *bastardi*,“ zavrčel jeden z nich rozzuřeně. Vypadal stejně zhýrale jako jeho společníci, byl však menší, vyzáblejší a přímo se chvěl nervózní energií, jež ostatním chyběla. Měl světle žluté vlasy, které byly stejně řídké jako téměř neviditelná bradka, a zkažené zuby. A o co ho neobrala příroda, o to se postarali nepřátelé; pravé oko mu zakrývala černá kožená klapka, chyběla mu většina levého ucha a malíček pravé ruky měl hrubě ovázaný.

„Když se na ně dívám, chce se mi zvracet,“ pokračoval s pohledem upřeným na odcházející kentaury, a obzvláště na orky. „Odporní, špinaví...“

„Drž hubu, Greevere,“ zasyčel muž, ležící vedle něj. „Kvůli tvému kňučení nemůžu přemýšlet.“

První muž by si takové jednání obvykle nenechal líbit, ale samozvanému vůdci jejich skupinky se beztretně neodporovalo. Byl to statný muž, ačkoli se na něm pomalu začínal projevovat zpustlý život. Poďobanou tvář mu hyzdila jizva, která se táhla od poloviny tváře až ke koutku úst. Měl mastné černé vlasy, neudržovaný plnovous a tmavé, kruté oči.

„Ty jsi neztratil to, co *já*, Micahu,“ zaskřípal první muž tiše a ukázal na oko, ucho a prst. „Všechno kvůli té orcké *děvce*.“

„O oko tě nepřipravila, Greevere,“ připomenul mu třetí člověk.

„Cože?“

„O oko ne. To neudělala.“

„Ne, Jabezi, neudělala,“ odpověděl, jako by mluvil k trucovitému, hloupému dítěti. „Byl... to... jiný... ork. *Na tom nesejde!*“

Třetí muž nakrčil čelo a chvíli mu trvalo, než pochopil. „Ach, máš pravdu,“ řekl nakonec.

Z celé skupiny byl právě on nejnápadnější. I kdyby zbyly dva sečetli svou váhu, přesto by nedosáhli jeho. Tvořily ji však svaly, ne tuk. Tvář a hlavu měl dokonale holé. Nos mu v minulosti alespoň jednou zlomili a poté špatně srostl. Ústa se podobala zářezu do těsta a oči právě narozenému seleti.

„To jo,“ dodal, „ale nové zranění...“

Byl sice velký a hloupý, ale výraz ve tváři prvního muže ho umlčel.

Greever Aulay a Micah Lekmann obrátili pozornost zpět k plaině. Poslední kentaurovi a orci zmizeli v lese. Jabez Blaen se zavrtěl. Vypadal jako živý krtinec, který se chce zploštit.

„Takže co uděláme, Micahu?“ chtěl vědět Aulay. „Zaútočíme?“

„Útok? Jsi snad sebevrah? Samozřejmě že nezaútočíme!“

„Jsou to jenom zasraní orci!“

„Jenom orci? Jsou to nejlepší bojovníci v Centrasii, hned po lidech samozřejmě. Byli to oni, kdo se postaral o tvůj okouzující vzhled.“ Nepříjemně se uculil. „Myslíš tyhle orky?“

Aulay se na něj vražedně zadíval. „Už jsme jich přece dost zabil.“

„Jo, ale nikdy jsme se nepostavili tak velké jednotce, a už vůbec ne ve férovém boji. To přece víš.“

„Takže co uděláme, Micahu?“ zeptal se Blaen.

„Použijeme hlavu.“ Zadíval se na společníka. „Nebo aspoň někteří z nás. Tady Greever to nedělá. Je tak naštvaný, že mu to zatemňuje mozek.“ Lekmann kývl k lesu. „Na tuhle bandu se musí pomalu. Dostaneme je jednoho po druhém nebo v malých skupinách. Když to dobře rozehrajeme, můžeme na tom pořád ještě vydělat.“

„Tady už nejde o prachy,“ zavrčel Aulay. „Chci se pomstít.“

„A taky se pomstíme. Chci dostat tyhle zrůdy stejně jako ty. Ale pořád za to můžeme dostat zapláceno, ne? A poklad, který ukradli, bude mít určitě taky svoji cenu. Pomsta je sice sladká, ale sladké je taky jídlo, pití a další věci, kterých si rádi užíváme.“

„Kromě Jennesty nám za orky ani za artefakt nikdo nezaplatí. A v tuhle chvíli nás asi nemá moc v lásce. Podvedli jsme ji.“

„Dávám přednost označení ‚opustili její služby‘,“ opravil ho Lekmann.

„Říkej tomu, jak chceš. Nebyl to dobrý nápad.“

„Dávej si pozor, Greevere. Začínáš myslet, a to je moje parketa. S Jennestou si poradím.“

Jeho společníci o tom nebyli přesvědčeni. „Možná jo, možná ne,“ odpověděl Aulay. „Už mě to nezajímá. Chci jenom dostat tu orckou děvku, tuhle Coillu.“

„Ale prachy by se ti taky hodily, ne?“ Hlas mu ztvrdl. „Neposer to. Buď budeme spolupracovat, nebo je po nás.“

„O mě se nestarej, Micahu.“ Zvedl levou ruku. Nebo alespoň to, co z ní zůstalo. Levé zápěstí měl nyní opatřené kusem kovu, podobným zátce, k němuž byla připevněna ostrá čepel, napůl hák, napůl nůž. Naleštěný povrch zachytil a odrazil pochmurné denní světlo. „Jen nás dostaň do blízkosti těchhle zrůd a já už si poradím.“

5

Stryke sáhl do váčku u opasku. Popadla ho hrůza, že lahvičku cestou rozbil. Ale malinká nádobka byla v pořádku a drobná zátka na místě.

Vložil ji Keppatawnovi do natažené dlaně. Kentaur se na ni na okamžik zadíval a zdálo se, že neví, co říct. „Děkuji,“ pronesl nakonec tiše.

„Snažíme se držet slovo,“ řekl mu Stryke.

„O tom jsem nikdy nepochyboval. Je mi jen líto, že jste kvůli tomu ztratili jednoho ze svých.“

„Kestix znal riziko podnikání. Všichni orci ho znají. Udělali jsme to nejen pro tebe, ale hlavně pro sebe.“

Coilla kývla na lahvičku a zeptala se: „Co s ní uděláš?“

„Dobrá otázka,“ odpověděl Keppatawn. „Budu se o tom muset poradit se šamanem. Teď ale musíme dovést obchod do konce. Geloraku, přiveď Hedgesta.“

Zástupce náčelníka se vydal přes mýtinu k výběhu věštce.

Strykovi se ulevilo, že už není středem pozornosti. Nakrmili ho, napojili a všelijak o něj pečovali. Pak velkému publiku vysvětlil, co se stalo. O Serapheimovi, jenž se na hoře objevil, ani o podivném snu se však nezmínil. Zamlčel i skutečnost, že mu hvězdy zpívaly, ačkoli díky této vzpomínce pohlížel na Haskeera téměř se soucitem.

Většina z přihlížejících pak odešla plnit své povinnosti, takže na místě zůstali jen důstojníci Rosomáků, Keppatawn a Gelorak. Stryke dával přednost malé skupině. Nevěděl, jak kentauři přijmou zprávu o Jennestě.

Gelorak vyšel ven ze sešlé chatrče, následován starým věstcem. Hedgestus krácel pomalu a nejistě. Mladý kentaur nesl pod jednou paží malou vyřezávanou skříňku, druhou podpíral starce.

Hedgestus pozdravil orky a Keppatawn převzal krabičku. Otevřel ji a ukázal jim hvězdu. Vypadala přesně tak, jak si ji pamatovali;

šedá koule se dvěma nestejně dlouhými ostny, vyrobená z neznámého materiálu.

„Také držíme slovo,“ řekl Keppatawn a podal skříňku Strykovi.

„O tom jsme nikdy nepochybovali,“ ujistil ho Stryke suše.

„Než si ji vezmete,“ dodal kentaur, „jste si jistí, že ji chcete?“

„Cože?“ vykřikl Jup. „Samozřejmě že ano! Proč bychom se jinak do těchto sraček pouštěli?“

„Stryke ví, co tím myslím.“

„Opravdu?“

Keppatawn přikývl. „Myslím, že ano. Může to být otrávený kalich, který napáchá víc škody než užitku. Taková pověst přístroje provází a i my s ním máme podobné zkušenosti.“

„To už nám došlo,“ poznamenala Coilla trpce.

„Vybrali jsme si svou stezku,“ ozval se Alfray, „a už nemůžeme couvnout.“

Bylo zvláštní, že Haskeer zůstal zticha. Stryke tušil proč.

Natáhl se a vzal hvězdu do ruky. „Jak už řekli mí důstojníci, nezašli jsme tak daleko, abychom to teď vzdali. Kromě toho nemáme jinou možnost ani plán.“

„Ale máme,“ namítl Haskeer. „Zahod'me tyhle věci a ujed'me.“

„A kam bychom šli?“ zeptala se Coilla. „Snad jen ve snu existuje místo, kde by nás nečekaly potíže.“

Stryke ztuhl, pak se ale rozhodl, že tím nic nemyslela. „Coilla má pravdu,“ řekl Haskeerovi. „V dnešní Maras-Dantii nemáme kam jít. Nikdy bychom Jennestu ani ostatní nepřinutili, aby nás nechali být. Ale hvězdy by nám mohly poskytnout výhodu.“

„Aspoň v to doufáme,“ zamumlal Jup.

„Tlupa souhlasila,“ pokračoval Stryke významně. „Všichni jsme souhlasili. Rozhodli jsme se, že hvězdy najdeme.“

„Mně se ten nápad nikdy nelíbil,“ zavrčel Haskeer.

„Můžeš kdykoli odejít.“

„Nejde o tlupu, ale o tyhle zatracené věci. Něco s nimi není v pořádku.“

„Něco není v pořádku s *tebou*,“ zabručel Jup.

Haskeer poznámku zaslechl. „Cože jsi říkal?“

„Pořád jenom fňukáš,“ řekl trpaslík.

„To není pravda,“ rozzuřil se ork.

„Ale no tak! A celá ta pomatená věc se zpívajícími hvězdami...“

„Takže podle tebe jsem pomatený?“

Haskeer projevil část svého starého výbušného já. Stryka to nepohoršilo, ale tušil, že hádka se brzy vymkne kontrole. Další potíže už nepotřeboval. „Dost!“ vybuchl. „Jsme tady hosty.“

Obrátil pozornost ke Keppatawnovi, Gelorakovi a Hedgestovi, kteří vypadali poněkud zmateně. „Všichni jsme trochu podráždění,“ vysvětlil.

„Chápu,“ ujistil ho Keppatawn.

Stryke otevřel váček u opasku a schoval do něj hvězdu. Věděl, že ho ostatní pozorně sledují. Hlavně Haskeer, kterému se na tváři objevil znechucený výraz.

Když Stryke váček zajistil, Keppatawn si oddechl. „Konečně.“

Jup pozvedl obočí a orci na sebe pohlédli, zůstali však zticha.

„Tady,“ řekl kentauří náčelník a podal lahvičku Hedgestovi. „Adpařina slza.“

Starý věštec ji opatrně vzal do ruky. „Přiznám se, že jsem to považoval za nemožný úkol. Nemyslel jsem, že by v sobě měla tolik lidskosti, aby se rozplakala.“

„Sebelítost,“ vysvětlila Coilla.

„Aha.“

„Ale co s tím mám *udělat*?“ zeptal se Keppatawn.

„Legendy už nám napoví. Adpařina slza bude asi stejně mocná jako krev warlocka nebo rozdrcené kosti čaroděje. Měli bychom ji rozředit. Jedna kapka na deset tisíc dílů očištěné vody.“

„Kterou pak vypiju?“

„Ne, pokud si ceníš života.“

„Nebo svého měchýře,“ poznamenal Jup.

Stryke se na něj zamařil, ale Keppatawn vzal poznámku s humorem a usmál se.

Hedgestus si odkašlal. „Lektvarem si namažeš postiženou nohu,“ pokračoval. „Ne najednou, ale po tři dny a nejlépe za tmy.“

„A to je všechno?“ řekl Keppatawn.

„Samozřejmě musíme dodržet určité rituály a zaklínání...“

„Které ničemu nepomůžou a jenom naruší klid lesa příšerným jekotem.“

„Jsou důležité,“ bránil se Hedgestus uraženě. „Velmi důležité a...“

Keppatawn se zazubil a mávl rukou. „Klid, klid. Víš, jak rád tě tahám za ocas, starochu. Pokud bude lektvar působit, můžeš si výt třeba celý měsíc.“

„Díky,“ odpověděl věstec pochybovačně.

„Takže kdy začneme?“

„Lektvar můžu mít připravený za... čtyři nebo pět hodin. Dnes večer ho můžeš poprvé použít.“

„Dobře!“ Keppatawn poplácal šamana bodře po rameni. Hedgestus pod silným úderem zavrával a Gelorak ho opět podepřel. „Ted' budeme slavit! Jíst, pít a přehánět!“ Přelétl jejich tváře pohledem a zarazil se. „Nevypadáš nijak nadšeně, Stryku. Víím, že jsi ztratil vojáka, ale tohle není projev neúcty. Takový je prostě náš způsob.“

„Ne, o tohle nejde.“

„Co se děje, Stryku?“ zeptala se Coilla.

„Nepřinesli jsme jenom slzu.“

Haskeer na něj zíral s otevřenými ústy. „Cože?“

Keppatawn vypadal rovněž zmateně. „Opravdu?“

„Měl jsem ti to říct dřív,“ přiznal Stryke. „Míří sem Jennesta s armádou.“

„Do prdele,“ zašeptal Jup.

„Jak to víš?“ otázal se Alfray.

„Řekla mi to Glozellan. Neměla důvod lhát.“

„Za jak dlouho sem dorazí?“ chtěl vědět Keppatawn.

„Za dva, tři dny. Je mi to líto, Keppatawne. Jde po nás.“ Poklepal si na váček u opasku. „A po tomhle.“

„Nevede s námi žádný spor, ani my s ní.“

„To ji nezastaví.“

„Když na to přijde, vííme, jak se bránit. Ale jestli jste jejím cílem vy, proč by měla chtít zabít nás? Proč by se měla rozptylovat?“

„Hledá nás. Myslím, že se nějak dozvěděla, že jsme v Kamených bažinách. Až zjistí, že už tam nejsme, mohla by se objevit tady.“

„Pak ji ujistíme, že nejste ani tady. A pokud bude trvat na svém, draze za to zaplatí.“

„Pomůžeme vám,“ ujistil ho Haskeer.

„Ano,“ souhlasil Stryke. „Zůstaneme a budeme bojovat. Ještě ke všemu jsou tady Hobrowovi dozorci. Mohli by se vrátit.“

Keppatawn se na okamžik zamyslel. „Je to dobrá nabídka, ale... ne. Vím, že jsou hvězdy důležité. Dokážeme vybojovat vlastní bitvy. Musíte odsud zmizet.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, které nakonec přerušil Jup. „Ale kam?“

Stryke si povzdychl. „To je další problém.“

„Teď se jím ale nemusíte zabývat,“ řekl Keppatawn. „Připojte se k nám, jezte a pijte a na pár hodin nemyslete na problémy. Říkejte tomu oslava nebo pohřební hostina, jak chcete.“

„I když máme v patách nepřítele?“

„Zastavíme snad Jennestu, když nebudeme jíst? To si nemyslím. I kdybychom se místo pořádné hostiny najedli jenom ovesné kaše, nic tím nezměníme.“

„To je dobrý přístup, Stryku,“ ozval se Alfray. „Tlupa si potřebuje odpočinout.“

„Orci také oslavují život válečníka nebo vítězství,“ odvětil Stryke Keppatawnovi. „Nic se ale nesmí přehánět.“ Vzpomněl si na Domovinu a na oslavu, která následovala a která je vlastně do potíží dostala. Než se ho mohl kentaur zeptat, co tím myslím, Stryke pokračoval: „Bude nám ctí připojit se k vám.“

* * *

Následující hodiny všechny zklidnily.

Stoly byly posety kostmi drůbeže, zvěřiny a ryb, skořápkami ořechů, slupkami ovoce a kůrkami chleba. Sladké pivo teklo proudem.

Mezi stoly se pohybovali sluhové a roznášeli korbele se svařeným vínem. Byly zapáleny ohně, které bojovaly se sílícím chladem. Na Alfrayův návrh rozdál Stryke trochu krystalů. Kolem stolů si hodovníci podávali kouřící dýmky.

Kousek stranou hrála skupinka kentaurů na píšťaly a harfy. Jiní bušili na malé bubínky, vyrobené z dutých kmenů stromů.

Jídlo, pití a krystaly pomalu zklidnily veselé hýření, a když Keppatawn zabušil džbánem do stolu, hovor a hudba utichly.

„Nemáme rádi dlouhé řeči,“ zaduněl. „Takže si prostě připijme na naše spojence, na Rosomáky.“ Zvedli korbely a hlasitě zakřičeli. Obrátil pohled ke Strykovi. „Vzdejme úctu padlým.“

Stryke se vracet postavil. „Na ztracené kamarády. Slettala, Wrelbyda, Mekluna, Dariga a Kestixe.“

„Ať hodují v síni bohů,“ odpověděl Alfray.

Vážně si připili.

Před Stryka postavili další korbel. Sluha do vína vhodil koření, pak do něj ponořil doruda rozžhavený kus železa, aby ho svařil. Do vzduchu se vznesl voňavý obláček páry.

Stryke nápoj pozvedl. „Na tebe, Keppatawne, a na tvůj klan. A na památku tvého ctěného otce...“

„Mylcastera,“ zašeptal Keppatawn.

„...Mylcastera.“

Mnozí z kentaurů jméno s úctou zopakovali, teprve pak se napili.

„Na naše nepřátele!“ prohlásil Keppatawn a překvapil tak orky. „Nechť jim bohové pomatou smysl, otupí čepele a ucpou prdel!“ To vyvolalo hlavně u prostých vojáků nemravný smích. „Teď už na to nemyslete. Zítřek se o sebe postará.“

Opět zazněla hudba a hovor se rozproudil.

Když se však Keppatawn otočil ke Strykovi, v obličeji měl pochmurný výraz. „Můj otec,“ povzdechl si. „Jen bohové ví, co by si myslel o změnách, kterých jsme svědky. Jeho otec by naši zem sotva

poznal. Roční období jsou zmatená, všude samý boj a svár, magie umírá...“

„A přišli lidé.“

„Jo, tenhle pekelný národ je příčinou všech našich potíží.“

„Ale vám se tady v lese daří dobře,“ poznamenal Alfray.

„Lépe než jiným. Les nás živí a chrání; je to naše kolébka a náš hrob. Ale nežijeme osamoceně. Musíme se stýkat s vnějším světem, který se žene do záhuby. Chaos se nám nebude vyhýbat věčně.“

„Nezbavíme se ho, dokud nevyženeme lidi,“ odvětil Alfray.

„A možná ani pak ne, příteli. Věci už možná zašly příliš daleko.“

„Mysleli jsme to vážně, když jsme ti nabídli, že zůstaneme a budeme bojovat,“ připomněl mu Stryke. „Stačí jediné slovo.“

„Ne. Musíte jít a dokončit, co jste začali.“

Stryke mu neřekl, že netuší, jak to udělat. „Pak nám aspoň dovolte, abychom vám pomohli posílit opevnění,“ navrhl, „pro případ, že Jennesta zaútočí. Máme na to několik dní.“

„S tím souhlasím. Vaše dovednosti uvítáme. Ale nechci, abyste se kvůli nám zdrželi příliš dlouho.“

„Dobrá.“

„A my vám zatím ukováme nové zbraně.“ Významně, ale s humorem dodal: „S těmi posledními jste zacházeli dost neopatrně.“

„Máme velkou spotřebu,“ přiznal Jup. „To už je riziko naší práce.“

„Díky, Keppatawne,“ řekl Stryke. „Rádi vám pomůžeme. Získali jsme toho od vás tolik a připadá mi, že jsme vám za to nic nedali.“

Kentaur nad tím mávl rukou. „Zbraně pro nás nic neznamenají. Pořád nějaké vyrábíme. A co se týče darů, pokud se mi díky vám uzdraví tahle zatracená noha,“ položil si ruku na ochablé stehno, „pak mi dáte víc, než v kolik jsem doufal.“

U jednoho z výběhů se něco dělo. Objevila se malá skupina kentaurů, prozpěvujících zaříkání. V čele kráčel Hedgestus, kterého podpíral mladý Gelorak. Následovalo ho čtyři nebo pět pomocníků. Vyrovnaným krokem mířili přes mýtinu k hodujícím.

„Ach, okamžik pravdy,“ řekl Keppatawn a mávl na hudebníky, aby přestali hrát.

Zatímco všichni přihlíželi, dorazil průvod ke stolu a zpěv přešel v tiché mumlání. Dva pomocníci nesli mezi sebou masivní dřevěnou kád' s okrouhlými kovovými držadly. Rychle vyklidili stůl a opatrně na něj nádobu postavili. Do dvou třetin ji naplňovala na pohled docela obyčejná voda.

„Nevypadá nijak zvláštně, co?“ poznamenal Haskeer.

Stryke si přiložil prst na ústa a zamračil se na něj.

„No tak,“ pobízel Keppatawn šamana. „Dej se do toho.“

Přinesli stolec a náčelník si o něj opřel nohu. Hedgestus natáhl ruku. Jeden z pomocníků do ní vložil žlutou mořskou houbu. Věštec ji ponořil do tekutiny, vymáčkal a s námahou se sehnul, aby ji použil. Zatímco nohu jemně otíral, zpěv opět zesílil.

Pokud přihlízející očekávali okamžitý výsledek, byli zklamaní.

Po dvou nebo třech otřeních si Hedgestus všiml Keppatawnova zmateného výrazu. „Musíme být trpěliví,“ radil. „Bude chvíli trvat, než kouzlo poleví.“

Keppatawn se pokoušel vypadat klidně. Šaman pokračoval v ošetřování a pomocníci dál zpívali.

Po chvíli se mnozí z diváků rozešli. Alfray se vytratil s ostatními vojáky. Haskeer hlasitě zažíval a vydal se hledat další pití. Jup si podepřel bradu dlaní, schoulil se a do očí se mu vkradl nepřítomný výraz.

Coilla, jejíž oči byly i přes velké množství alkoholu a krystalů dokonale čiré, zachytila Strykův pohled. Tiše ustoupili stranou.

„Když jsi zmizel, začala jsem si o tebe dělat starosti,“ přiznala.

„Abych řekl pravdu, byl jsem na tom stejně.“ Poprvé za dlouhou dobu si promluvil s někým z tlupy, aniž by byl někdo poblíž. Ulevilo se mu, že se může trochu uvolnit.

„Myslela jsem, že jsme tě tentokrát nadobro ztratili,“ řekla. „Nevěděli jsme, jestli jsi s ní šel dobrovolně. A kromě toho jsi u sebe měl hvězdy.“

„A teď už máme čtyři.“ Dotkl se váčku u opasku. „Nikdy jsem si nemyslel, že se dostaneme tak daleko.“

Usmála se a ukázala na ostatní. „Raději jim to neříkej.“

Stále se tvářil pochmurně. „Ale pořád ještě nevíme, k čemu vlastně jsou.“

„Nebo kam jít teď.“

Přikývl a po chvíli pokračoval. „Tam na hoře se stalo něco zvláštního. Setkal jsem se zase s tím člověkem, se Serapheimem.“

„Glozellan tam odnesla i jeho?“

„O to právě jde. Neodnesla. Prostě se tam... objevil. Zmizel stejným způsobem. A můžu tě ujistit, že jediná cesta nahoru byla na drakovi.“

„Hovořil jsi s ním?“

„Ano. Ale mluvil v hádankách. Celkem jsem chápal, kam míří, ale...“ Odmlčel se, protože nevěděl, jak pokračovat. „Říkal, že mám dál hledat hvězdy.“

„Proč by ti to povídal? Kdo je to?“

Stryke pokrčil rameny.

Coilla se mu zadívala do tváře. „Nevypadáš moc dobře,“ pronesla nakonec. „Co se děje? Teda kromě těch sraček, kterýma se brodíme.“

„Jsem v pořádku, jenom...“ Chtěl jí říct o snech, o tom, že se bojí o svůj zdravý rozum.

„Ano?“ pobídla ho.

„Jde o to, že...“

Přiběhl k nim jeden z vojáků. „Pane! Desátník Alfray chce soupis prací, do kterých se máme zítra pustit.“

„Dobře, Orbone. Pověz mu, že tam hned budu.“

„Pane.“ Voják opět odběhl.

„Co jsi chtěl říct, Stryku?“ zeptala se Coilla.

Správný okamžik pominul. „Nic.“ Chystala se promluvit, zastavil ji však. „To počká. Teď máme spoustu práce. Pak odsud musíme vypadnout. Jennesta je už blízko.“

6

Kimball Hobrow sledoval, jak se poslední z mužů plíží zpět do tábora.

Věděl, co se stalo. První ze zakrvácených, sklíčených dozorců ho už zpravili o porážce u Droganu. Skutečnost, že jeho muži byli poraženi ubohými nelidmi, ho hluboce urazila a jeho vztek zesílil. Začal přemítat o pomstě a plánovat další krok.

Nakonec se odvrátil od tábora a zamířil zpět do stanu, který mu sloužil jako polní velitelství.

Úkol, který si vložil na bedra, ho tížil stejně jako hořká příchut' porážky, takže kráčel méně vzprímeně a jeho očím scházel obvyklý tvrdý výraz. I přesto však byl nepřehlédnutelný. Měl neobvykle vysokou a téměř vyzáblou postavu, oblékal se do černého a na hlavě nosil vysoký cylindr, díky kterému vypadal téměř vznešeně. Měl větrem ošlehanou tvář, jež se podobala obličejí farmáře, ačkoli díky nedávné námaze nabyla jeho kůže nažloutlý nádech. Úzká ústa a špičatou bradu zdobila šedivější bradka. Vypadalo to, jako by jeho tvář nikdy nezměkčil smích ani žádné něžné city.

V jeho případě však byly vzhled a oděv pouze vnější stránkou. Hobrow by mohl chodit nahý a zasypávat okolí úsměvy, jeho srdce by však i přesto planulo ledovým zápalem.

„Otče! Otče!“

Pohled na dceru, stojící ve vchodu do stanu, poněkud zjemnil jeho výraz. Přistoupil blíž a položil jí ruku na rameno.

„Co se děje, otče?“ řekla. „Blíží se snad divoši?“

„Ne,“ ujistil ji. „Pohané jsou daleko. Nemusíš se ničeho obávat, Mercy. Jsem tady.“ Zavedl ji zpět do stanu a posadil na stoličku.

Mercy Hobrow se podobala spíše matce, o níž nikdy nemluvili, než jemu. Nebyla vůbec hubená, natož vyzáblá. Pohybovala se na rozhraní dětství a mládí a pořád ještě neztratila dětský tuk. S medově zlatými vlasy, porcelánově bílou kůží a jasně modrýma očima vypa-

dala trochu jako panenka, dojem však kazil zlostný výraz tváře a zle stažená ústa.

Ve srovnání s oděvem lidí, kterými se Hobrow obklopoval, vypadaly její šaty téměř přepychově. Vyhýbala se černé a místo ní se oblékala do prostých vzorovaných látek, a dokonce se i zdobila jednoduchými šperky. Na rozdíl od zbytku světa se k ní otec choval mimořádně shovívavě.

„Porazily nás, otče?“ zeptala se a otevřela doširoka oči. „Ty zrůdy nad námi snad vyhrály?“

„Ne, miláčku, neporazily nás. Potrestal nás Pán, ne nelidi. Poslal nám jejich prostřednictvím varování.“

„Proč nás bůh varuje? Udělali jsme snad něco špatného?“

„Ne, jistěže ne. Ale nechovali jsme se nejlépe. Nevykonávali jsme dobře jeho práci. Musíme dělat víc.“

„Jak, tatínku?“

„Chce, abychom rozdrtili orky a jim podobné netvory na prach spolu s odpornými lidmi, kteří se s nimi spolčují. Poslal jsem pro posily do Trojice a posly do Šestihraní, Zátěže, Čerice, Kamenného přívozu, Kouřova a ostatních bohabojných sídlišť v Centrasii. Až odpoví na boží volání, nebudeme jen armádou, nýbrž křížovou výpravou.“

Při zmínce o orcích Mercyina tvář potemněla. „*Nenávidím Rosomáky*“, zasyčela.

„Máš pravdu, dítě. Tyhle zrůdy na sebe obzvláště přivolaly boží hněv. Zničily můj plán na očistění země ve jménu našeho Pána a ukradly nám relikvii.“

„A ten netvor, trpaslík, mě ohrožoval nožem.“

„Já vím.“ Stíkl jí rameno. Bylo to současně laskavé i odtahité gesto. „Za všechno nám zaplatí.“

„Zabij je, tati.“ V hlase zazněl nemilosrdný podtón.

„Jejich duše budou hořet,“ slíbil.

„Ale nevíme, kde jsou.“

„Víme, kde byli; někde poblíž Droganu s bandou bezbožných hovad, ohavných míšenců koní a lidí. Vydáme se tam hledat jejich stopu.“

„Jestli bůh tolik nenávidí tyhle podřízené národy, proč je tedy stvořil?“

„Možná proto, aby nás vyzkoušel. Nebo možná vůbec nejsou jeho dílem. Možná je vytvořil Rohatý.“ Šeptem dodal: „Satanovo sémě, seslané, aby trápilo bohabojné lidi.“

Mercy se zachvěla. „Bůh nás ochraňuj,“ vydechla.

„Ochrání nás a my budeme vzkvétat, jen musíme šířit jeho slovo. Třeba i čepelí a oštěpem. To je jeho příkaz.“ Do Hobrowových očí vstoupilo podivné světlo. Obrátil je k nebi. „Slyšíš mě, Pane? S tvou pomocí poneseme nádherné břemeno rasové čistoty, které jsi na nás vložil. Ozbroj mě mečem pomsty a štítem spravedlnosti a já divochy sežehnu plamenem tvého hněvu!“

Jeho dcera se na něj zahleděla téměř s úžasem. „Amen,“ zašep-tala.

* * *

„Odporná tlustá prdeli!“

„Zasranče!“

Jup s Haskeerem zaťali ruce v pěst a vrhli se jeden na druhého, odhodláni převést urážky v činy.

„Stát!“ vyštěkl Stryke.

Mračící se seržanti se pohybovali na hranici vzpoury. Stryke se protlačil mezi ně, položil jim dlaně na hrudě a odstrčil je od sebe. „Jste *důstojníky* téhle jednotky, nebo ne? Co? Pokud chcete zůstat seržanty, chovejte se podle toho.“

Se zlostným výrazem ustoupili.

„V žádném případě nehodlám tolerovat rvačky,“ řekl jim Stryke. „Máte vztek? Šetřete si ho pro nepřítele. A pokud máte energii navíc, vybijte si ji prací. Do práce.“ Střelil po nich pohledem, který umlčel jejich zasténání. „Haskeere, vykydej hnůj koním.“ Jup se uculil. Stryke se k němu otočil. „Vidíš ten strom, seržante?“ řekl a ukázal na jeden z nejvyšších v okolí. „Vyšplhej na něj. Máš hlídku. *Pohyb!*“

S kamennou tváří odešli.

„Příměří netrvalo dlouho,“ poznamenal Alfray.

Coilla přikývla. „Jako za starých časů.“

„Myslím, že si hádky užívají,“ řekl Stryke. „Aspoň mají koho nakopnout. V tuhle chvíli toho nemůžeme moc udělat.“

„Mezi vojáky se taky šíří neklid,“ oznámil Alfray. „Není to vážné. Hádají se a stěžují si, nic velkého.“

„Pro smilování bohů, jsme tady sotva třicet šest hodin!“ naříkal si Stryke.

„Dobře že jsi je zaměstnal prací na opevnění, jinak by vybuchli už dřív. Ale teď, když už je všechno hotové...“

„Nestrpím porušení disciplíny jenom proto, že se chvíli nudí.“

„Nenudí se, Stryku,“ opravila ho Coilla. „Jsou podráždění. Neví, co dál. Ty to snad víš?“

Povzdychl si. „Ne,“ přiznal. „Nemám tušení, co dělat nebo kde hledat poslední hvězdu.“

„No, nemůžeme tady zůstat, dokud něco nevymyslíš. Musíme pryč. Pokud ovšem nechceš zůstat a vyjednávat s Jennestou.“

„Vyrazíme ještě dnes. I kdybychom si měli hodit mincí, abychom se rozhodli kam.“

„A co budeme dělat?“ zajímal se Alfray. „Bezcílně se toulat kolem? Strávíme snad zbytek života tím, že budeme utíkat před Jennestou a všemi ostatními, kdo chtějí získat, co máme?“

„Pokud máš lepší nápad, sem s ním,“ obořil se na něj Stryke.

„Podívejte,“ přerušila je Coilla.

Otočili se směrem, kterým ukázala. Mířil k nim Keppatawn. Jeho ochablá noha už vypadala mnohem lépe. Tvořila se na ní nová kůže a kráčel s méně výrazným kulháním. Vypadal mnohem statněji.

Když k nim dorazil, Stryke mu poblahopřál.

„S každou hodinou je to lepší a lepší,“ odpověděl kentaur. „Ale ještě nejsem úplně v pořádku. Hedgestus říká, že posledním omytím dneska večer bude proces ukončen.“

„To je dobře.“

„A to jen díky vám.“ Šťastně se na ně usmál. „Díky vám všem. Za tenhle zázrak jsem vaším dlužníkem.“

„To není pravda.“

„Jak pokračují přípravy?“ zeptal se Keppatawn. „Už jste se rozhodli, jaký bude váš další krok?“ Rychle dodal: „Nemyslete si, že tady nejste vítání.“

„Nemusíš se bát. Ale abych řekl pravdu, ještě netušíme, co dál. Ale každopádně dneska odejdeme. Kdybychom zůstali, stali by se naši nepřátelé i vašimi nepřáteli.“

„Jsem rád, že to chápete. Zbraně, které jsme pro vás kovali, jsou připravené a...“

Prerušilo ho zavolání. Běžel k nim Jup a mával rukama.

Stryke se na něj zamračil. „Přece jsem ti řekl...“

„Podívej, kdo přichází,“ zalapal po dechu trpaslík.

Kentauroi doprovázeli na mýtinu malou skupinu. Čtyři nebo pět příchozích byli pidimužici. Vedli za uzdy muly a koně, naložené sedlovými brašnami, balíky látek, pytlí a truhlicemi.

Vojáci zanechali práce a přistoupili blíž, aby si je lépe prohlédli. Haskeer je následoval. Stryke je nenapomenul.

„Vidíš?“ Jup kývl na shluk asi dvanácti postav, které pochodovaly za karavanou.

Byli to orci.

Thlupou se rozšířil poplach. Vojáci tasili zbraně.

„Zrada!“ zavrčel Haskeer.

Keppatawn se natáhl a popadl Stryka za paži. „Ne, příteli. Nejste v nebezpečí. Tihle obchodníci nás navštěvují pravidelně.“

„A co oni?“ Ukázal na orky.

„Všichni orci nejsou vojáky v armádách, to přece víš. Někteří žijí nezávisle. Tihle se nechali najmout jako ochránci. Jakou lepší ochranu by si mohl obchodník koupit? Důvěřuj mi.“

Stryke pomalu zasunul meč do pochvy a rozkázal jednotce, aby udělala totéž. Především Haskeer se zdráhal, ale nakonec všichni uposlechlí.

Ochránci napjatě přihlíželi.

„Jak hluboko orci klesli,“ poznamenal Alfray, „že se musí nechat najímat jako chůvy překupníků.“

Pidimužici s kentaury začali rozbalovat zboží. Roztáhli hedvábí a koberce, otevřeli truhlice a vysypali pytle. Jeden z orků se oddělil od ochránců a zamířil k jednotce.

„Prosím, nezapomeňte, že jsou také našimi hosty,“ připomněl Keppatawn.

„Samozřejmě,“ ujistil ho Stryke. „Nevyhledáváme boj s jinými orky.“

„Pokud si nezačnou,“ dodala Coilla.

Zdálo se, že Keppatawna její poznámka zabořila, ale nechal to být. Ork k nim přistoupil. Držel ruce dál od zbraní a snažil se vypadat co nejméně nebezpečně.

„Zdravím vás,“ prohodil.

Stryke pozdrav opětoval. Zbytek Rosomáků se spokojil s opatrným kývnutím.

„Jmenuju se Melox,“ pokračoval ork. „Jsem velitelem naší skupiny. Překvapilo mě, když jsem vás tady uviděl.“

„Tak to jsme na tom stejně. Já jsem Stryke.“

„Myslel jsem si to. Rosomáci, že?“

„A co když ano?“

„Taky jsme opustili Jennestinu armádu. Nebyli jsme jednotkou. Všichni jsme pěšáci.“

„Jak jste přišli k téhle práci?“ zeptal se Alfray s opovržením.

„Co jsme měli dělat? Pořád musíme jít. Stejnou věc bych mohl říct i o vás. Bez urážky.“

„To je v pořádku,“ ujistil ho Stryke. „Nikdo vás neodsuzuje. Jsou to těžké časy.“

„Proč jste dezertovali?“ chtěla vědět Coilla.

„Asi ze stejného důvodu jako vy. Už jsme toho měli dost.“

„S námi to bylo jiné. Ale dopadlo to stejně.“

„No, myslíme si, že to, co děláte, je správné. Mělo se to stát už dávno.“ Kývl směrem ke karavaně. „Kdybys nás vzal sebou, okamžitě bychom téhle práce nechali.“

„Nikoho dalšího nepotřebujeme,“ pronesl Stryke odmítavým tónem.

„Ale proto jste přece odešli, ne? Abyste se postavili Jennestě a pomohli zlepšit naše postavení.“

„Ne.“

„Ale všichni si to myslí.“

„Pak se mýlí.“

Rozhostilo se napjaté ticho, které přerušil Jup. „Volají tě.“

Společníci ochránce na něj mávali.

„Promluvíme si později,“ řekl Melox.

„Dneska odcházíme,“ odpověděl Stryke.

„Ach, správně. No, pokud změníš názor...“ Obrátil se a zamířil pryč.

„Hodně štěstí!“ zavolala za ním Coilla, pak se obrátila ke Strykovi. „Byl jsi na něho dost tvrdý, Stryku.“

„Už jsem vám řekl, že nevedu žádnou křížovou výpravu.“

„Vypadá to, že ne všichni jsou s tebou v tomhle zajedno.“

„Další návštěvník,“ zahučel Haskeer.

Mířil k nim jeden z obchodníků.

Keppatawn se usmál. „Tohle je někdo, s kým byste se měli seznámit.“

Tvor, který se k nim připojil, byl malý, ale docela statné postavy, přesto však vyvolával dojem křehkosti. Měl ženské rysy s plnými rty, trochu zkosenýma zasněnýma očima a hladkou bledou kůží, malým, poněkud nahoru obráceným nosem a zašpičatělými oušky. Zelená plstěná čepice mu skoro zakrývala husté černé vlasy. Také tuniku a kalhoty měl zelené, jednotnou barvu však přerušoval široký hnědý opasek s naleštěnou sponou a černý, zeleně lemovaný plášť. Na nohou měl obuty kotníkové měkké kožené boty, které se nahoře rozevíraly jako okvětní plátky a byly obvyklou obuví, kterou pidimužíci nosili.

Bylo nemožné říct, kolik je mu let, neboť celý národ pidimužíků měl tváře malých dětí. Ani hlas při určení věku nijak nepomohl. Klidně mohl patřit dítěti, ačkoli hodně chytrému.

„Keppatawne!“ vykřikl pidimužík nadšeně. „Je tak *nádherné* tě zase vidět, *starochu*!“ Jeho hlas přešel téměř do jekotu. „A tvá *noha*! *Jaké* zlepšení! To je *úžasné*!“ Teatrálně zamrkal. „Sluší ti to.“

Keppatawn se zasmál a uchopil pidimužíkovy jemné ruce, které k němu vztáhl. Ve srovnání s jeho byly malinké. „Vítej zpátky. Rád tě vidím.“ Otočil svého hosta. „Seznam se s mými přáteli Rosomáky.“

„Slyšel jsem o vás,“ vykřikl pidimužík. „Nejste *psanci*?“

„Tohle je Stryke, kapitán jednotky,“ vysvětlil Keppatawn.
„Stryku, tohle je Katz, mistr obchodník.“

„Je mi ctí, kapitáne.“ Katz napřáhl měkkou ruku.

Stryke ji zmateně přijal, ale nijak silněji nepotřásl, neboť se obával, že ji zlomí. „Hm, mně taky.“

Keppatawn pak představil zbytek důstojníků a pěšáky jako celek. Katz tentokrát pouze kývl a žádnému už ruku nepodal, což v Haskeerově případě bylo asi moudré. Ork totiž vypadal, že by ji nejraději ukousl.

„Na národ s tak hroživou pověstí nejste vy orci tak špatní,“ brebentil dál Katz. „Znám to z vlastní zkušenosti. Moji ochránci jsou skutečně báječní, všichni do jednoho. Vždy rádi pomůžou, nedělají potíže a samozřejmě poskytují nejlepší ochranu, jakou si můžeš za peníze koupit. My pidimužáci nemáme bojovnou povahu, jak asi víte, a...“

„Copak nikdy nezmlkneš?“ zavrčel Haskeer.

„Samozřejmě, to ode mě nebylo moc pěkné. Hučím do vás, a přitom jediné, co chcete, je prohlédnout si mé zboží.“

„Co...?“

„Vím, co si myslíte. Říkáte si, že si nemůžete dovolit koupit úžasné věci, které vám chci ukázat. S tím si nedělejte starosti. Mé ceny jsou tak nízké, až si budete myslet, že okrádám sám sebe, což ve skutečnosti dělám, ale kdyby se vám i přesto zdálo zboží moc drahé, jsem připraven vyjednávat.“

„Ale já ne...“

„Copak potřebujete?“ hrnul se dál Katz. „Kotlíky na vaření? Nové boty? Sedlo? Nejjemnější, ručně tkané koňské příkrývky?“ Šťouchl Haskeera do hrudi malinkým prstem. „A co takhle kvalitní bavlněnou látku s krásným květinovým vzorem?“

„Co bych s *tím* dělal?“

„Hm, mohl bys zpestřit svoji uniformu. Je tak *neelegantní*.“

Po Haskeerově tváři přelétla směs emocí. Snažil se přijít na to, jestli byl právě uražen, nebo ne. Jup si přitiskl ruku k ústům, ramena se mu však otřásala smíchem. Coilla zaujatě pozorovala vlastní nohy.

„Jak... jak se daří obchodům?“ ozval se rychle Alfray.

Katz hloubavě pokrčil rameny. „Kdybych prodával klobouky, všichni by se rodili bez hlav.“

„S pravidelností vycházejícího slunce si kupci stěžují na obchody,“ řekl Keppatawn.

„Žijeme ve zlých časech,“ protestoval Katz. „Bohové by nás, poctivé obchodníky, měli nechat chvíli v klidu.“ Povzdychl si. „Ale to už je náš osud.“

Coilla byla ráda, že může odvést pozornost od Haskeera, jenž tiše zuřil. „Ty nevěříš ve svobodnou vůli?“

„Trochu. Ale jsem přesvědčen, že většinu z toho, co děláme, předem určují bohové a hvězdy.“

„Sluneční znaky?“ zavrčel Haskeer. „To jsou... *sračky*.“

Katz jeho hrubou řeč přešel bez povšimnutí. „Ach, promluvila pravá mořská koza.“

„Špatně,“ zabrblal Haskeer.

„Pak tedy zmije.“

„Ne.“

„Hm, Lučištník?“

„Ne.“

„Hřebec? Kotva? Skarabeus?“

„Ne, ne a ne.“

Katz si promnul spánek. „Nic mi neříkej... hm... Medvěd?“

„Zase špatně.“

„Orel? Vozataj?“

Haskeer si založil ruce na hrudi a zhoupł se na patách.

„Bazilišek? Dlouhorožec? *Ach!* Ano! Vidím, že jsem se trefil! Dlouhorožec. Samozřejmě. Vždycky to uhádnu. Je to dar.“

Haskeer zamumlal tichou hrozbou.

„No,“ pokračoval Katz, „jako bystrý Dlouhorožec jistě oceníš výhody jemných látek, které ti můžu nabídnout jen za...“

Haskeer vybuchl. Zařval a vrhl se vpřed. Popadl pidimužíka za krk a zvedl ho ze země.

„*Seržante, prosím!*“ vykřikl Keppatawn. „Nezapomeň, že pidi-mužíci...“

Ozval se zvuk podobný trhání látky a ze sedací části kalhot kupce vyrazil žlutý plamen. Vojáci, stojící ve vzdálenosti tří yardů, uskočili a snažili se dostat pryč od hořící trávy.

„...dokážou dštít oheň.“

Haskeer pidimužika pustil a rychle ucouvl.

Katz se stydlivě zazubil. „Ach, promiňte. Jsem nervózní a hučí mi ve střevech.“

„Myslím, že bude nejlepší, když začneme s obchody,“ pronesl Keppatawn diplomaticky a postrkuje Katze před sebou zamyšleně pryč.

Tlupa i Haskeer s otevřenými ústy sledovali, jak pidimužík s kouřícími kalhoty pajdá pryč.

„Musí mít prdele z křemene,“ poznamenal Jup s obdivem.

* * *

Gelorak si přitiskl prst na ústa, aby jí naznačil, že má být zticha.

Coilla zamžourala skrz křoví, ale napřed nic neviděla. Pak její pozornost upoutal pohyb.

Na mýtině spatřila dva tvory. Byli vysocí jako kentauři a měli velmi svalnaté končetiny. Nohy, zakončené kopyty, jim porůstala tmavá srst. Jejich nahou hrud' pokrývaly černé chlupy, takže se podobali kentaurům nebo chlupatým lidem. Hranaté tváře jim zdobily špičatý plnovous a husté, zkosené obočí. Černé, kudrnaté vlasy se jim nad čelem sbíhaly do špičky. Měli pronikavé oči, v nichž zářilo šibalství. Jeden z tvorů svíral dřevěné píšťaly.

„Nikdy předtím jsem žádného neviděla,“ zašeptala Coilla.

„Satyrové jsou velmi samotářští,“ odvětil Gelorak. „I my je potkáváme jen zřídka, i když je často slyšíme hrát na píšťaly.“

„Byli jste s nimi někdy ve sporu?“

„Ne. Jsou to lesní stvoření, stejně jako my, takže mají také právo tady žít. Necháváme jeden druhého na pokoji.“

Naklonila se vpřed, aby lépe viděla, a šlápla na spadlou větev. Ozvalo se hlasité prasknutí. Satyrové ztuhli. Dva páry zelenožlutých,

téměř kočičích očí střelily pohledem jejich směrem. Pak tvorové s překvapivou rychlostí a tichostí zmizeli.

„Zatraceně. Omlouvám se.“

„To nevadí, Coillo. Měli jsme štěstí, že jsme je vůbec zahlédli. Tohle byl jedinečný zážitek, který se už nemusí opakovat.“ Zadíval se korunami stromů na nebe. „Hodina už je pryč. Tvá jednotka se určitě připravuje k odchodu. Vyrazíme zpět?“

S úsměvem přikývla. „Děkuji, Geloraku.“ Napadlo ji, jestli už Stryke vymyslel, kam půjdou.

Prodírali se podrostem, až dorazili k osadě.

Rosomáci si balili věci a většina vojáků se shromáždila u koní. Stryke, Alfray a Jup hovořili s Katzem. Haskeer stál stranou a podezřívavě po pidimužíkovi pokukoval.

Gelorak vyrazil za povinnostmi a Coilla se připojila k tlupě.

Stryke si balil věci do sedlových brašen.

„Už jsi se rozhodl, kterým směrem vyrazíme?“

„Asi na sever.“

„Proč?“

„Proč ne?“

„Máš pravdu.“ Zamířila k Alfrayovi a Jupovi.

Stryke si dřepnul, vytáhl hvězdy z váčku a rozložil je na travu před sebou. Přistoupil k němu Katz, pozoroval ho a pro jednu mlčel. Po chvíli věčně prohodil: „Jednu takovou věc jsem před pár měsíci viděl.“

Nikdo ho tak docela nevnímal, obzvláště ne Stryke, jenž byl plně zaujat balením. „Hm?“

„Jednu z těchhle věcí. Tady.“ Ukázal špičkou boty na hvězdy. „Nebo se jim aspoň podobala. Měli ji lidé.“

Stryke vzhlédl. „Cože?“

„Byla trochu jiná, ale dost se jim podobala.“

„Těmhle? Hvězdám?“

„Tak jim říkáte? Ano, těmhle.“ Všiml si výrazu Strykovy tváře, napřímil se a rozhlédl po ostatních. „Co se děje?“

Vypuklo šílenství.

7

Tlupa se shlukla kolem něj a zasypala ho otázkami. Útok Katze natolik ochromil, že na ně zůstal hledět s otevřenými ústy.

Haskeer se protlačil vpřed a popadl ho zezadu za krk. „*Kde? Kdo?*“ obořil se na něj a zatřásl vyděšeným pidimužíkem.

„Opatrně!“ zakřičel Alfray.

„Nestrkej mi jeho prdel do obličeje!“ zaječel Jup.

„*Klid! Všichni!*“ rozkázal Stryke.

Haskeer se zklidnil a opatrně postavil kupce na zem. Rámus se utišil.

„Omlouvám se, Katzi,“ řekl Stryke a přinutil ostatní ustoupit, aby se mohl pidimužík nadechnout.

Katz polkl, zalapal po dechu a promasíroval si hrdlo.

Jeho ochránci běželi k jednotce, Stryke však zvedl ruku, aby je uklidnil. „*Všechno je v pořádku! Žádný problém! Katzi?*“

„Ano,“ zachraptěl pidimužík a mávl na ochránce. „Ano, jsem v pořádku.“

Zastavili se a po chvílce váhání se rozešli.

Stryke položil Katzovi ruku na rameno. Pidimužík sebou trhl. „Neměli jsme se takhle zachovat, ale to, co jsi řekl, je pro nás nesmírně důležité. Můžeme si to projít?“

Katz přikývl.

„Řekl jsi, že jsi už takovou věc viděl.“ Ukázal na hvězdy.

„Ano. No, podobnou. Měla jinou barvu a jiný počet bodlin. Ale vypadala tak nějak.“

„Jsi si tím jistý?“

„Už je to pár měsíců, ale ano.“

„Kde?“

„V Ruffetově vyhlídce. Znáte to tam?“

„Je to město Mani dál na jihu.“

„Ano, na konci zátoky. Hodně se tam teď staví, tak mě napadlo, že by to bylo dobré místo pro obchod.“

„Co se tam staví?“

„Vy jste to neslyšeli?“

„Neslyšeli co?“

„Našli zlom. Únik zemské energie. Velký. Snažili se ho uzavřít, nějak magii uskladnit.“

„A podařilo se jim to?“

„Nevím. Když jsem odcházel, ještě nebyli hotoví. Ale pokud se ptáte mě, nepodaří se jim to. Nikomu se to nikdy nepodařilo. Zrovna tam stavěli nějaké posvátné místo, nějaký chrám, a tam jsem hvězdu zahlédl. Mani se moc nelíbilo, že jsem ji viděl. Pěkně rychle mě odamtud vyprovodili.“ Zahledl se na hvězdy. „Co jsou to vlastně za předměty?“

„Říká se jim přístroje.“

„Příst... Ty přístroje?“

„Slyšel jsi o nich?“

„A kdo ne? Ale považoval jsem je jenom za mýtus. Nemůžou být pravé.“

„My jsme přesvědčeni, že jsou.“

„Během cest po Maras-Dantii jsem viděl hodně takzvaných pravých reliquií, většina z nich ale moc pravá nebyla.“

„Tyhle jsou jiné.“

V očích pidimužíka zaplála chamtivost. „Pokud jsou skutečně pravé, pak by za ně správný kupec zaplatil celé jmění. Pokud si mě najmete jako prostředníka...“

„V žádném případě,“ odmítl Stryke rázně. „Nejsou na prodej.“

Pro Katze to byla očividně jen těžko pochopitelná představa. „Proč po nich tedy pátráte, když nechcete využít jejich hodnotu?“

„Existují různé hodnoty,“ řekla mu Coilla. „Jejich se nedá spočítat v penězích.“

„Ale řekl jsem vám, kde najdete další z nich. To přece za něco stojí, ne?“

„Jo,“ prohodil Haskeer líně. „Necháme tě naživu.“

Příchod Keppatawna učinil přítrž možným potížím. „Co se děje?“ zeptal se.

„Vypadá to, že Katz ví, kde najít další hvězdu,“ vysvětlil Stryke.

„Cože? Kde?“

„V Ruffetově vyhlídce.“

„Slyšel jsi o tom, že tam ze země uniká magie, Keppatawne?“ chtěl vědět Alfray.

„Ano. Už nějakou dobu.“

„Proč jsi nám o tom nic neřekl?“

„A proč bych měl? Neměl jsem důvod myslet si, že by vás to zajímalo. Teď, když lidé ničí proudy energie, nejsou už takové praskliny naneštěstí ničím neobvyklým.“ Obrátil pozornost ke Katzovi. „Jsi si tím jistý?“

„Viděl jsem tam něco podobného.“ Ukázal na hvězdy. „To je všechno, co vím.“

„Spletl se ve slunečních znacích, tak proč by se neměl plést v tomhle?“ stěžoval si Haskeer.

„Možná máš pravdu,“ odpověděl Stryke. „Ale je to jediná stopa, kterou máme. Můžeme se buďto bezcílně potulovat kolem, nebo zamířit do Ruffetovy vyhlídky. Já bych se rozhodl pro Ruffet.“

Jednotka souhlasně zamumlala. Stryke už neměl, co by dodal.

„Musí existovat nějaký skrytý účel,“ prohlásil Keppatawn. „Přístroje se vynořují ze zapomnění. To není náhoda.“

„Tomu se dá jenom těžko uvěřit,“ opáčil Alfray.

„Orci mají mnoho obdivuhodných vlastností, ale pokud to tak mohu říct, díváte se na život z příliš praktické stránky. My kentauri jsme taky prakticky uvažující tvorové, ale dokážeme připustit, že existují věci, které neumíme vysvětlit. Ruce bohů jsou neviditelné, ale ovlivňují mnohé události.“

„Mohli bychom přestat plácát nesmysly a konečně se rozhodnout?“ požádal Jup.

Stryke posbíral hvězdy a vložil je zpět do váčku. „Zamíříme do Ruffetovy vyhlídky.“

* * *

O několik hodin později nechali Droganský les za sebou.

Tlupa dostala od kentaurů nově ukované zbraně, čerstvé koně a zásoby. Získala také nový cíl.

Vydala se na jihozápad a se Zátokou lososů po levé straně zamířila přímo dolů poloostrovem. Vpravo lemovaly oblázkové pobřeží, do kterého narážely temné vlny Norantelského oceánu, nízké útesy. Pokud dodrží stejnou rychlost, měli by dorazit k Ruffetově vyhlídce už za dva dny.

Stryke zvažoval, jestli má ostatním říct o svých snech. Ani se nikomu nezmínil, že slyšel hvězdy zpívat. Znovu si promluvil s Haskeerem o jeho zkušenosti, ale seržant stále nechápal, co se stalo, a byl neobvykle zamlklý. Zdálo se, že by nejradši na celou věc zapomněl. Stryka ale do jisté míry uklidňovala skutečnost, že je nepravděpodobné, aby se oba s Haskeerem pomátli stejným způsobem. Tato myšlenka a určitý cíl mu pomohly trochu se sebrat. Ale ne úplně. Pořád tady byly sny.

To vše ho cestou velmi tížilo a rozptylovalo, takže nezaslechl, když ho Coilla oslovila.

„Stryku? Stryku!“

„Co?“ Otočil se a zjistil, že na něj Coilla hledí. Jup, Alfray a Haskeer, kteří jeli vedle něj na opačné straně, také zírali.

„Byl jsi úplně mimo,“ pokárala ho jemně. „Na co myslíš?“

„Na nic.“

Očividně neměl zájem se o celé věci bavit, proto změnila téma. „Říkali jsme, že to musí být pro Meloxe a jeho společníky těžké, když byli nuceni přijmout takovou práci.“

„Chceš tím říct, že jsem jim měl dovolit, aby se k nám připojili.“

„No...“

„Nejsme tady proto, abychom cestou sbírali zbloudilce a jiné ztracené duše.“

„Nejsou ani jedno, ani druhé. Aspoň bys o tom mohl pouvažovat.“

„Ne, Coillo.“

„Co s nimi bude?“

„To samé bys mohla říct o nás. Nejsem jejich matka.“

„Jsou to orci.“

„Já vím. Ale jak by to skončilo?“

„Postavil by ses do čela skutečné vzpoury. Proti Jennestě, lidem a jiným tyranům.“

„Pěkný sen.“

„I kdybychom byli poraženi, zemřeli bychom v boji, ve snaze něco změnit.“

„Možná. Ale pokud sis nevšimla, jsem jenom obyčejný kapitán, ne generál. Nehodím se na to.“

„Ty opravdu nevidíš, co se děje, že?“ rozčílila se. „Někdy si nevidíš ani na špičku nosu!“

„Mám dost práce s velením téhle jednotky. Ať se světem bojuje někdo jiný.“

Rozzuřena jeho tvrdohlavostí zmlkla.

Do hovoru vstoupil Alfray. „Pokud z Jennestiných služeb utíká opravdu tolik nespokojených orků, mohli bychom postavit opravdovou armádu. V téhle zemi najdeš bezpečí jen ve velkém počtu. Čím víc orků, tím větší síla.“

„A tím víc pozornosti bychom přitáhli,“ opáčil Stryke. „Jsme bojová jednotka. Jsme rychlí. Můžeme zaútočit a uprchnout. To mi vyhovuje víc než armáda.“

„To ale nic nemění na skutečnosti, že to orci vždycky schytají. Možná jsme dostali šanci změnit to.“

„Jo,“ souhlasil Haskeer. „Nejsme žádné rohožky, aby po nás všichni šlapali. Dokonce i lidským dětem vykládají, že jsme zrůdy. Myslí si, že vypadáme jako kamenné kadibudky s kly.“

„Chcete bojovat za celý orcký národ? Poslužte si,“ řekl jim Stryke. „My se soustředíme na poslední hvězdu, i kdyby nás přitom měli zabít.“

„A co je nového?“

Jejich rozhovor přerušil vzdálený zvuk, tajemný, naříkavý a žalostný. Zamrazilo je u páteře a naskočila jim husí kůže. Koně se splášili.

„Co to do pekel...?“ zašeptala Coilla.

Alfray naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se. Takový hlas se nedal zapomenout. „Banshee. Kdysi bys je za celý život ani jednou nezaslechl.“

„Já je slyším poprvé,“ přiznal Jup a potlačil zachvění. „Teď už chápou, proč se říká, že předpovídají neštěstí.“

„Zaslechl jsem je kdysi před lety, v předvečer velké bitvy s lidmi dole u Skalistýnu. Tehdy si získaly pověst, protože další den byly tisíce válečníků povražděny. Na to se nezapomíná.“

„Už se nevyskytují tak zřídka,“ dodal Stryke. „Pokud věříš tomu, co se říká, pak se objevují čím dál častěji.“

Po téměř nekonečné chvíli hlas utichl. Mezi orky se rozhostila ponurá nálada.

Pak začalo pršet. Z nebe padaly rezavé a páchnoucí kapky o velikosti perel.

„Do prdele,“ stěžoval si Jup. Zvedl si límec a schoulil se do kabátce.

„Další věc, za kterou můžeme poděkovat lidem,“ řekl Haskeer a následoval jeho příklad.

Několik vojáků otočilo hlavy k severu. Postupující ledovec sice nebyl vidět, ale všichni si ho byli vědomi. Tlupa pokračovala pochmurně v cestě.

Minula propřesná hodina. Když se opět rozproudil hovor, někdo se zmínil o Adpar a tyranech. To Coille něco připomnělo. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat, Stryku. Dočista jsem na to zapomněla. Když jsme byli v říši najád a u Adpařiny smrtelné postele, řekl jsi jí, že ji zabila Jennesta. Jak jsi to věděl?“

„Má pravdu,“ souhlasil Alfray. „Nevíme, proč umřela.“

To Stryka překvapilo. Nepřemýšlel o tom. „Já... myslím, že jsem to řekl jenom proto, aby nějak zareagovala.“

„Ale pomohlo to, ne? Přivedlo ji to na chvíli zpátky.“

„Ale neznamená to, že jsem měl pravdu. Možná to způsobilo jenom Jennestino jméno.“

„Snad.“

„A možná se u tebe začíná projevovat dar vidění, šéfe,“ nadhodil Jup ne zcela vážně. „Doufám, že se ti poštěstí víc než mně.“

Trpaslíkova poznámka Stryka nepobavila. „Orci ne...“

Kolem ucha mu prolétl šíp. Jeho kůň se splasil a Stryke měl co dělat, aby ho udržel na uzdě.

„Čelem vzad!“ zakřičel Jup.

Tlupa se otočila a tasila zbraně.

Jejich směrem pádila družina asi dvakrát větší než Rosomáci. Jela na chlupatých trpasličích jacích se zlýma očima. Jezdci byli asi o třetí-

nu menší než orci a podsadití. Měli neobvykle velké, kulaté hlavy s odstávajícíma ušima a vodovými očima, ukrytými za masitými víčky, a nazelenalou drsnou kůží. Jejich tváře byly až na husté licousy holé.

„Gremlini?“ vykřikl Haskeer. „Co jsme do prdele udělali *jim*?“

„Chceš snad počkat a zeptat se jich?“ opáčil Stryke.

„Útočí!“ zakřičel Jup.

Někteří z gremlinů v přední linii byli vyzbrojeni malinkými zahnutými luky. Zatímco se k orkům blížili, zasypávali je střelami. Několik jich přelétlo Rosomákům nad hlavami, jeden se zabodl Haskeerovi do sedla, jiný zranil jednoho z vojáků na paži. Rosomáci odpovíděli stejným způsobem.

„Do pekel!“ zavrčel Stryke. „*Do útoku!*“

Kopl koně do slabin a s tlupou v zádech vyrazil vpřed. Mokří od nekonečného deště a postríkaní bahnem se rozjeli vstříc nepříteli.

Tlupy se srazily za hluku výkřiků a řinčení oceli. Vypukl zmatek, v němž se bojovníci oháněli meči, bodali oštěpy a bránili štíty.

Stryke se rychle zbavil prvního gremlina. Vyhnul se nepřesnému máchnutí mečem, rozsekl protivníkovi hrud' a shodil ho z koně. Další napadl Stryka s překvapující zuřivostí. Bodali a sekali a jejich čepele do sebe narážely v primitivním, pronikavém rytmu. Hrubou silou se Strykovi podařilo proniknout obranou nepřitele. Dalším bodnutím proklál nepříteli plíci. Aniž by se zastavil, vrhl se do dalšího souboje.

Alfray zamířil mezi dva nepřátele a sklonil přitom standartu, takže oba z nich zasáhl a vyhodil ze sedla. Pak oštěp otočil do obranné pozice právě včas, aby odrazil útok dalšího protivníka. Vyhnul se nájezdníkovu meči a zasadil mu tvrdou ránu, která ho srazila z koně.

Coilla mrštila nožem a zasáhla jednoho z gremlinů do oka. S jekotem zmizel ve zmatku. Vybrala si další cíl a právě se chystala hodit dýkou, když se po ní ohnal jeden z nepřátel. Všimla si ho, až už byl jeho meč v pohybu, a málem jí usekl nos. Popadla ho za zápěstí ruky, v níž držel čepel, a bodla. Po několika bodnutích padl nepřítel mrtvý k zemi.

Jeden z kamarádů padlého zaujal jeho místo, zvedl štít a sekl po ní šavlí. Zaklonila se v sedle a kopl mu do štítu. Stočila se, aby se vyhnula jeho meči, a vší silou se do gremlina opřela, až ho svrhla ze sedla. Padl pod kopyta koní a jaků. Sotva se stačila posadit, vrhl se na ni další z gremlinů, který se chtěl proslavit. Tasila meč.

Už před hodnou chvílí zabodl Haskeer meč do útrob oběti, která mu při pádu vytrhla zbraň z ruky. Podobným způsobem ztratil také dýku. Nyní se proplétal mezi nepřáteli a snažil se najít nějakou zbraň.

Když dorazil ke gremlinovi, který právě zkřížil meče s orkem, zahlédl svoji šanci. Tvor byl natolik rozptýlen, že pro krvežíznivého orka nebyl problém zbavit se ho. Haskeer se natáhl a strhl ho ze sedla. Přetáhl kopajícího gremlina na svého koně a zvedl ho. Vší silou ho pak narazil na hrušku sedla a zlomil mu páteř. Vyrval mu meč ze šhubajících prstů a zbavil se těla.

Nepřítel ho napadl oštěpem. Haskeer uhnul stranou, sekl po oštěpu a rozťal ho vedví. Rychle se otočil a zasadil protivníkovi ránu zezadu do šlachovitého krku. Okamžitě se na něj vrhli dva další gremlini. Vrazil ze sebe válečný pokřik a ohnal se po nich.

Vřava kolem Stryka na okamžik polevila, proto se rychle rozhlédl kolem. Zbavili se už asi poloviny nepřátel. Vojáci se drželi a zdálo se, že nikdo zatím nebyl vážně zraněn. Ještě chvíli a boj bude u konce. Vrazil mezi bojovníky a dal se opět do sekání.

Po dalších deseti minutách zuřivé bitky bylo rozhodnuto. Gremlini, kteří se stále ještě drželi na nohou, se začali stahovat. Těla padlých kamarádů a mrtvé jaky, ležící na rozbahněné trávě, nechali za sebou.

Coilla zasáhla prchajícího gremlina dýkou mezi lopatky. Stryke se zastavil vedle ní.

„Půjdem po nich?“ zeptala se.

Zadíval se na postavy, mizící v dešti. „Ne. Na hry nemáme čas.“ Přiložil si ruku k ústům a zavolal: „*Žádné pronásledování! Držte se zpátky!*“

Několik vojáků, kteří se vydali za nepřítelem, zamířilo zpět sprškou bahna. Ostatní ostražitě prohlíželi padlé nepřátele, neboť se obávali léčky.

Jup, Alfray a Haskeer se připojili ke Strykovi a Coille.

„Co to mělo znamenat?“ podivil se Alfray.

Stryke potřásl hlavou. „Jen bohové ví. Nějací mrtví?“

„Zatím nic vážného. Dám se do ošetřování.“

„Asi jim šlo o odměnu,“ nadhodila Coilla.

„Nebo to byli Jennestini žoldáci,“ ozval se Jup.

„Na to by si nenajala gremliny,“ namítl Stryke. „Možná chtěli opravdu získat odměnu.“

Jeden z vojáků na něj zavolal.

„Co se děje, Hystykku?“ zakřičel Stryke.

„Jeden je ještě naživu, pane!“

Sesedli a přebrodili se k němu. Alfray už klečel v bahně vedle gremlina, jenž mohl být velmi mladý. Utržil vážnou ránu na hrudi a oblečení měl splepené krví, která se mísila se stružkami dešťové vody.

Dýchal zhluboka. Oči měl otevřené a neustále si olizoval rty.

Jup přistoupil blíž a přešel hned k věci. „O co vám šlo? O odměnu?“ Gremlin se na něj zadíval, ale očividně nechápal. „O peníze, nebo o co? Proč jste zaútočili?“

Alfray začal ošetřovat ránu. Gremlin se rozkašlal. Z koutku úst mu vytekl tenký pramínek krve, přesto však promluvil.

„O odplatu,“ zašeptal.

To Stryka zmátlo. „Co tím myslíš?“

„O pomstu... vendetu.“

„Za co? Co jsme vám udělali?“

„Vražda. Příbuzného.“

„Chceš říct, že jsme ti zavraždili příbuzného?“

„Zabili jsme v poslední době nějaké gremliny?“ podivil se Haskeer nahlas. Coilla ho utišila.

„Koho jsme měli zabít?“ zeptal se Stryke pomalu.

„Mého... strýce,“ vykoktal gremlin a zalapal po dechu. „Jen starého... neškodného... učence. Nezasloužil... si to.“

Strykovi se nepříjemně sevřel žaludek. „Jak se jmenoval?“

Gremlin se na něj na okamžik zahleděl, pak zasípal: „Mobbs.“

Stryke si vzpomněl na svůj sen a na pocit, že navštívil záhrobí. Zamrazilo ho.

„Toho knihomola?“ řekl Haskeer.

Coilla se nad gremlinem sklonila. „Nemáš pravdu. Potkali jsme Mobbsa, to jo. Ale když jsme ho opustili, byl docela v pořádku.“ Nebyla si jistá, jestli jí rozumí.

Alfray zesílil své snažení raněného zachránit, ale krev stále tekla proudem. Otřel gremlinovi tvář kusem látky, aby ji aspoň trochu osušil od deště.

Stryke se sebral. „Je mi líto Mobbsovy smrti. Všem je nám to líto. Nebyl to náš nepřítel. Ve skutečnosti jsme mu zavázáni.“

Haskeer si výsměšně odfrkl.

„Proč si myslíš, že jsme to byli my?“ pokračoval Stryke.

Gremlin dýchal už jen mělce. „Našli... jsme ho. Orci... poblíž. Černá skála.“ Na jeho bolestí staženém obličejí se usadil výraz opovržení. „To přece víte.“

„Ne!“ vykřikla Coilla. „Pro smilování bohů, *zachránili* jsme ho!“

„A ty jsi nás celou dobu sledoval?“ podivil se Stryke. „Tvá snaha byla zbytečná, příteli.“

„Delorran,“ řekla Coilla.

„Samozřejmě. Musel to být on.“ Stryke si povzdychl. „A vsadil bych se, že Jennesta tuhle historku rozšiřuje, aby nás ještě víc očernila.“ Obrátil se zpět ke gremlinovi. „Nebyli jsme to my. Věř nám.“

Tvor ho však už nevnímá. „Máte... mnoho nepřátel. Jednou... vás... dostanou.“

„Zbytečně jsi ztratil život,“ řekl mu Stryke. „Copak už nebylo zabíjení dost?“

„To zní... dobře... od orka.“

„Nejsme šílená zvířata. Ale když na nás zaútočíte, jsme nuceni se bránit. Takoví už jsme. A co se týká Mobbsa, říkám ti, že...“

Alfray mu položil ruku na paži a potřásl hlavou. Pak se sklonil a jemně zatlačil gremlinovi oči.

Stryke vstal. „Do prdele. Rozséváme jenom smrt a utrpení.“

„A ze všeho viní nás,“ dodal Jup.

„Chudák Mobbs,“ řekla Coilla.

„*Jsm*e zodpovědní za jeho smrt,“ pravil jí Stryke. „Ne přímo, ale stejně je to naše vina.“

„To není pravda.“

„Opravdu si to myslíš?“

Neodpověděla. Nikdo neodpověděl.

Na zlomek vteřiny probleskla Strykovou myslí myšlenka, že Delorran aspoň za svůj čin zaplatil. Ale pak si uvědomil, že se to dozvěděl ve snu. Byl to jen sen, ne?

Rozpršelo se silněji.

8

Děšť bušil do plátěných stěn stanu.

Jennesta pochodovala sem a tam. Nikdy nepovažovala trpělivost za ctnost, proto neviděla důvod, proč se v ní cvičit. Vždy tvrdila, že jen chátra čeká a vůdci berou. Jen tím, že si vzala, co chtěla, také dostala, co chtěla. Ale to, po čem nyní toužila, jí unikalo.

Přemítala nad úbytkem síly v zemi, který způsobil, že se její magické schopnosti staly nevyzpytatelnými a musela je často a složitě obnovovat.

Kvůli podráždění a nejistotě se stala ještě nebezpečnější než jindy. A to už bylo u Jennesty co říct.

Pohrávala si s nápadem vydat rozkaz jen tak z rozmaru. Měla chuť jen tak utratit několik životů a vyžívat se v zápachu krve. Ale pak se vchod do stanu otevřel a dovnitř uctivě vstoupil Mersadion.

Uklonil se a chystal se promluvit.

„Jsme připraveni vyrazit?“ obořila se na něj bez úvodu.

„Téměř, Výsosti.“

„Nesnáším, když zbytečně ztrácíme čas.“

„Armáda potřebovala odpočinek, paní, a museli jsme nakrmit zvířata.“

Jennesta tyto důvody moc dobře znala a mávla nad nimi rukou. „Když jsi mi tedy nepřišel oznámit, že jste připraveni, tak co tady děláš?“

„Nesu zprávy, paní,“ oznámil zdráhavě.

„A podle tvého výrazu bych řekla, že nejsou dobré.“

„Jde o krotitelku draků, o Glozellan.“

„Vím, jak se jmenuje, generále. Co je s ní?“

Snažil se jí předat novinu opatrně. „Ona a... dva další drakonýři spolu se zvířaty... oni... opustili tvé služby, Výsosti.“

Sotva skončil, v očích jí vybuchla malá temná hvězda. „Opustili mé služby.“ Zopakovala pomalu a důrazně. „Tím chceš říct, že dezertovali. Mám pravdu?“

Připomínala mu stočenou zmiji, připravenou zaútočit. Nedůvěřoval svému hlasu, proto jen přikývl.

„Jsi si tím jistý?“ Zarazila se. „Samozřejmě že jsi. Jinak bys neriskoval a neřekl mi to.“

Mersadion věděl, že má pravdu. „Nemáme důvod pochybovat o loajalitě ostatních drakonýrů,“ nadhodil.

„Stejně jako jsme neměli důvod nedůvěřovat Glozellan.“ Zuřila a blížila se k výbuchu.

Opatrně pokračoval a doufal, že ji uklidní. „Pokud máš pochybnosti, paní, můžeme drakonýry vyměnit. Pořád máme dost draků, i když jsme tři ztratili. A co se týká nového krotitele, máme několik možných nástupců...“

„Všichni drakonýři jsou hnědáci. Jak bych mohla *kterémukoli* z nich věřit? Vyčistíme jejich řady.“

„Výsosti.“

„Napřed Rosomáci, pak lovci hlav, které jsem za nimi poslala; a teď mě opustila i Dračí paní.“ Upřela na něj ledový pohled. „A moje armáda se pořád zmenšuje. Jak je možné, že jsem obklopena tolika zbabělci a zrádci?“

Na tuto otázku se neodvažoval odpovědět. Doufal, že odvede její pozornost. „Mohla by ses na to dívat tak, paní, že se řady tvé armády samy pročišťují. Ti, kteří zůstanou, budou patřit k nejvěrnějším.“

Zaklonila hlavu a rozesmála se. Potřásla černými vlasy a v ústech se jí zaleskly ostré bílé zuby. V očích se jí pobaveně zalesklo.

Nervózně se pousmál.

Jennesta se ovládla a s úsměvem řekla: „Nemysli si, že na tom vidím něco směšného, Mersadione. Tohle je obyčejný výsměch.“

Opět nasadil opatrný, ostražitý výraz.

„Dokážeš podat věci diplomaticky. Přinutil bys mě, abych uvěřila, že sklenice je z poloviny plná.“ Naklonila se blíž a smích už byl jen pouhou vzpomínkou. „Ale jsi jenom ork. Myšlení je nad tvoji úroveň. Povím ti, *proč* armádu zachvátila zrada. Protože důstojníci netrestají podřízené dost tvrdě. A ty stojíš na vrcholu velení.“

Jenom když se něco pokazí, pomyslel si Mersadion.

Jennesta se odtáhla. „Odmítám tolerovat lenost. Naposledy tě varuji.“

Ať už od ní očekával cokoli, nic ho nedokázalo připravit na to, co v následující chvíli udělala.

Plivla na něj.

Sliny ho zasáhly do pravé tváře těsně pod okem až k uchu. Její čin ho natolik šokoval a zmátl, že nevěděl, jak zareagovat.

Pak ucítil na kůži teplo. Po tváři se mu rozlilo štiplavé horko. Trhl sebou a zvedl ruku, aby se dotkl obličeje, ale jen tím vše zhoršil. Během několika vteřin žár zesílil. Do kůže se mu zabodávaly tisíce žhavých jehliček.

Jennesta ho zaujatě sledovala a na tváři se jí usadil mírně pobavený výraz.

Zdálo se mu, jako by ho někdo opařil, jako by mu kůži polil kyselinou. Už se nedokázal ovládnout. Vykřikl. Tvář měl pokrytou puchýři. Ve vzduchu se vznášel zápach spáleného masa. Tělem se mu rozlévala mučivá bolest. Začal křičet.

„Poslední varování,“ zopakovala pomalu. „Přemýšlej o tom.“ Líným mávnutím ruky ho propustila.

Z tváře mu stoupal kouř. Zkroucený bolestí se vypotácel ze stanu. Otvorem mezi cípy látky zahlédla, jak vrávorá k nádrži s vodou. Slyšela, jak ječí.

Svým činem ulevila jen zlomku zuřivosti, kterou pocítila, když zprávu uslyšela. Už toho měla dost. Ještě jednou jí oznámí něco podobného a zaplatí životem. Ale zatím se spokojila s tím, že ho sežehla pohledem. Doslova.

Zatímco přemýšlela nad vším, co se stalo, uběhl nějaký čas. Její úvahy přerušil až příchod několika orckých stráží, které jí podivnými úklonami projevíly úctu. Přivedly jí zajatce, spoutaného řetězy; prostředek, jak alespoň dočasně obnovit magické síly. I přes podrážděnost, kterou cítila, vzbudil vězeň její zvědavost.

Tolik národů, taková chuť, tak málo času.

Nikdy dřív neochutnala nappeeho. Tyto víly luk a lesů byly velmi plaché a objevovaly se jen zřídka. Tahle byla výjimečná. Byla neobvykle vysoká, dosahovala výšky asi tří stop, a štíhlá, měla jis-křivou, téměř průsvitnou kůži a jemnou krásu.

Říkalo se, že nappeeové mají dvě srdce. Jennesta se rozhodla zjistit, jestli je to pravda. Alespoň tak na chvíli přestane myslet na práci.

* * *

Děšť konečně ustal.

Stryke dal rozkaz ke krátkému odpočinku v místě, kde se pobřeží Norantelského oceánu hluboce zařízlo do zátoky. Nastal soumrak a nad černým, větrem bičovaným oceánem se shlukly mraky.

Když dojedli, vzdálili se Coilla a Stryke od ostatních. Posadili se na koňské příkrývky, rozdělili se o čutoru s vínem, které jim darovali kentauři, a chvíli hovořili o útoku gremlinů. Ale únava, teplo alkoholu a především touha podělit se s někým o své břemeno Stryka přemohly. Obrátil rozhovor k podivným snům. Během okamžiku věděla Coilla úplně vše.

„Určitě jsi to místo, o kterém se ti zdá, ještě nikdy nenavštívil?“ zeptala se. „Teda myslím ve... skutečném světě.“

„Ne. Už kvůli podnebí. Copak jsme někdy viděli Maras-Dantii takovou, jaká by měla být? Jaká byla?“

„Pak sis to možná vymyslel,“ pokračovala. „Tvá mysl vytvořila zemi, v jaké bys *chtěl* žít.“

„Jinak řečeno, jsem blázen.“

„Ne! Tak jsem to nemyslela. Nejsi blázen, Stryku. Ale náš svět je jedna velká kupa sraček, takže je samozřejmé, že...“

„Nemyslím si, že jde o tohle. Jak jsem řekl, tyhle sny, nebo co to je, na mě působí stejně skutečně, jako když jsem vzhůru. No, skoro.“

„A pokaždé vidíš stejnou ženu?“

„Ano. A nejde o to, že bych ji jenom viděl. *Setkávám* se s ní, mluvím s ní, jako bych mluvil s kýmkoli jiným, když jsem vzhůru. Ale všechno, co říká, dává smysl.“

Coilla se zamačala. „To se ve snu často nestává. Není to někdo, koho jsi v minulosti znal?“

„Pamatoval bych si ji, věř mi.“

„Mluvíš o ní, jako by byla skutečná. Jsou to jenom sny, Stryku.“
„Opravdu? Říkám jim sny jen proto, že mi chybí slova, kterými bych je popsal.“

„Ale zažíváš je, jenom když spíš, ne? Takže co jiného by to mohlo být?“

„Mám takový zvláštní pocit...“ Znechuceně potřásl hlavou.
„Nedokážu to vysvětlit. Musela bys to sama zažít.“

„Vyjasněme si to,“ pronesla věcně. „Pokud to tedy nejsou sny, co si myslíš, že se s tebou děje?“

„Je to jako... možná, když spím, poleví moje ostražitost a... něco se dostane dovnitř.“

„Poslouchej se. Plácáš nesmysly.“

„Máš pravdu. Ale vím, že se nejvíc, jak to jenom jde, snažím vyhnout spánku.“

„Máš tyhle sny... pokaždé, když usneš?“

„Ne, pokaždé ne. A tím je to ještě horší. Je to, jako bych si hodil kostkou pokaždé, když jdu spát.“

Opatrně zvážila další slova. „Pokud to nejsou sny, existuje jen jediná možnost. Mohlo by jít o nějaký magický útok?“

„Jennestin?“

Přikývla.

„Taky mě to samozřejmě napadlo. Myslíš, že by něco takového dokázala?“

„Kdo ví?“

„Ale proč by to dělala? Jaký by mohla mít důvod?“

„Aby tě přesvědčila, že přicházíš o rozum a zasela ti do mysli pochybnosti. Aby tě ovládla.“

„Přemýšlel jsem o tom, ale nějak tomu nevěřím. Jak jsem řekl, v mnohém ohledu jsou ty sny... příjemné. Jednou nebo dvakrát posílily mé odhodlání. Jak by to mohlo posloužit Jennestě?“

„Netvrdím, že je to ona, ale ta možnost tady je. A kdo ví, jak její zvrácená mysl pracuje.“

„V tom máš pravdu. Ale stejně jsem přesvědčený, že by raději zaútočila přímo.“ Zadíval se Coille do tváře a nabyl přesvědčení, že jí může říct úplně vše. „Ale to není všechno.“

„Hm?“

„Ty sny nejsou jedinou podivnou věcí, která se mi stala. Je tady ještě něco jiného.“

Zmateně a poněkud neklidně na něj pohlédla. „Co tím chceš říct?“

Stryke se zhluboka nadechl. „Jde o Haskeera a hvězdy. Řekl, že mu... zpívaly.“

„To způsobila horečka.“

„Já horečku neměl.“

Chvilí trvalo, než pochopila. „Ty taky?“ řekla nakonec nevěřícně.

„Já taky.“

„Bohové, neřekl jsi nám toho hodně.“

„Pořád si myslíš, že jsem při smyslech?“

„Pokud jsi šílený, pak Haskeer taky. Samozřejmě...“ Vyměnili si suché úsměvy. „Co tím myslíš, že zpívaly?“ zeptala se. „Dokážeš to popsat lépe než on?“

„Vlastně ne. Vysvětluje se to stejně těžce jako sny. Ale ‚zpěv‘ se na to dobře hodí.“ Ruka mu sklouzla k váčku u opasku. Byl to mimovolný pohyb jako mnutí amuletu. Kdyby se ho někdo zeptal, řekl by, že se prostě bojí, aby přístroje neztratil.

„Dlužím Haskeerovi omluvu,“ řekla. „Pochybovala jsem o něm. Všichni jsme pochybovali.“

„Teď už se dívám jinak na to, co provedl,“ přiznal Stryke. „Ale neříkej mu to. Nikomu to neříkej.“

„Proč ne?“

„Jejich víru ve mně by to asi neposílilo, že? Vůdce, kterého pronásledují podivné sny a zpívající hvězdy.“

„Ale mně jsi to řekl. Proč?“

„Byl jsem přesvědčený, že mě vyslechněš. A pokud by sis myslela, že jsem cvok, nebrala by sis servítky.“

„Nemyslím si, že jsi přišel o rozum. Něco se s tebou děje, to jo, ale podle mě to není šílenství.“

„Doufám, že máš pravdu,“ povzdychl si. „Takže si to necháš pro sebe? Už kvůli disciplíně.“

„Pokud si to přeješ. Ale myslím, že by to pochopili. Tedy alespoň důstojníci. I Haskeer. Do prdele, *obzvláště* Haskeer. Tohle není tajemství, které můžeš skrývat věčně.“

„Pokud to začne ovlivňovat mé velení, řeknu jim to.“

„A co pak?“

„Uvidíme.“

Netlačila na něj. „Kdyby sis chtěl zase promluvit,“ nabídla, „jsem tady.“

„Díky, Coillo.“ Oddychl si, když si alespoň trochu ulevil od břemene, které ho tížilo, zároveň se však zastyděl, že se přiznal k něčemu, co považoval za slabost. Uklidnilo ho však, že Coilla to tak nevidí.

Zbytek tlupy si balil věci a motal příkrývky. Jeden nebo dva se dívali Strykovým směrem a očekávali rozkazy.

Podal Coille čutoru. „Zahřej se. Musíme vyrazit.“

Zhluboka se napila a podala mu ji zpátky. Když vstali, zeptala se: „Jak myslíš, že pochodíme v Ruffetově vyhlídce?“

„Snad budeme mít úspěch. Mám z toho dobrý pocit.“

„No, tvé pocity se zatím vyplatily, i když to někdy nevypadalo nejlíp. Možná měl Jup pravdu a projevuje se u tebe vidění,“ poznamenala pobaveně. Oba věděli, že orci nemají žádné vlohy k magii. Poukázala však zároveň na něco složitějšího, na tajemství, které nikoho z nich nepobavilo.

„Vypadněme odsud,“ řekl Stryke.

* * *

Jeli celý večer a ostražitě vyhlíželi potíže.

Coilla se ocitla na konci průvodu, těsně před zadními hlídkami. Po boku jí jel Alfray.

Chvilí spolu jen tak hovořili, ale rozhlédl se kolem a zašeptal: „Dělám si starosti o Stryka.“

Po rozhovoru, který vedla se Strykem, ji to překvapilo, nedala však na sobě nic znát a odpověděla prostým: „Proč?“

„Určitě sis všimla, jak je ponořený do sebe.“

„Občas se chová odtazitě,“ připustila.

Skepticky na ni pohlédl. „Řekl bych, že jde o víc.“

„Je pod velkým tlakem, to přece víš. Kromě toho, nevelí nám přece špatně, ne?“

„Někteří z nás by s tebou nesouhlasili.“ Střelil po ní pohledem. „Víš, že nejsem jedním z nich. Za svůj život jsem viděl spoustu velitelů a pod mnohými z nich jsem sloužil,“ dodal. „On je nejlepší.“

Souhlasně přikývla, i když se s jeho zkušenostmi nemohla srovnávat. V tu chvíli si uvědomila, jak starý Alfray je. Alespoň vedle ostatních. Vždy to přijímala jako skutečnost, proto ji překvapilo, jak těžce na ni tento fakt náhle dolehl. Nebezpečí, kterému byli nuceni čelit, je stmelilo a přimělo poprvé se jeden na druhého opravdu podívat.

„Musíme ho podpořit,“ řekl Alfray.

„Samozřejmě, jsme přece bojová jednotka. Zatraceně *nejlepší* jednotka. I těch několik nespokojenců, o kterých ses zmínil, se za Stryka postaví.“ Neřekla to jen proto, že by si myslela, že to potřebuje slyšet.

Souhlasně a spokojeně se usmál.

Jeli dál, zaměstnání vlastními myšlenkami a otupělí nedostatkem spánku. Nakonec Coilla řekla: „Zmínil ses o bitvě u Skalistýnu...“

„To ano. Proč?“

„Jen jsem si uvědomila, jak málo toho víme o našich dějinách. Ztrácí se jako všechno ostatní. Ale ty jsi toho viděl *tolik*...“ Zarazila se, neboť se obávala, že se ho dotkne narážkou na jeho věk. V poslední době byl na toto téma velmi citlivý. Jeho výraz se však nezměnil.

„Ano, to viděl,“ souhlasil. „Když jsem byl mládě a pak mladý ork, byla na tom Maras-Dantie mnohem líp. Ne jako za časů našich předků, ale lépe než teď. Lidí ještě nebylo tolik a magie se teprve začala vytrácet.“

„Ale staré národy bojovaly proti přistěhovalcům.“

„Nakonec ano. Problém je, že stejná věc, která tuto zemi pozdvihla, se také stala její největší slabinou. Jsme příliš rozdílní. Stará podezřívavost a nenávisť nám nedovolila sjednotit se. Někteří dokonce hrozbu ani neviděli, dokud nebylo skoro pozdě. Do pekel, možná už *bylo* pozdě.“

„A od té doby jde všechno z kopce.“

„Proto je nutné udržovat staré tradice.“ Položil si ruku na srdce. „Aspoň tady. Úcta ke zvykům začíná uvnitř každého z nás.“

„Tento názor už je trochu zastaralý.“

„Možná. Ale vzpomeň si na kamarády, které jsme ztratili. Slettala, Wrelbyda, Mekluna, Dariga a teď Kestixe. Ani jednoho z nich jsme nemohli správně pohřbít a tím jsme snížili hodnotu jejich života.“

„Nebylo to v naší moci. Víš, že to v boji není vždy možné.“

„Kdysi by to možné bylo. Existovala doba, kdy se tradice dodržovaly.“

Vášeň v jeho slovech ji překvapila. „Nevěděla jsem, že je tvoje přesvědčení tak silné.“

„Tradice nás drží pohromadě a my se jich prostě zbavujeme. Je to jedna z věcí, která nás dělá... *námi*. Chci říct, podívej se, jak se dnešní mladí staví nevšímavě ke Čtveřici, dokonce ji zatracují.“

„Musím přiznat, že se někdy sama sebe ptám, jestli je víra vůbec k něčemu dobrá.“

„Neber si to špatně, Coillo, ale byly doby, kdy by žádný pořádný ork nic podobného nevyslovil.“

„Ctím bohy. Ale co v poslední době udělali, aby nás ochránili? A co Uni a jejich jediný bůh? Přinesla nám snad víra něco jiného než potíže?“

„Co očekáváš od falešného boha? A co se týká našich bohů, třeba si nás nevšímají proto, že si my nevšímáme jich.“

Na to nedokázala odpovědět.

Jejich rozhovor přerušily výkřiky v průvodu. Vojáci ukazovali na západ.

Daleko nad oceánem rozeznali černý obrys na tmavém pozadí nebe. Mířil na sever. Tvor zakrýval velkým tělem hvězdy a mával mocnými křídly. Malý plamen, který mu vyrazil z tlamy, vyloučil veškeré pochybnosti.

„Myslíš, že si nás všimli?“ zeptal se Alfray.

„Jsou daleko, je tma a my nejsme skoro vidět. Důležitější otázkou je, jestli patří k Jennestě, nebo ke Glozellan.“

„Pokud patří k nepřátelům, brzy se to dozvíme.“

Dívali se za drakem, dokud nezmizel v dálce.

9

Blaan seděl s očima upřenýma vzhůru a z koutku úst mu trčel jazyk, zatímco si holil temeno ostřím nože.

Nedaleko Lekmann míchal větví obsah zčernalého kotlíku, visícího nad ohněm. Aulay ležel natažený na příkrývce, hlavu měl opřenou o sedlo a jedním okem se mračil na nebe.

Tráva byla stále ještě postříbřená jinovatkou. Kolem nich pomalu tekla voda v zátoce, z níž v ranním chladnu stoupala mlha. V dohledu ležel Droganský les, byl však natolik daleko, že si jich kentaurské hlídky nevšimly.

„Kdy do pekel vyrazíme?“ zavrčel Aulay a dech se mu srazil v chladném vzduchu. Promnul si místo, kde se jeho zápěstí napojovalo na hák, který mu nahrazoval ruku.

„Až budu připravený a bude se mi chtít,“ řekl mu Lekmann. „Jsme blízko a nemůžeme je prostě vzít útokem.“

„To já vím, Micahu. Chci jenom vědět *kdy*.“

„Brzo. Teď šetři dech.“ Píchnul do jídla. Zabublalo a do vzduchu se vznesl nepříjemný zápach.

„Už budeme jíst, Micahu?“ ozval se Blaan a zadíval se na kotlík.

„Dávej pozor, dutá hlava uviděla jídlo,“ poznamenal Aulay jedovatě.

Lekmann ho ignoroval. „Jo, Jabezi. Přines si miskou.“ Začal rozdávat.

Podal talíř Aulayovi. Položil si ho na kolena a nabral sousto nožem. „Břečka,“ stěžoval si jako obvykle.

Blaan začal hlasitě hltat. Nabíral si jídlo prsty, které si mezi sousty olizoval.

Aulay protáhl obličej. „Fuj.“

„Když se dostaneme do potíží, jsi rád, že je s námi,“ připomněl mu Lekmann.

„To ale neznamená, že se musím dívat, jak jí.“ Otočil se k nim zády a čelem k lesu.

Blaan si konečně uvědomil, že mluví o něm. „Hej!“ zaprotestoval s plnými ústy. Po bradě mu tekla tuk.

„*Máme společnost!*“ vyštěkl Greever a odhodil talíř na zem.

Ostatní udělali totéž. Rychle vyskočili na nohy a tasili zbraně.

Po cestě z Droganu k nim mířila skupina sedmi jezdců. Byli to lidé.

„Kdo myslíš, že to je?“

„Určitě to nejsou dozorcí, to je jasné, Greevere. Jedině že by měli právě své obvyklé oblečení v prádle.“

Jezdci byli oblečeni podobně jako lovci hlav do kožených kalhot, vysokých bot a silných, otrhaných vlněných kabátů. Většina byla zabalená do kožešin, které je měly chránit před chladem. Hlavy jim chránily přilby z lebek nebo z kovu. Byli to šlachovití, vousatí, větrem ošlehaní a dobře vyzbrojení muži.

„Mohli by to být žoldáci,“ odhadl Lekmann, když přijeli blíž. „Ale neslyšel jsem, že by tady v okolí nějakí byli.“

Aulay si odplívl. „Zasraní banditi, to jsme ještě potřebovali.“

„Co uděláme?“ zeptal se Blaan.

„Zachováme klid,“ odpověděl Lekmann. „Cukrem získáme víc než bičem. Kromě toho je jich víc.“

„Myslíš?“ řekl Aulay.

„Klid, Greevere, a nech mluvit mě. Když dojde k boji, následujte mě a držte zbraně z dohledu. Rozumíte?“

Blaan přitakal, Aulay už méně nadšeně.

Jezdci je spatřili a zpomalili. Ostražitě, ale přímo k nim zamířili.

Když k trojici dorazili, Lekmann se zazubil a zavolal. „Zdravím!“

Dva nebo tři muži kývli. Slova se ujal statný jedinec s plnovousem a dlouhými, neupravenými vlasy. „Taky,“ prohodil nevrle a snad i trochu znuděně.

„Čemu vděčíme za tuhle poctu?“

„Ničemu zvláštnímu. Jen se staráme o své.“

„A to znamená o co?“ zeptal se Lekmann stále s úsměvem na tváři.

„Pátráme po odpadlících.“

„Opravdu?“

Aulay se zamračil, ale zůstal zticha. Blaen všechno sledoval obvyklým, napůl nepřítomným pohledem.

„Jo,“ řekl vůdce. „A vy?“

„Jsme farmáři. Chceme se dostat na druhou stranu Droganu a koupit nějaký dobytek.“

Žoldák a jeho společníci si je prohlédli od hlavy až k patě. Lekmann doufal, že toho o farmaření moc nevědí.

„Nezajímáte se o ty Uni nebo Mani blbosti, že ne?“ pronesl vůdce.

„My ne, příteli. Obojí je to jenom nákaza. Chceme vést klidný život. Na farmě,“ dodal.

„Dobře.“ Zadíval se na Aulaye a Blaana. „Tví přátelé toho moc nenamluví.“

„Jsou to jenom obyčejní pomocníci,“ vysvětlil Lekmann. Přiložil si ruku k obličejí, aby ho Blaen neviděl, a spiklenecky mrknul. „Ten velký je prostoduchý, ale nevšímejte si ho,“ dodal šeptem.

„Vypadá, jako by mohl prorazit dveře hlavou.“

„Ale ne, je neškodný.“ Odkášlal si. „Takže jste lovci odpadlíků. Asi není nic, čím bychom vám pomohli, co?“

„Jenom pokud jste v okolí viděli orky.“

Aulay a Blaen ztuhli. Lekmann se ovládl. „Orky? Ne. Ale pokud jdete po těchhle vraždících zrůdách, je to jenom dobře.“ Přehnaně mávl rukou k ohni. „Rádi se s vámi podělíme o jídlo. Máme taky čerstvou vodu a víno.“

Žoldáci si vyměnili pohledy. Vůdce rozhodl, možná povzbuzen přesilou. „To je fakt sousedský. Přidáme se k vám.“

Sesedli. Lekmann jim podal čutory a nabídl, ať si vezmou jídlo. Napili se rádi, ale poté, co nahlédli do kotlíku, trochu se zdráhali vzít jídlo do úst. Aulay a Blaen zůstali stát. Žádný z banditů jim nevěnoval pozornost.

„Povězte nám víc o orcích, po kterých pátráte,“ řekl Lekmann a snažil se, aby to znělo nedbale.

„Jsou to zoufalci, krvežíznivá banda,“ řekl vůdce a zhluboka se napil z čutory. „Vojenská jednotka. Říkají si Rosomáci.“

Lekmann se modlil, aby oba jeho společníci zůstali zticha. Měl štěstí. „Jdete po celé tlupě?“

„Je nás jenom polovina. Zbytek pátrá támhle.“ Kývl na opačnou stranu zátoky. „Je nás na ně víc než dost.“

„Orci mají jako bojovníci strašlivou pověst.“

„Pokud se ptáš mě, pověsti přehánějí.“

„Našli jste nějakou stopu?“

„Ještě ne. Včera v noci jsme mysleli, že jo. Nakonec to ale byli gremlini. Pádili, jako by jim u prdele hořelo.“

„Jste si dost jistí, že jsou orci tady.“

„Viděli je tu víc než jednou.“

„Jde o velkou odměnu?“

„Dost velkou.“ Vůdce banditů se na něj zadíval s náznakem podezření. „Proč? Chcete to snad zkusit sami?“

Lekmann se zasmál. „Cože? My? Myslíš, že bychom se snad zapletli s orky?“

Vůdce si je prohlédl. „Teď když to říkáš, tak ne.“ Pak se sám rozesmál. „Nejste zrovna lovci hlav, co?“

Jeho muži považovali takový nápad za stejně směšný a přidali se k němu. Ukazovali na trojici a svíjeli se hrubým, pobaveným smíchem. Lekmann se zasmál. Dokonce i Aulay se o to pokusil, otevřel ústa ve falešném úsměvu a ukázal řadu hnijících zubů. Nakonec se začal smát i Blaen. Statná ramena se mu otřásala, tváře chvěly a oči slzely.

Nastal úsvit a deset mužů se smálo jeden druhému.

Pak něco vypadlo Blaenovi z kabátce, odskočilo stranou a dopadlo vůdci žoldáků k nohám. Se smíchem na věc pohlédl.

Tmavě hnědý, vrásčitý předmět byla scvrklá hlava orka. Vůdce okamžitě zvažněl a na tváři se mu usadil temný mrak.

Lekmann rychle tasil meč.

„Co?“ řekl vůdce.

Čepel mu hladce pronikla mezi žebra. Zalapal po dechu a obrátil oči v sloup. Poté padl k zemi a začal se dávat vlastní krví. Někteří z jeho mužů se pořád ještě smáli, když si uvědomili, co se děje.

Lekmann napadl dalšího lupiče a sekl po něm. Blaen se vrhl mezi ostatní a začal do nich bušit pěstmi. Aulay rychle zasunul čepel do kovového pouzdra na zápěstí a druhou rukou tasil dýku. Žoldáci rychle a zmateně šmátrali po zbraních, aby se mohli bránit.

Lekmann se zbavil druhého muže a obrátil se ke třetímu. Tentokrát narazil na odpor. Jeho cíl tasil meč a z obyčejné vraždy se stal souboj. Vyměňovali si rány a bandita se zuřivě bránil, okamžitě však bylo jasné, že má Lekmann převahu.

Blaan sevřel první oběť pevně v pažích, až jí rozdrtil páteř, pak odhodil mrtvolu stranou. Ihned na něj zaútočil jiný a praštil Blaana pěstí ze strany do hlavy. Výsledek byl stejný, jako když letní deštěk buší do žulové skály. Útočník se s bolavými klouby na ruce zapotácel. Blaan se na něj vrhl a sepnutýma rukama ho zasáhl do hrudi. Ozvalo se hlasité zapraskání kostí. Tvář muže se stáhla bolestí. Padl k zemi jako loutka, které přestřihli dráty. Blaan do něj začal kopat.

Vyděšení koně žoldáků se napřed ve strachu vzpínali, pak se dali na útěk a rozprchli se podél zátoky.

Aulay vytrhl čepel z břicha protivníka a nechal ho klesnout k zemi. Na jeho místo se ihned postavil další lupič. Zuřivě zavrčel a pozvedl sekyru. Byla to sice strašlivá zbraň, ale zároveň získal Aulay výhodu. Sklonil se před ránou a sekl muže do předloktí. Žoldák zařval a opět po něm sekl. Aulay rychle ustoupil. Zakopl přitom o kotlík a kolem se rozstříkl jeho obsah. Pak opět zaútočil, vyhnul se sekyře a probodl muži srdce.

Lekmann odrazil několik posledních, chabých máchnutí protivníka, kterého už porazil. O vteřinu později vyrazil muži meč z ruky a rozsekl mu hrdlo. Lupič, zalitý krví, klesl na kolena, zakymácel se a dopadl na obličej.

Aulay s Lekmannem se rozhlédli po výsledcích své práce. Země kolem byla posetá mrtvolami, pokroucenými ve smrtelné křeči. Pak se otočili k Blaanovi. Klečel na zemi a pod paží svíral hlavu posledního žijícího lupiče. Mocným trhnutím zlomil muži vaz. Poté Blaan vstal a přišoural se k nim.

Aulay na něj zíral s vražedným výrazem v očích, ale neřekl nic.

„Slyšeli jste to?“ zuřil Lekmann uraženě. „Slyšeli jste, co ten zkurvysyn řekl?“ Zamračil se na mrtvého vůdce. „To je drzost jít po Rosomácích. Jsou to *naši* orci.“

Aulay utřel čepel meče. „Říkal jsem ti, že jsme měli vyrazit dřív.“

„Nezačínej, Greevere. Podíváme se, co to tady máme.“

Dali se do obírání mrtvých. Sebrali jim mince, cetky a zbraně. Blaan našel v kapse jednoho z mrtvých mužů kus zatuchlého chleba. Zatímco mu prohledával oblečení, nacpal si chléb do úst. Aulay zjistil, že jeden z mužů má na nohou boty ve správné velikosti, které byly v lepším stavu než ty jeho, a tak mu je hrubě strhl.

Lekmann doprovázel plenění mumlanými poznámkami o úrovni současné morálky.

„Podívejte se na tohle,“ vykřikl Blaan a rozprskl kolem drobky. V ruce držel srolovaný pergamen.

„Co tam stojí?“ zeptal se Lekmann, ale pak si uvědomil, že Blaan neumí číst. „Dej to sem,“ řekl a luskl prsty. Sebral mu svitek a roztáhl ho. Po několika vteřinách, během nichž pohyboval rty a krčil obočí, pochopil, oč jde. „Je to kopie oznámení, ve kterém Jennesta prohlašuje Rosomáky za odpadlíky a vypisuje na jejich hlavy velkou odměnu.“ Skrčil pergamen do kuličky a odhodil ho stranou.

„Do prdele, zprávy se začínají šířit,“ zavrčel Aulay.

„Jo. Dělejte, mají kamarády a my konkurenci. Nemáme čas tady okounět.“

Svalili těla do řeky. Líný proud je nesl pryč v závojích rudé krve.

Trojice si však nevšimla, že je někdo pozoruje. V dálce, na cestě z Droganu, seděla na čistě bílém koni nehybná postava. Byl to vysoký, vzpřímený muž s dlouhými kaštanovými vlasy a tmavě modrým pláštěm.

Ale kdyby se otočili, nikoho by nespátřili.

* * *

Ocitla se uprostřed chaosu.

Jennesta nic jiného neočekávala. Použila přece magii k tomu, aby sestru zavraždila a uvrhla její říši do zmatku. Ale doufala, že tady najde Rosomáky, bylo však čím dál očividnější, že už jsou dávno pryč.

Z kočáru na okraji Kamenných bažin sledovala, jak se vrací poslední z pěšáků, kteří měli za úkol prozkoumat říši najád. Nad močály se vznášel neproniknutelný opar a vzduch páchl hnijícími rostlinami. Vzdálené rozečkané vrcholky Slézových ostrovů se ukrývaly v ještě hustší mlze, takže nebyly skoro vidět.

Jennesta neočekávala, že od vracejících se vojáků dostane jiné zprávy, než jaké už obdržela. Jediné, s čím se setkali, byly zbytky Adpařina válečného hejna a občas nějaký ten merz.

Pokud brzy nedostane nějaké dobré zprávy, dá vzteku volný průchod.

Ohlédla se. Za jejími zády se utábořila hlavní síla armády. Mezi jejími řadami a kočárem přistál drak. Generál Mersadion, sedící na koni, právě hovořil s drakonýrem. Nakonec se otočil a rozjel se k ní.

Když dorazil, rychle pozdravil a oznámil: „Možná jsme našli jejich stopu, paní.“

„Opravdu?“ Zadívala se na něj. Pravou část tváře mu zakrýval obvaz, do kterého byl vyříznut otvor pro oko. Tu a tam vyčnívalo zpod obvazu živé, spálené maso. „Vysvětli mi to.“

„Za Droganem byla spatřena skupina orků, která odpovídá Rosomákům. Mířili na jih.“ Když s ní hovořil, zazníval mu v hlase větší chlad, ale také větší úcta.

„Jak spolehlivá tahle informace je?“

„Zahlédli je v noci, takže je možné, že se spletli. Ale je zde velká pravděpodobnost a odpovídá to ostatním zprávám, které jsme z této oblasti obdrželi.“

Pohlédla na draka. Roztáhl křídla, připraven opět vzlétnout. „Můžeme věřit drakonýrovi?“

„Pohrozil jsem mu tak, že můžeme. A kdyby pomýšleli na vzpouru, vůbec by se nevrátili. Máš loajální stoupence, paní.“

„Jak dojemné.“ Neskrývala uštěpačnost. „Ale pokud to byli opravdu oni,“ přemýšlela nahlas, „kam míří?“

„Při ústí zátoky se nachází několik osad, má paní, většinou malých. Největší je Ruffetova vyhlídka. Všechny patří Mani, pokud vím. Takže tě určitě uvítají, Výsosti.“

„Nezajímá mě, jestli budu vítaná, nebo ne. Jestli chtějí, mohou se ke mně připojit. Pokud zjistíme, že někdo z nich ukrývá odpadlí-

ky, stanou se mými nepřáteli. Spojenectví se uzavírají proto, aby byla porušena v případě, že se mi to hodí.“

„V našich řadách jsou Mani, paní,“ připomněl jí.

„Takže přichází čas je vyzkoušet, ne? Seber tu chátru, generále. Vyrazíme do Ruffettovy vyhlídky.“

* * *

Daleko od místa, kde se armáda utábořila, rostl hájek, který se však pyšnil označením les. Ukrývala se v něm skupina, jež ostražitě sledovala hlídky, jejichž jediným úkolem bylo shánět uprchlíky. Vojáků byly asi dva tucty a všichni to byli orci.

Nejvyšším důstojníkem zde byl podle tetování desátník. A měl plán.

„I když budeme muset armádu obejít, můžeme se dostat k zátocce první, pokud pojedeme nalehko a rychle. Po zbytek cesty do Ruffetu se budeme držet pobřeží.“

„Jsi si jistý, že tam Rosomáci jsou?“ zeptal se ustaraně vypadající voják.

„Tak to aspoň říkali. Před několika hodinami přinesl tuhle zprávu jeden z drakonýrů. Byl jsem tam a všechno jsem slyšel.“

„Dezerce je velký krok,“ ozval se další váhavec. „Odejít od Jenesty je nebezpečné.“

„Nebezpečnější než s ní zůstat?“ opáčil desátník.

Odpovědí mu bylo souhlasné zamumlání.

„Správně!“ zavolal někdo. „Jen se podívejte, co udělala generálovi.“

Ostatní začali přidávat své stížnosti.

„Popravy!“

„Pitomé rozkazy a sebevražedné úkoly!“

„A bití!“

„Dobrá, dobrá!“ Desátník mávl rukou, aby je utišil. „Všichni známe její zločiny. Otázkou je, co s tím uděláme. Zůstaneme tady a přijdeme kvůli ní o život, nebo se připojíme ke Strykovi?“

„Co vlastně o Strykovi víme?“ zakřičel první voják. „Jak si můžeme být jistí, že bude lepším velitelem?“

„Nekecej blbosti. Je jedním z nás a daří se mu utíkat jejím poskokům. Pokud s námi nechceš jít, v pořádku. Život, který teď žijeme, podle mě za nic nestojí. Bud' umřeme tady, nebo tam, vyjde to nastejno.“ Většina vojáků kývala hlavami. „Takhle aspoň dostaneme příležitost pomstít se.“

„Jennestě i lidem!“ zakřičel jeden ork.

„Správně!“ souhlasil desátník. „A nebudeme poslední, kdo se k němu přidá. Přece víte, kolik z nás si šeptá o tom, že přejde na jeho stranu. No, čas mluvení je u konce!“

„Myslíš, že je pravda, že ho bohové seslali, aby nás osvobodil?“ ozval se hlas.

Desátník jim pohlédl do tváří. „To nevím. Ale z nějakého důvodu nám ho seslali. Postavme se za něj!“

Stačilo to, aby je přesvědčil. Rozhodli se.

„Následujme Stryka!“ zakřičel desátník a ostatní mu odpověděli.

„Následujme Stryka!“

10

Dokonalá tma. Nic, čeho by se mohl dotknout, co by mohl slyšet nebo cítit. Naprostá prázdnota.

Malinké světýlko, které rychle rostlo. Tak rychle, až mu připadalo, že letí ven ze studny. Z té rychlosti se mu zatočila hlava.

Zaplavily ho pocity.

Jas, něžný vánek na kůži, vůně trávy po dešti, šplouchání vody.

Uvědomil si, že v ruce něco svírá. Pohlédl dolů a zjistil, že drží hůl. Pod nohama měl silné dřevěné desky. Nechápavě zvedl hlavu.

Stál poblíž konce dřevěného mola, které vybíhalo do velké plochy průsvitné vody. Od vlnící se hladiny se odrážely sluneční paprsky a jasně zářily. Na protějším břehu jezera rostly čerstvě zelené stromy. Za nimi se táhly mírné kopečky a zvedaly do výše modré hory, jejichž vrcholky se ukrývaly v nízkých mračnech.

„Vrať se, snílku.“

Rychle se otočil.

Stála tam. Vzprímená, hrdá, úžasná. Hlavu jí pokrývala lesklá kožená čapka a v ruce také držela hůl. Její úsměv byl tvrdý jako ocel.

Chystal se něco říct.

Náhle zaujala bojový postoj. Obrátila konec hole jeho směrem. Držela ji ve výšce ramen jako oštěp, ruce daleko od sebe. Tělo měla napnuté a připravené.

Rána přišla tak rychle, že ji sotva zahlédl.

Jen instinkt ho přiměl, aby zvedl hůl a s hlasitým prásknutím odrazil úder.

Šokovala ho.

Stáhla se, přehodila si hůl v rukou, takže ji držela rovně, a znovu ho napadla. Opět ránu odrazil a cítil, jak mu síla úderu projela napnutými svaly v předloktí. Sklonila se a zamířila mu na břicho, ale on ránu opět odklonil.

„Probud' se!“ pokárala ho a odtančila z dosahu. Smála se a oči jí svítily.

Pak pochopil, že nešlo o nevyprovokovaný útok. Skládala mu poctu předstíraným soubojem, čehož si orci velmi cenili. Jiný národ by v tom však neviděl nic pochvalného ani předstíraného. Orcké due-ly totiž často končily zlomenými kostmi a občas i smrtí.

„Přestaň se bránit a začni bojovat!“ vykřikla a potvrdila tak je-
ho domněnku. „Není to žádná zábava, když neútočíš.“

Když by se jen bránil, mohl by ji tím urazit. Pustil se do boje.

Vrhl se vpřed a sekl jí po nohou. Kdyby ji zasáhl, srazil by ji k zemi. Ona ale uskočila, zvedla hůl a odpověděla. Minula spíš ná-
hodou než jeho přičiněním.

Kroužili kolem sebe nahrbení a s pokrčenými koleny, aby tvořili
menší cíl.

Ohnala se mu po hlavě. Odrazil ránu jedním koncem hole, ačko-
li ji mohl zlomit, a její tyč odskočila. Zamířil jí na břicho, a kdyby
úder nevykryla, vyrazil by jí dech.

Zasypala ho deštěm ran. Musel se rychle ohánět, aby je všechny
odrazil, takže vypadal spíše jako žonglér. Když na okamžik zpomalila
útok, využil situaci a napadl ji, obratně však jeho rány zastavila.

Odskočili od sebe.

Bavil se. Jeho žilami kolovalo nadšení z boje, zbystřovalo mu
mysl a zrychlovalo krok. Orka byla úžasná bojovnice; byla vším, v co
může ork v takovém souboji doufat.

Opět se do sebe pustili. Máchl po ní. Uhnula a otočila se. Jejich
hole do sebe narážely v úderech a protiúderech. Otočil se, zaútočil a
ucouvl. Unikala mu jako voda mezi prsty a oplácela stejnou měrou,
jakou dostávala. Bojovali spolu a pohybovali se přitom sem a tam po
molu, sráželi se, útočili a stahovali se.

Pak se mu ohnala po rameni. Rychle ucouvl, takže zasáhla jen
dřevěnou podpěru mola. Její hůl praskla.

Chytil ji za zápěstí a rozesmáli se.

Odhodila zlomenou tyč stranou. Se zaduněním dopadla na molo.
„Takže je to nerozhodně?“

Přikývl a také odložil zbraň.

„Jsi skutečný mistr,“ zalapala po dechu.

Vrátil jí pochvalu. „A ty jsi opravdová bojovnice.“

Zadívali se na sebe s větší úctou. Její lesklé svaly a vlhký pot ho obzvláště přitahovaly.

Okamžik minul. „Už jsi dosáhl svého cíle?“ zeptala se. „Splnil jsi úkol, který pro tebe tolik znamená?“

„Ne. V cestě mi stojí mnoho překážek. Myslím, že příliš mnoho.“

„Dokážeš je obejít.“

Viděl to jinak. „Orci neobcházejí, jdou skrz.“

„Pravda. Ale někdy pírkó předčí meč.“

Jeho zmatek byl očividný.

Nedaleko se ozvalo malé šplouchnutí. Na hladinu vyplula oranžová a zlatá ryba s černými licousy. Proplétala se rákosím, které rostlo pod molem.

Kývla na ni. „Tohle stvoření nezná hranice světa a je ve své neznalosti docela šťastné.“ Poklekla a ponořila ruku do vody. Ryba uprchla. „Bud' jako ryba a překážky budou jen vodou.“

„Neumím plavat.“

Hlasitě se rozesmála, ale v jejím smíchu nebyla ani stopa po posměchu. „Chci tím jen říct: Mysli na to, že jsi lepší než ryba.“ Zatímco o tom přemýšlel, vstala a dodala: „Proč se pokaždé, když se potkáme, nemůžu zbavit dojmu, že jsi... nadpozemský?“

„Co tím myslíš?“

„Z jiného světa. Jako bys tady byl, a přece nebyl. Mám pocit, jako by naše setkání byla spíše snem než skutečností.“

Chtěl se zeptat, co tím myslí, a říct jí, že to cítí naprosto stejně. Ale spadl zpět do prázdnoty.

* * *

S trhnutím se probral.

V rukou držel otěže. Mířil s tlupou do Ruffetovy vyhlídky.

Byla polovina dopoledne. Den byl zatažený a mrholilo.

Potřásl hlavou a promnul si kořen nosu palcem a ukazováčkem.

„Jsi v pořádku, Stryku?“

Coilla jela vedle něj a vypadala ustaraně.

„Ano, jen...“

„Další sen?“

Přikývl.

„Ale zavřel jsi oči jenom na půl minuty.“

Překvapilo ho to. „Jsi si jistá?“

„Možná i míň. Jen na pár vteřin.“

„Připadalo mi to... mnohem déle.“

„O co šlo?“ zeptala se zdráhavě.

„Byla tam ta... žena.“ Pořád se cítil jako omámený. „Pověděla mi věci, kterým jsem docela rozuměl, ale... ne úplně.“ Zachytil její pohled. „Nedívej se tak na mě.“

Zvedla ruce, aby ho uklidnila. „Jsem jenom trochu zmatená, to je všechno. Co ještě?“

Stryke se nad chaotickými vzpomínkami zamračil. „Řekla, že jí připadám... *nadpozemský*.“

Coilla nevěděla, co říct. „No, proč by sen nemohl mít sny?“

To na něj bylo trochu moc hluboké. „A bojovali jsme spolu v předstíraném souboji,“ dodal.

Povytáhla obočí, neboť si uvědomovala, že za jistých okolností může být předstíraný souboj mezi orky považován za flirtování.

„Vím, co si myslíš,“ řekl. „Ale ona je jenom součástí snu.“

„Možná sis ve snu vytvořil dokonalou ženu,“ prohodila Coilla opatrně

„Ach, takže jsem dokonale při smyslech,“ opáčil uštěpačně.

„Ne, ne, ne. Takhle jsem to nemyslela. Jistým způsobem je to pochopitelné. Nikdy ses nepáčil. Kvůli životu, jaký vedeme, k tomu většina z nás ještě nedošla. Ale nemůžeš potlačovat své... přirozené pudy věčně. Proto se projevují ve snech.“

„Jak bych mohl pomýšlet na spojení s někým, kdo neexistuje? Pokud ovšem už opravdu nejsem napůl šílený.“

„Nejsi, věř mi. Možná je tahle žena ze snů tím, co chceš, ale nemůžeš mít.“

„Necítím to tak. Na druhou stranu...“ Nedokázal to vysvětlit. „Jedna věc mě ale fakt štve. Nikdy se nedostanu k tomu, abych se jí zeptal na *jméno*.“

Uběhlo několik hodin.

Odpoledne přikázal Stryke zastavit. Museli doplnit zásoby a jídlo, než se vydají na poslední úsek cesty do Ruffetu. Vyslal vojáky na lov a na ryby. Ostatní se vydali na dřevo, kořínky a bobule.

Coillu však s ostatními neposlal. Odvedl ji stranou a spolu se pak posadili pod keře poblíž zátoky.

„Co se děje?“ zeptala se, neboť ji napadlo, že si chce opět promluvit o snech.

„Už dřív jsem si něčeho všiml, ale nechápu to.“ Sáhł do váčku, vytáhl z něj hvězdy a rozložil je na trávu mezi nimi. „Díval jsem se na ně a... No, uvidíme, jestli se mi to zase podaří.“

Byla zmatená, ale vzbudil její pozornost.

Vybral pískově zbarvenou hvězdu se sedmi ostny z Domoviny a tmavě modrou se čtyřmi bodlinami ze Škrabotu. Se soustředěným výrazem na tváři je přiblížil k sobě. Minutu nebo dvě s nimi pohyboval. „Nevím, jestli...“ Ozvalo se tupé kliknutí. „Aha! Tady.“

Ačkoli se to zdálo nepochopitelné, hvězdy splynuly a několika bodlinami se pevně spojily.

„Jak jsi to *udělal*?“ zeptala se.

„Abych se přiznal, nejsem si tak docela jistý.“ Podal jí propojené hvězdy.

Dokonce ani při pohledu zblízka nedokázala rozeznat, jak k tomu došlo. Přizpůsobily se jedna druhé tak dokonale, že vypadaly jako jediný kus. „To je teda dost divné,“ zamumlala a obracela přitom hvězdy v ruce.

„Já vím. Vůbec se nezdá, že by to bylo možné, co?“

Zaujatá tajemstvím mimovolně přikývla. „Ten, kdo je vyrobil, byl asi dost chytrý, co?“ Nepřesvědčila však ani sama sebe. Ještě nikdy nepotkala někoho, kdo by tohle dokázal. Zatahala za ně a zeptala se: „Dají se stejně snadno rozložit?“

„Chce to trochu šikovnosti a síly. Ale možná jenom proto, že to nedělám správně.“ Natáhl ruku a Coilla mu hvězdy vrátila. „Vypada-

jí, jako by k sobě patřily, že? Jako by tohle opravdu měly udělat. Nejde jenom o štěstí, že ne?“

„Ne, to si nemyslím.“ Nedokázala od nich odtrhnout oči. „Přišel jsi na to náhodou?“

„Tak trochu. Jak jsem řekl, díval jsem se na ně a najednou jsem to... *věděl*. Zdálo se to samozřejmé.“

„Máš v sobě skryté schopnosti. Mě by to nikdy nenapadlo.“ Stále upírala oči na sloučené hvězdy. Zdálo se, jako by jejich spojení popíralo logiku. „Ale co to znamená?“

Pokrčil rameny. „Nevím.“

„Určitě tě napadlo, že když se dají spojit dvě...“

„Možná se to podaří i s ostatními. Ještě jsem neměl čas to vyzkoušet.“

„Teď čas máš.“

Natáhl se po další z hvězd. Náhle se zarazil. Jeho pozornost upoutalo zašustění v křoví. Postavili se.

Asi dva yardy od nich vystoupila ze zeleně postava.

„Ty!“ vykřikla Coilla a popadla jílec meče.

„*Do pekel!*“ zahřměl Stryke.

„Slíbil jsem vám přece, že se ještě uvidíme,“ připomněl jim Michal Lekmann.

„Dobře,“ vybuchla Coilla a ovládla se. „Teď se tě navždy zbavím.“

Lovec hlav si její hrozby ani nevšiml a zadíval se na hvězdy. „To je od vás pěkné, že jste nám je už připravili.“

„Chceš je? Tak si pro ně pojď,“ odpověděl Stryke chladně.

„Slyšíš to, Greevere?“ zavolal Lekmann.

Na opačné straně vystoupil z křoví další muž. Z umělé ruky mu trčela ozubená čepel; ve skutečné ruce držel nůž.

„Co má tohle být?“ zavrčela Coilla. „Setkání lumpů?“

Aulay se na ni zamračil. Čišela z něj nenávisť.

„Vidíš, Greevere?“ řekl Lekmann. „Rozděl a panuj.“

Aulay zamířil špičkou čepele na Coillu a zavrčel: „Teď mi za všechno zaplatíš, děvko.“

„Kdykoli, jednoočko. Ale ty teď máš vlastně taky jenom jednu ruku a jedno ucho, co?“

Tvář se mu stáhla zuřivostí.

„Kde máte toho idiota?“ zajímal se Stryke.

„*Dalšího* idiota,“ opravila ho Coilla.

Křoví se opět otřáslo. V dešti listů z něj vyrazil Blaen. V ruce držel kus opracovaného dřeva, jehož konec byl pobitý ostrými bodlinami.

Po ostatních Rosomácích nebyla nikde ani stopa.

„Chceme jenom vaše hlavy,“ pronesl Lekmann věčně, „a tohle.“ Ukázal na hvězdy v trávě. „Takže nedělejte potíže.“

„Jen ve tvých snech, pod'obanče,“ odsekla Coilla.

Tasili zbraně z namaštěných pochev.

Stryke s Coillou se k sobě postavili zády. Orka se rozhodla bojovat s Aulayem, takže kapitán Rosomáků čelil Lekmannovi a Blaenovi.

Lovci hlav zaútočili.

Stryke odrazil Lekmannův meč. Jejich čepele se za hlasitého řinčení jednou, dvakrát, třikrát střetly. Lekmann o krok ustoupil, takže Stryke dostal příležitost kopnout Blaena do břicha. Statný muž se předklonil a téměř zastavil. Stryke se otočil zpět k vůdci a jejich meče se opět setkaly.

Na Coillině straně zuřila bouře čtyř čepelí. Aby se soupeři vyrovnala, ozbrojila se mečem a nožem. Nyní byla plně zaujata deštěm rychlých úderů a protiúderů. Seknutí jen těsně míjela hlavy a břicha. Vyhýbali se bodání a odráželi sekání. Když se jejich zbraně zaklesly, kopla nepřítel jako mula do holeně, aby je rozdělila. Zapotácel se vzad a vybuchl vzteky. Vzpamatoval se však tak rychle, že ji málem zasáhl do krku. Podařilo se jí však ránu odklonit a oplatit stejným způsobem.

Blaen se opět nebezpečně přiblížil ke Strykovi. Ork se vyhnul Lekmannově čepeli a sekl po obrovi. Těsně minul, ale přinutil ho na okamžik ustoupit. Pak se vrátil zpět k sekání po muži s mečem.

Aulay čelil rychlým úderům Coilly a pronikl její obranou. Dýka jen těsně minula její tvář a měla štěstí, že unikla bodnutí do hrudi. Vrhla se do útoku a zasypala ho ranami, které ho přinutily ustoupit. Než stačil nabýt rovnováhu, napadla ho sekutím do břicha, které ho

mělo přetnout v půli. Úder však zasáhl jen jeho umělou ruku. Kolem se rozlétly modré jiskry, které ještě podnítily jeho zuřivost.

Stryke se musel rozhodnout. Oba protivníci byli natolik blízko, že mohli napáchat velké škody. Otázkou bylo, komu se postavit nejdřív. Blaen rozhodl za něj. Ohnal se po orkovi kyjem, který by mu rozpoltil hlavu, kdyby neuskočil stranou. Stryke se rychle otočil a jeho meč se jako zmije zakousl muži do paže. Blaen zařval, ale vztek přemohl jeho bolest.

Souboj Coilly a Aulaye uvízl na mrtvém bodě. Bušili do sebe a snažili se proniknout obranou toho druhého. Oba posedla krvežíznivost.

Lekmann využil toho, že Blaen na okamžik odvedl Strykovu pozornost, a orka napadl. Stryke však neucouvl a odrazil každou ránu. Pak se vrhl do útoku sám, a to s takovou silou, že přinutil muže krok za krokem k ústupu. Měl naději celou věc ukončit, ale Blaen ji zhatil. Z paže mu kapala krev, to mu však nezabránilo zvednout kyj a opět se vrhnout do boje. Stryke se po něm ze strany ohnal. Nezasáhl ho sice, ale přinutil ho uskočit. Obr zakopl a spadl do křoví.

Blaen se právě chystal znovu zapojit do bitky, náhle se však silně otrásl. Vyhrabal se z křoví, ale pohyboval se mátožně a v očích měl zmatený pohled. Další krok odhalil příčinu.

V zádech měl zaseknutou sekyru.

Bojující při pohledu na něj ztuhli. Coilla i Aulay, Stryke i Lekmann ucouvli a šokovaně hleděli na to, jak Blaen s kyjem v ruce vrávorá.

Jejich šok prolomil až Haskeer, jenž vyrazil z křoví. Následovali ho Jup a dva nebo tři vojáci.

Lekmann s Aulayem se dali se na útěk a zmizeli v lesíku, vzdáleném několik yardů. Jup a orci vyrazili za nimi. Coilla se k nim připojila.

Stryke s Haskeerem zůstali na místě. Jejich pozornost zcela upoutal Blaen. Mezi lopatkami měl zabořenou sekeru a po zádech mu stékaly stružky krve, stále však kráčel vpřed. Jeho vztek byl zaměřen na Haskeera. Podařilo se mu zvednout kyj. Vyrazil vpřed s úmyslem rozpoltit orkovi hlavu.

Haskeer se Strykem se pohnuli ve stejný okamžik. Zabodli meče Blaanovi do hrudi a boku. Poté zbraně vytrhli a sledovali, jak se obr zapotácel a těžce dopadl na obličej. Země se otřásla.

V křoví nastal rozruch. Lekmann s Aulayem vyrazili na koních z hájku a sekali po orcích, kteří je pronásledovali. Stryke s Haskeerem uskočili na stranu, aby se jezdcům vyhnuli. Coilla za běhu mrštila nožem, ten však jen prosvítl Aulayovi kolem ramene. Lovci hlav pobídli koně k větší rychlosti a pádili pryč podél zátoky.

„Pojedeme za nimi?“ zeptala se Coilla zadýchaně.

„Než se dostaneme ke koním, budou dávno pryč,“ řekl Stryke. „Nechte je být. Postaráme se o ně příště.“

„To se vsad,“ odpověděla.

Stryke sebral hvězdy a obrátil se k Haskeerovi. „Dobrá práce, seržante.“

„Rádo se stalo. Něco jsem mu dlužil.“ Přistoupil k Blaanově mrtvole, zapřel se mu nohou o záda a vytrhl z nich sekýru. Pak se sklonil, aby utřel ostří o travu.

Jup zamířil k hoře mrtvého masa a zadíval se na ni. „No, aspoň se mrchožrouti dneska dobře nažerou.“

„Začíná tady být příliš živo,“ stěžovala si Coilla.

„Ano,“ souhlasil Stryke. „Zdá se, že máme hodně nepřátelsky naladěných ctitelů.“

„A lepší už to nebude,“ varoval je Jup.

11

Časně zvečera dorazila tlupa k Ruffetově vyhlídce.

První náznak toho, že je osada už blízko, spatřili na jednom z kopců. Do povrchu prudkého srázu byly křídou vyryty tvary: drak, orel s roztaženými křídly a jednoduchá budova, ozdobená v přední části sloupy. Kresby byly nové a jejich obrysy v šeru téměř zářily.

Osada ležela v malém údolí nedaleko pobřeží. Kolem protékala říčka a na jejím břehu se nacházelo dřevěné přístaviště, k němuž bylo přivázáno několik kánoí a loděk.

Jednotka se rozhodla jednat velmi ostražitě a vystoupit na kopec, ze kterého byl dobrý výhled na osadu. Stryke rozkázal několika vojákům, aby zůstali u koní, a zbytek Rosomáků zavedl na vrchol.

Ruffetova vyhlídka se během let rozrostla, takže zabírala velkou část údolí. Osada byla opevněna vysokými dřevěnými hradbami, které obklopovaly celé sídliště. Tu tam se nad stěny vypínaly strážní věže jako skromné chatrče, povýšené nad své postavení. V opevnění se nacházelo několik brán a všechny byly otevřené.

„Nevypadá to, že by se báli útoku,“ poznamenala Coilla a ukázala na brány.

„Ale očividně postavili osadu tak, aby ji mohli bránit,“ řekl Stryke. „Nejsou to úplní blázni.“

„To místo vypadá dost divně,“ poznamenal Jup.

To, co uviděli uvnitř hradeb, potvrdilo jeho poznámku. Za opevněním stála změt' chatrčí a skromných domků, postavených většinou ze dřeva, popřípadě z kamene, břidlice nebo dokonce z proutí. Nacházely se však mezi nimi i hezčí příbytky.

Ve středu osady však spatřili nejpodivnější obrázek. Nacházely se zde tři ohromné mýtiny, které spolu navzájem sousedily. Na té vlevo stála druhá nejvyšší stavba v Ruffetu; byla to kamenná pyramida, vyšší než hradby. Místo špičatého vrcholu se však v její horní části nacházela plošina, obklopená nízkou zdí. Díky nedávnému dešti se její povrch leskl.

Na mýtině vpravo stála budova, která ještě nebyla dokončena, skrz lešení však prosvítal dřevěný vršek. Část zdí byla pokryta šedým a bílým mramorem. Budovu obklopovaly vysoké sloupy. Bylo očividné, že křídlová kresba, kterou spatřili na kopci, představovala hrubý nákres této budovy. Asi to byl chrám, o němž se zmínil Katz.

Ale to, co zahlédli na mýtině ve středu, je uvedlo v největší úžas.

Lidé na ní vytvořili kruh z ohromných, namodralých kamenů. Většina stála v párech, které byly veliké jako dům a podpíraly třetí, ležící vodorovně na jejich vrcholu. Působily dojmem vysokých, úzkých oblouků.

„To muselo dát strašně moc práce,“ užasl Alfray.

„Lidi jsou šílení,“ poznamenal Haskeer. „Jaká škoda.“

Další stejně veliké kameny byly rozesety bez očividného řádu po kruhu.

Coilla se zadívala do středu kruhu. „To je úžasné,“ zašeptala.

„Ještě nikdy jsi nic podobného neviděla?“ zeptal se Alfray.

Potřásla hlavou.

„Ani já ne,“ přidal se Jup.

„Já už jednou nebo dvakrát podobnou věc viděl,“ řekl Alfray.

„Ale nikdy tak velkou.“

Ve středu kruhu leželo dalších deset modrých kamenů, které tvořily pentagram.

A z jeho srdce tryskal gejzír energie.

Byl naprosto tichý a třpytil se jako duha. Zároveň však připomínal páru, takže se vlnil a tančil. Na okrajích měl tmavší barvu, jež se neustále měnila. Vzduch kolem tryskající energie se tetelil, jako by byla horká.

Podivný úkaz je dokonale ohromil.

„Magie tady musí být hodně silná, když jí tolik uniká a zase vsakuje do země,“ poznamenal nakonec Jup.

„Ale musí být pořád doplňována,“ připomněl mu Alfray. „Patří do země, živí zemi, nemá z ní krvácet.“

Osadou se pohybovalo mnoho lidí a zdálo se, že všichni mají nějaký úkol. Chodili po ulicích, vodili koně, řídili kočáry a plnili jiné

povinnosti. Ještě více se jich shromáždilo kolem chrámu, kde opracovávali kámen a dřevo. Hluk jejich práce sotva zaslechlí.

Coilla se obrátila ke Strykovi. „Takže co uděláme?“

Pohled na magický gejzír ho rozptyloval, ale přece jen od něj odtrhl oči. „No, jsou to Mani. Staré národy by měli uvítat.“

„Mluvíš tady o lidech,“ připomněl mu Haskeer. „Nemůžeš se na to spolehnout.“

„Haskeer má pravdu,“ souhlasil Alfray. „Co když na nás zaútočí?“

„Existují dvě možnosti,“ řekl Stryke. „Bud' se budou chovat přátelsky a nám se snad podaří hvězdu od nich koupit nebo se nám postaví a v tom případě proti přesile nic nezmůžeme. Takže bude lepší, když se zachováme otevřeně a půjdeme k nim s mírovou vlajkou.“

Coilla přikývla. „Souhlasím. Víme, že Katz se dovnitř dostal. Takže aspoň pidimužáci jim nevadí.“

„Ale vzpomeňte si, co Katz říkal,“ připomněl jim Jup. „Staví pro hvězdu chrám. To znamená, že jim na ní hodně záleží a jenom tak nám ji nevydají.“

„Ano,“ řekl Alfray. „Pár pytlů krystalů je nepřesvědčí.“

„A co tohle,“ vložila se do hovoru Coilla. „Pokud si hvězdy tolik cení, je rozumné jít dovnitř se čtyřmi dalšími?“

„Rozhodně bychom nevykřičeli do světa, že je máme,“ ujistil ji Stryke.

„Ne, ale co jim zabrání v tom, aby nás prohledali?“

„Mohl bys hvězdy nechat tady s několika vojáky,“ navrhl Alfray.

„Nelíbí se mi to. Ne že bych tlupě nevěřil. Ale ten, komu bych je svěřil, by riskoval, že na něj zaútočí. Radši bych si je nechal u sebe.“

Coillu napadlo, že to není jediný důvod, že se od nich prostě nedokáže odloučit, ale nechala si svůj názor pro sebe. „Opravdu chceš všechno nebo nic, co?“

Neodpověděl.

„Tohle je stejná situace jako v Trojici, že?“ ozval se Haskeer. „Proč se do toho nepustíme stejným způsobem?“

„Ne, tohle je jiné,“ odpověděl Stryke. „V Trojici byli trpaslíci, mezi kterými se Jup ztratil. Vidíte snad dole nějaké trpaslíky?“ Neviděli. „Správně. Žádné další ryby, mezi kterými bychom plavali.“

„Takže jaký je plán?“

„Mají otevřené brány a žádné hlídky, takže se asi snaží žít mírumilovně. Půjdem dolů, prohlédneme to tam a uvidíme, jací lidé v Ruffetu žijí.“

„A pokusíme se jim hvězdu ukrást,“ doplnil za něj Jup.

„Pokud budeme muset. Ale jen když nám ji neprodají nebo nebudou ochotni vyslechnout si rozumné důvody.“

„My snad máme *rozumné* důvody?“ zeptal se trpaslík sardonicky.

„Chci o tom popřemýšlet,“ řekl jim Stryke. Zadíval se na nebe. „Bud' vyrazíme hned teď, než nastane tma, nebo počkáme na úsvit. Já hlasuju pro ráno.“

Ostatní poznali, že je rozhodnut. Souhlasili.

Alfray však varoval: „Sami jste poznamenali, že je tady dost živo. Neměli bychom se tady zdržovat příliš dlouho. Mohla by nám dýchat na krk nechtěná společnost.“

„Já vím. Postavíme dvojité hlídky a budeme spát s jedním okem otevřeným.“

* * *

Na jiném kopci nedaleko kázal rozohněně Kimball Hobrow.

„...*pochodovat pod praporem našeho všemocného Pána!*“ křičel.

Odpověděl mu hlasitý řev mnoha mužů.

Stál vedle Mercy, ozářen tajemným, plápolajícím světlem pochodní, hořících po stranách. Před nimi se do dálky táhla ohromná armáda, oceán lidských tváří, z nichž každá nesla vlastní pochodeň. Dozorci stáli na čestném místě v prvních řadách.

„Nadešla hodina našeho osvobození!“ sliboval. „Potřebujeme jen vůli, bratři, abychom rozdrtili pohany! Rozprášíme odpadlé Mani a bezbožné staré národy! A já tu vůli mám!“

Odpovědí mu byla další lavina výkřiků. Lidé začali mávat kopími a praporci.

„Mám vůli a bůh je s námi!“ Zatímco jásal, přelétl je pohledem, do kterého vložil veškerou povznesenost, které byl schopen. Armádu tvořila podivná směsice dozorců, Uni ze vzdálených osad, které odpovíděly na výzvu, a několika trpasličích klanů. Ale stál při nich duch svatý. Tedy kromě trpaslíků, kteří tady byly kvůli penězům. „Máme mnoho nepřátel,“ varoval je, „neboť nákaza zla pronikla už do všech koutů světa! Právě teď se jedna z těchto zvráceností nachází před námi a míří do Ruffetu! Znáte ji! Je to Děvka, o které hovoří písmo, zmije z božího království! Ale společně se jí zbavíme!“

Řadami zahřměl souhlas.

„Je nás mnoho a bude nás víc! Pochodujeme za budoucnost našich národů!“ Alespoň prozatím musel do své řeči zahrnout i ty ztracené trpaslíky. „Za naše děti!“ Hobrow natáhl ruku, aby obrátil jejich pozornost ke ztracenému výrazu na Mercyině tváři. „Za naše nesmrtelné duše!“

Povyk, který ze sebe armáda vyrazila, by probudil i mrtvé.

* * *

Bojiště bylo poseto těly tří nebo čtyř set lidí a nespočetným množstvím zdechlin koní a dobytka. Převrácené vozy a kočáry, z nichž některé hořely, tvořily v jatkách malé ostrůvky.

Jennesta bez zájmu sledovala, jak vojáci prochází za světla pochodní mezi padlými, okrádají je a zabíjejí raněné.

Mersadion s ovázanou tváří ji pozval, aby s ním oslavila toto malé vítězství.

Neměla však na oslavy náladu. „Proklínám to. Tihle pitomci se nám postavili do cesty a jenom nás zdrželi. Nic není důležitější než tlupa a přístroje.“

Zapomněla se a použila před ním slovo, které v jeho přítomnosti nikdy dřív nepronesla. Měl tušení, oč se jedná, ale ovládl se. „Jeden z umírajících nám prozradil, že se jeho lidé měli připojit k velké armádě Uni.“

„Kde?“

„To se nám nepodařilo zjistit, ale určitě není daleko.“

„Pak posil bezpečnost a stráž. Udělej, co musíš. Takovými záležitostmi mě neobtěžuj.“ Pak se na něj podrážděně rozkřikla: „Prostě nás dostaň do Ruffetovy vyhlídky!“ Mávnutím ruky ho propustila.

Ustoupil do noci a snažil se ovládnout rostoucí odpor.

Poblíž tekla malá říčka. Sebrala pochodeň z držáku a šla si sednout na břeh, kde se v klidu mohla věnovat ponurým myšlenkám.

Zabodla pochodeň do země vedle sebe, takže oheň vrhal plápolající světlo na tmavou vodu. Po chvíli si uvědomila, že odlesk na hladině vypadá jinak. Pohyb vody se mírně změnil a jas zesílil. Oheň a voda se spojily a roztočily.

Jennesta sledovala spíše s unavenou odevzdaností než s překvapením, jak se na hladině formuje tvář. Adpařina smrt způsobila, že když spolu chtěly Jennesta a její zbývající sestra hovořit, nebylo už potřeba složité přípravy média. Naneštěstí to fungovalo oběma směry.

„Tebe jsem zrovna potřebovala, Sanaro.“

„*Nemůžeš se ukrýt před důsledky svých činů.*“

„Co ty víš o mých činech, ty... rýpalko?“

„*Vím, čeho ses dopustila na naší sestře.*“

Jennesta si pomyslela, že kdyby dostala příležitost, udělala by to znovu. A taky to měla v úmyslu. „Měla bys mi být vděčná. Alespoň je v zemi o jednoho tyrana míň. Z takových věcí máš přece radost, ne?“

„*Tvé pokrytectví mně bere dech. Copak si neuvědomuješ, že mnozí považují tebe za největšího tyrana ze všech?*“

Jennesta nasadila potěšený výraz. „Ach, opravdu?“

„*Moc dobře víš, že tvá krutovláda je temnější než jiné.*“

„Horší než tyranie jediného pošetilého boha Uni? Krutější než stoupenci toho nemilosrdného boha?“

„*Sama se ted' stavíš na boží úroveň, že?*“

„Víš, co tím chci říct. A existuje vůbec nějaký důkaz, že bůh těch zatracených Uni vůbec existuje?“

„*Totěž bys mohla říct o bozích starých národů.*“

„Kdo se ted' staví nad bohy?“ zavrčela Jennesta. „A navštívila si mě snad jen proto, abys mě poučovala? Nebo mi snad chceš říct něco užitečného? Mám totiž hodně práce.“

„*Odháníš i ty, kdo se ti snaží pomoci. Zbavuješ se úplně všech.*“

„Jsem dost silná, abych udělala, co je potřeba.“

„*Snad. A já bych se měla asi spokojit s tím, že už brzo zůstaneš úplně sama.*“

„Ale do té doby získám, co chci, a nebudu potřebovat žádné stoupence.“

„*Do hry vstoupili jiní, zdatnější hráči. A možná je mezi nimi někdo, koho by ses měla obávat.*“

„Kdo?“ vybuchla Jennesta. „Kdo by se odvážil? Uni? Mani? Jiní náboženští fanatici? Nebo orci, které pronásleduji? Tlupa, která utíká a odmítá se mi postavit čelem? Tihle divoši?“

„*Posmíváš se jim, ale byli v téhle hře úspěšnější než ty.*“

„Co tím myslíš?“

„*Už jsem řekla víc než dost.*“

„Mají už víc než jeden přístroj, že?“ Ani se nesnažila zakrýt chtivost v hlase.

Sanara neodpověděla.

„Tvé mlčení hovoří za vše, sestro. Za to ti děkuji. Ted' vím, že když tlupu chytím, získám víc, než jsem očekávala. Odvedli práci za mě.“

„*Zahráváš si se smrtí a zatracením.*“

„A to je všechno? Jsem vládkyní obojího, Sanaro, a nic mi nenahání strach.“

„*Uvidíme. Ale proč to děláš? Pořád máš ještě čas vrátit se zpět.*“

„Ach, přestaň plácát nesmysly, ty ubohá malá fňukno!“

„*Neříkej, že jsem tě nevarovala.*“

„Moje řeč,“ pohrozila Jennesta, poté prohrábla vodu rukou a přerušila jejich spojení.

Přiznala si, že nebude snadné zabít Sanaru stejným způsobem, jakým se zbavila Adpar. Sanara měla mnohem lepší ochranu. Rozhodla se však, že se o to brzy postará.

* * *

Úsvit zastihl Stryka a jeho jednotku stále ještě na kopci.

Paprsky vycházejícího slunce se odrazily od budov v údolí. Ptáci zpívali.

Vojáci, kteří ještě spali, se začali probouzet. Stryke sotva zamhouřil oko a Coilla na tom nebyla o nic lépe.

„Copak nikdy neodpočívají?“ podivila se a kývla na osadu.

Dokonce i tak časně z rána se už lidé vydali za svými povinnostmi. Dopravovali materiál k chrámu a vyzvedávali ho na lešení.

„Mají toho hodně,“ odpověděl Stryke. „Pracovali na stavbě celou noc.“

Lidé se pohybovali také vně hradeb. Někteří chodili pěšky, jiní projížděli podél opevnění na koních.

„Zdá se, že přece jenom postavili hlídky,“ poznamenal Jup a zív.

„Byli by blázni, kdyby to neudělali,“ zamumlal Haskeer.

Alfray se protáhl. „Už ses rozhodl, co uděláme, Stryku?“

„Půjdeme dovnitř, otevřeně a klidně.“

„Když myslíš.“

„Máte snad pochyby?“

„Všichni je máme. Aspoň trochu,“ řekla Coilla. „Pokud se něco pokazí, budeme v pasti.“

„Co jiného můžeme dělat? Už jsem řekl, že...“ Ohlédl se přes rameno dolů z kopce a pryč od osady. Na tváři se mu objevil soustředěný výraz.

„Co? Co je?“ zeptala se Coilla.

Alfray se k ní připojil. „Stryku?“

„Někdo se blíží,“ prohlásil Stryke.

Haskeer se na něj překvapeně zahleděl. „Co?“

Pak je uviděli. Na cestě do údolí se objevila skupina jezdců.

„Bohové!“ vykřikl Jup. „Musí jich být několik set.“

Coilla si zastínila oči rukou. „Jsou to orci.“

„U Čtveřice, *opravdu*,“ potvrdil Alfray. „Co myslíš, že to znamená, Stryku?“

„Při našem štěstí je to další z Jennestiných pátracích jednotek.“

„Viděli nás,“ oznámil Haskeer.

Někteří z jezdců mávali oštěpy a štíty.

„Nevypadají nepřátelsky,“ řekl Jup.

„Pokud to není past,“ varoval Haskeer.

„Říkal jsem ti to, Stryku!“ vykřikl Jup. „Máš vidění!“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Stryke. Nebylo mu to zrovna příjemné.

„Věděl jsi, že se blíží, ještě než se dostali na dohled. Neslyšeli jsme ani žádný hluk. Takže jak jsi to věděl?“

„Šlo prostě o... tušení.“ Byl si vědom jejich podivných pohledů. „Co se děje? Copak nevěříte instinktům?“

Alfray kývl na jezdce. „Na tohle teď nemáme čas. Co s nimi uděláme?“

Stryke si povzdechl. „Vyrazím jim naproti. Ty, Coilla a čtyři vojáci půjdete se mnou.“

Obrátil se k Haskeerovi a Jupovi. „Dokud se nevrátíme, máte velení.“

Pokud někoho napadlo, že to není dobrý nápad, nechal si to pro sebe.

Stryke, Coilla a Alfray se vydali dolů z kopce. Cestou se k nim Přidali Orbon, Prooq, Vobe a Finje.

Dorazili na rovinu ve stejnou chvíli jako jezdci. Vypadali mírumilovně a mnozí se dokonce usmívali. Stryke si uvědomil, že několik z nich spatřil mezi Katzovými ochránci v Droганu.

Zdálo se, že desátník v čele má velení. Pozdravil je. „Jsem Krenad. Zdravím tě! Ty jsi Stryke, že?“

„A co když jsem?“

„Přišli jsme, abychom se k tobě přidali.“

„Nikoho nepřijímáme.“

Z tváře desátníka Krenada se vytratilo trochu světla.

„Vyslechni ho, Stryku,“ zašeptala Coilla.

„Odkud jste?“ zeptal se Stryke klidnějším hlasem.

„Odevšad, kapitáne. Většina z nás dezertovala z Jennestiny armády. Zbytek se k nám přidal cestou. A přicházejí další, o tom nepochybuj.“

„Proč? Proč všichni trvají na tom, že mě budou následovat?“

„Myslím, že je to očividné, pane,“ odpověděl desátník překvapeně.

„Jak jste věděli, kde nás najdete?“ přerušil je Alfray.

„Od Jennesty. Je na cestě sem.“

„Cože?“ řekla Coilla.

„Míří sem s celou armádou. Velkou armádou. A ne všichni bojovníci jsou jí tak málo oddaní jako my. Zdaleka ne všichni. Cestujeme nalehko, proto jsme ji předběhli. Už delší dobu vás sleduje. Jeden z drakonýrů vás zahlédl.“

„No, věděli jsme, že míří do Droганu,“ připustil Alfray.

„Když dostala zprávu, že postupujete na jih kolem zátoky, rozhodla se les obejít,“ vysvětlil Krenad.

„Aspoň že kentauři unikli její pozornosti,“ pronesla Coilla.

„Ona jde po vás. Strašně vás chce dostat. Ale to není všechno.“

Pozvedla obočí. „Může to snad být ještě horší?“

„Míří sem ještě další armáda. Myslím, že jsou to Uni. Obě vojska tady budou tak do jednoho dne.“

„Do prdele,“ zamumlala Coilla a obrátila se ke Strykovi. „Nemůžeš je poslat pryč. Ne teď, když máme v zádech Jennestu a jen bohové ví, koho ještě.“

Stryke byl na pochybách.

„Jsme na konci poloostrova, pokud sis toho nevšiml,“ připomněl mu Alfray. „Jestli se odsud chceme probojovat, pomoc se nám bude hodit.“

Stryke to zvážil.

„No tak,“ pobídla ho Coilla. „Sama vojenská logika ti říká, že to dává smysl.“

„Tak jo,“ souhlasil Stryke. „Jen prozatím. Ale než se všechno vyřeší, jste pod mým velením. Jasně, desátníku?“

„Ano, pane! Přesně tak to chceme.“

„Kdy začneme bojovat?“ zakřičel někdo v průvodu.

„Nic takového neplánuju!“ odpověděl, pak se obrátil k vojákům Rosomáků. „Rozmístěte je.“ Desátníkovi řekl: „Budete přijímat rozkazy těchto vojáků, jako by přicházely přímo ode mě. Rozumíte?“

Krenad přikývl.

Stryke se obrátil a začal šplhat vzhůru svahem. Coilla s Alfray ho v těsné blízkosti následovali.

„*Do prdele*,“ vydechl. „Při pohledu na tak velkou armádu si Mani budou myslet, že chceme zaútočit.“

Coilla potřásla hlavou. „Možná ne, pokud půjdeme hned teď a všechno jim vysvětlíme. Budeme otevření, jak jsi říkal.“

„Možná je to řízení osudu, že se orci objevili,“ pronesl Alfray.

Stryke se na něj zamračil.

Coilla se usmála. „Vypadá to, že se budeš muset ujmout role vůdce, ať se ti to líbí nebo ne, Stryku.“

Zadíval se na válečníky plné očekávání. „Já tohle nechci.“

„Ale máš to. Tak se s tím vypořádej.“

12

Pěšky a s mírovou vlajkou zamířil Stryke k branám osady. Do-
provázeli ho Coilla, Alfray a Jup. Haskeerovi přenechali velení nad
vojáky v kopcích.

Když Stryke dorazil k bráně, objevily se v ní stráže Mani. Bylo
jich šest a na sobě měly tmavě hnědé kabátce, černé kalhoty a vysoké
černé boty. Všichni muži byli ozbrojeni meči a dva nebo tři měli přes
rameno přehozené luky.

„Zdravím vás,“ řekl Stryke. „Přicházíme v míru.“

Paži jednoho ze strážců zdobil zelený pásek, který, jak se zdálo,
označoval nadřízené postavení. „Přicházíte v míru a také vás tak při-
jímáme,“ odpověděl očividně podle protokolu. Odklonil se však od
něj a dodal: „*Proč* přicházíte?“

„Abychom si promluvili s vaším vůdcem.“

„Nemáme jednoho vůdce. Vládne nám rada, sestávající ze star-
ších, vojáků a kněží. Rozhodují společně.“

„Dobrá. Mohli bychom se setkat s někým z rady?“

„Neodmítáme žádost o slyšení bezdůvodně, ale povězte mi, proč
jste přišli.“

„Prostě vás žádáme o ochranu, než vyrazíme dál.“

„Máte s sebou velkou armádu a jste orci. Opravdu potřebujete
naši ochranu?“

„Dokonce i orci musí spát a žijeme ve zlých časech. Nejsme
hrozbou, na to vám dávám své slovo. Jsme dokonce připraveni ode-
vzat vám zbraně.“

To, jak se zdálo, rozhodlo.

„Tohle se orkovi určitě neříká lehce,“ odpověděl důstojník. „Po-
nechte si zbraně. Ale varuji vás; lest potrestáme silou.“ Ukázal naho-
ru na věž, pak na další na opačné straně brány. Na vrcholku stáli lu-
čištníci s napjatými luky. „Budeme vás sledovat. Dostali příkaz, aby
vás při sebemenším náznaku násilí zabili.“ Lehce, téměř omluvně se
usmál. „Jistě chápete, že musíme být opatrní.“

„Samozřejmě. Jak jsem řekl, jsou to zlé časy.“

Důstojník přikývl, pak je zavedl do osady.

„To je slibný začátek,“ zašeptala Coilla.

Než mohl Stryke odpovědět, byli nuceni čelit dalším lidem, kteří je přišli uvítat. Skupinka sestávala ze dvou starších a muže s vojensky vzpřímeným držením těla, jehož paži zdobily tři zelené pruhy, které očividně označovaly vyšší hodnost.

Jeden ze starších postoupil vpřed. „Jsem radní Traylor, tohle je radní Yandell. Zdravím vás. A velitel našich ozbrojenců Rellston.“

Velitel nepromluvil ani se nepousmál. Pokud orci dokázali odhadnout, což u lidí nebylo vůbec jednoduché, byl v nejlepších letech. Vlasy mu začínaly šedivět a na tváři mu rostl plavý plnovous. Jeho postoj, chování a větrem ošlehaná tvář prozrazovaly, že prožil celý život jako bojovník. Prohlédl si je tvrdýma očima.

Stryke se vzpamatoval a odpověděl: „Zdravím. Já jsem Stryke. Tohle jsou někteří z mých důstojníků. Děkujeme za uvítání.“

Rellston si odfrkl. „Patříte k Rosomákům, že?“ Vlastně to nebyla ani otázka.

Nemělo smysl to popírat. „Ano.“

„Slyšel jsem, že jste způsobili v různých částech země dost potíží.“

„Nevyhledáváme je a střetli jsme se jen s Uni.“ Nebyla to tak docela pravda, ale být zcela upřímný by se nevyplatilo.

„Možná,“ odpověděl Rellston pochybovačně. „Ale měli byste vědět, že tady se snažíme potížím vyhnout. Snažíme se žít mírumilovně a respektovat naše sousedy, ale hlavně chceme, aby nás ostatní nechali na pokoji. Zbavíme se všech, kdo by chtěli působit problémy, obzvláště pokud jsou z jiného... národa.“

Stryke byl rád, že s nimi není Haskeer. Jen bohové ví, jak by zareagoval na velitelovu nafoukanost a přístup. „Nemáme v plánu nic špatného,“ ujistil ho, ale pak si vzpomněl na hvězdu a uvědomil si, že alespoň zčásti lže.

„Co od nás chcete?“

„Nic, co by vám ublížilo.“

„Bud'te přesnější.“

„Jen si potřebujeme v bezpečí odpočinout. Ani od vás nebudeme chtít vodu nebo zásoby.“

„Tohle není žádný milosrdný útulek.“

„Pamatujte, že bojujeme na stejné straně.“

„To není tak jisté.“

Stryke se nenechal vyprovokovat. Velitel měl víceméně pravdu.

Než mohli říct něco dalšího, připojili se k nim další dva lidé. Dospělá žena a malý chlapec.

Žena byla vysoká a štíhlá. Dlouhé černé lokny jí přidržovala čelenka, posázená nenápadnými lesklými drahokamy. Její kůže měla broskvový nádech a oči kobaltově modrou barvu. Oblečená byla do zlaté róby a měkkých kožených bot. Tvářila se otevřeně a mile. Pokud to orci a trpaslíci dokázali odhadnout, byla krásná.

„Tohle je Krista Galby, naše nejvyšší kněžka,“ řekl Traylor.

Stryke se představil. Podala mu ruku. Její gesto ho překvapilo, protože lidské zvyky skoro neznal. Ale vzal její ruku do své, dal si pozor, aby elegantní prsty příliš nezmáčkl, a potřásl jí. Měla velmi měkkou a teplou ruku, která se naprosto lišila od zdravé a hrubé vlhkosti orckého dotyku. Opatrně skryl nechuť.

„Tohle jsou někteří ze slavných Rosomáků,“ oznámil Traylor.

„Opravdu?“ odpověděla kněžka. „V poslední době jste rozbili pár nosů.“

„Jen těm, kdo je strkali do našich záležitostí,“ řekla Coilla.

Krista se rozesmála. Znělo to upřímně a nenuceně. „Dobře řečeno! I když jsem samozřejmě proti jakémukoli násilí. Pokud nemá dobré důvody,“ dodala.

Zatímco Rellston nesouhlasně přihlížel, byli jí představeni Coilla, Alfray a Jup. Krista pak něžně položila ruku na hlavu chlapce, pocuchala mu černé vlasy a vyloudila z něj stydlivý úsměv. „Tohle je můj syn Aidan.“

I orci poznali, že je to její potomek. Byl matce velmi podobný a také stejně pohledný. Stryke odhadl, že mu může být tak sedm nebo osm let.

Všiml si, že Krista Galby zde má očividně velkou moc. Ostatní, včetně mrzutého velitele, se k ní chovali uctivě.

„Jaký je důvod vaší návštěvy?“ zeptala se.

Místo Stryka se slova poprvé ujal radní Yandell. „Stryke a jeho společníci přišli vyhledat naši ochranu.“ Zadíval se na Rellstona. „Velitel k tomu však má své výhrady.“

„Moudře se stará o naši bezpečnost,“ odvětila taktně, „a jsme mu za jeho ostražitost velmi vděční.“

Stryke nabyl podezření, že se stali svědkem sporu duchovní a světské moci. Připadalo mu, že si kněžka vede dost dobře.

„Ale nevidím důvod pochybovat o dobrých úmyslech našich hostů,“ pokračovala, „a naší zásadou je, že všichni, kdo přijdou bez zášti, jsou zde vítáni.“

Starší souhlasně přikývli.

„Dovolíš jim snad zůstat bez omezení?“ zeptal se Rellston.

„Dovolím jim, aby využili našeho zvyku, veliteli, a zůstali jeden den. Převzmu za ně zodpovědnost. Přijímáš, kapitáne?“

„Nic jiného nepotřebujeme,“ potvrdil Stryke.

Starší se vymluvili na nutnost dohlédnout na práci a odešli.

Rellston se zdržel. „Potřebuješ doprovod, paní?“ zeptal se významně.

„Ne, veliteli, to nebude nutné.“

Naposledy se na ně zamračil a vydal se pryč.

„Musíte mu prominout,“ řekla Rosomákům. „Rellston je dobrý voják, ale schází mu... jak to říct, vztah k ostatním národům. Všichni nejsme takoví.“

Coilla změnila téma hovoru. „Tolik toho tady stavíte. Můžeme se zeptat, co se děje?“

Nejvyšší kněžka ukázala na gejzír energie, jehož vrcholek byl vidět přes střechy domů. „Všechno, co děláme, se točí kolem tohoto.“

„Kdy to začalo?“

„Když osadu postavili, byla to jen malá stružka. Nebylo mi tehdy víc než tady Aidanovi. Proto si lidé tohle místo vybrali. Teprve nedávno se puklina zvětšila do současné podoby.“

„Tak velký únik energie není pro zemi dobrý,“ poznamenal Jup.

„Je to velmi špatné. Ale ještě jsme nepřišli na způsob, jak ho zastavit. A tak jsme se rozhodli pro jiné řešení.“

„A jaké?“

Zadávala se na ně a zdálo se, že něco zvažuje. „Ukážu vám to,“ rozhodla se nakonec, pak se obrátila k synovi. „Aidane, vrať se ke studiu.“ Bylo očividné, že by radši zůstal, ale pod tíhou jejího pohledu poslechl. Sledovali, jak zmizel ve změti ulic uvnitř osady.

Krista vedla Rosomáky opačným směrem.

Během chůze Jup tiše poznamenal: „Jenom den...“

Stryke kývl. Velmi dobře věděl, že si musí pospíšet, aby úkol během jediného dne splnili.

Nejvyšší kněžka je zavedla do středu osady. Po cestě si je lidé zvědavě prohlíželi, nevyzařovala z nich však žádná nenávist. Zamířili stezkou k rozestavěnému chrámu.

Dokonce i když nebyla budova dostavěná, působila ohromujícím dojmem. K obkládání skutečně používali mramor, jak předpokládali, a šest sloupů, lemujících vchod, dosahovalo výšky vzrostlých dubů. Široké schody vedly k vysokým, dvoukřídlým dveřím, které strážili muži s kopími. Chrám byl uvnitř osvětlen lampami a pochodněmi a v jejich záři zahlédli nejcennější surovinu, barevné sklo. Stovky mužů a žen se pohybovaly v chrámu i kolem něj a šplhaly po dřevěném lešení. Vozy přivázely další náklad.

„Omlouvám se,“ řekla Krista, „ale dovnitř smí jenom dělníci. Návštěvníci by jenom zpomalili práci.“

Stryke měl tušení, že to není jediný důvod.

„Je to úžasné,“ poznamenal Alfray a zaklonil hlavu, aby si prohlédl ještě nedokončenou kopulovitou střechu.

„Jsme na tuhle stavbu velmi pyšní,“ odpověděla. „Víte něco o tom, jak tady žijeme?“

Jup promluvil za všechny. „Jen to, že jste Mani a sdílíte tedy naši úctu ke starým bohům a k přírodě.“

„Ano, máš pravdu. Ale tady v Ruffetu máme ještě vlastní tradice. Věříme, že stvoření probíhá ve trojici. Na úrovni světské moci si takto vládeme. Na nejdůležitějších rozhodnutích se musí sjednotit rada občanů, vojenských velitelů a kněží. Trojice ovládá také náš duchovní život. Říkáme jí Harmonie, Vědění a Síla.“ Kývla na chrám. „Tohle je Vědění. Pojďte, podíváme se na Harmonii a Sílu.“

Zaujatěji následovali stezkou na jih.

Nakonec dorazili k mýtině s kruhem z modrých kamenů. Teprve zblízka si uvědomili, jak obrovské jsou.

Ale magický gejzír uprostřed je ohromil ještě víc.

„Energie je tady silná,“ řekl Jup. „Velice silná. Můžu ji skoro *ochutnat!*“

Stryke měl stejný pocit. Jako by cucal kus kovu. Naskočila mu husí kůže a v uších zvonilo. Ale orci by neměli být na magii citliví, a protože se Alfray ani Coilla o ničem nezmínili, nechal si své pocity pro sebe.

„Tohle je Harmonie,“ vysvětlila Krista. „Tyhle kameny mají jistou... vlastnost. Přiznávám, že tak docela nechápeme, oč jde. Ale víme, že přitahují a přesměrovávají zemskou energii.“ Ukázala na pyramidu. „A ta přejde támhle do Síly, kde ji uskladníme.“

„Podařilo se vám to?“ zeptal se Jup.

Na tváři kněžky se objevil skleslý výraz. „Ještě ne. Ale myslíme si, že už jsme blízko. Zemská energie je tajemná síla. Víme o ní tak málo.“

„A to je možná důvod, proč ji radši nechat na pokoji.“

„Souhlasím. Víím, že jsme to byli my, přistěhovalci, kdo problém způsobil. Nebo spíše Uni a jejich ničení silových linií.“

„Nemínil jsem to jako urážku.“

„Neurazila jsem se. Ale věřte mi, my se aspoň pokoušíme zemi uzdravit a obnovit její sílu. Cítíme zodpovědnost za to, co lidé provedli.“

„Pak jde o počin, který si zaslouží naši podporu,“ poznamenal Alfray.

„Věříme, že všechny národy mohou žít pospolu a v souladu s přírodou. Víím, že v současné situaci to zní jako pošetilý sen.“

„To ano, paní,“ souhlasil trpaslík.

„To ale není důvod, proč to nezkusit,“ ozvala se Coilla. „Všichni se honíme za sny.“

Krista pochočila, že na něco naráží. „Pak doufám, že se vám podaří ten sen dosáhnout,“ odvětila upřímně.

Pro Rosomáky byl chápavý člověk něčím neobvyklým. Nikdo nevěděl, jak zareagovat.

„Co je život bez snu?“ řekla Coilla.

Krista se usmála. „Tak to vidíme i my.“

Vně osady začínali být dezertéři a zbytek Rosomáků neklidní. Trochu je upokojilo, když několik strážců Mani a pár občanů vyšlo ven z bran a rozdalo jim trochu jídla a piva. Vojáky však dráždilo, že jsou nuceni jen posedávat a nic nedělat.

Konec odpočinku se však blížil, aniž by to věděli.

Jedna z hlídek na vrcholku kopce začala křičet a divoce mávat rukama. Ostatní se brzy přidaly. Nacházely se ale příliš daleko a vítr foukal příliš silně, než aby bylo jejich slovům rozumět.

Haskeer se obrátil k jednomu z vojáků, stojícímu poblíž. „Co říkají, Eldo?“

Voják pokrčil rameny. „Nevím, pane.“

Haskeer si přiložil ruku k uchu a opět se zaposlouchal. Stále však neslyšel, a tak začal křičet: „Zpátky!“ Hlídky to vzdaly a rozběhly se dolů z kopce.

První ork, jenž dorazil, lapal po dechu. „*Jezdci. Hodně... jezdců. Přichází... údolím.*“

„Kdo?“ vyštěkl Haskeer.

„Černé... oblečení. Stovky.“

„Do prdele! Hobrowovi muži! *Krenade!* Ke mně.“

Desátník se k němu rozběhl.

„Říkali jste přece, že jsou za Jennestou!“

„A taky byli, seržante!“

„Blíží se Uni?“ zeptal se strážce Mani, který zachytil jejich rozhovor.

„Jo,“ řekl mu Haskeer. „Dozorci z Trojice.“

„*Do pekel.* Musíme dostat všechny dovnitř a zvonit na poplach.“

„Správně! Eldo, Vobe, Orbone! Dostaňte všechny dovnitř. Rychle!“

Když se vojáci rozběhli splnit úkol, Mani řekl: „Musíme jít pěšky! Když pojedeme, rozpoutáme paniku!“

„Cože?“

„Mí lidé si budou myslet, že útočíte!“ vysvětlil netrpělivě.

„Rozumím.“ Přiložil ruce k ústům. „*Ved'te koně! Nikdo nepojede! Ved'te koně!*“

Rychle vyrazili k bráně.

* * *

Stryke a Krista právě hovořili o tom, jak nejlépe přivést čekající vojáky do osady, když je přerušil vzdálený hluk. Pak začal zvonit zvon. Brzy se rozezněly všechny zvony v osadě. „Poplach!“ vykřikla. „Útočí!“

„Ale kdo...?“ zeptala se Coilla, přerušil ji však příjezd velitele na koni.

„Co je, Rellstone?“ zavolala Krista. „Co se děje?“

„*Uni!* Blíží se *Uni!*“ Zamračil se na tlupu. „Vypadá to na zradu!“

„*Ne!*“ protestoval Stryke. „Proč bychom se spojili s *Uni*? Tohle nemá s námi nic společného.“

„To říkáte vy.“

„Použij hlavu, veliteli!“ přerušila ho Krista. „Pokud by naši hosté měli nepřátelské úmysly, těžko by se nám vydali do rukou.“

„Jsou ti lidé černě oblečení?“ zeptal se Alfray.

„Ano,“ odpověděl Rellston.

„Dozorci. Stoupenci Kimballa Hobrowa.“

„Hobrowa?“ zašeptala Krista.

„Slyšeli jste o něm?“ řekla Coilla.

„Samozřejmě. Je to nesmiřitelný *Uni*. Jeho stoupenci jsou fanaticové.“

„Nám to povídej,“ ozval se Jup.

„Rychle k bráně!“ vyštěkl Stryke.

„Stát!“ zařval Rellston. „Tady velím *já!*“

„My se bojem živíme. Můžeme vám pomoci.“

„Není čas se dohadovat!“ připomněla jim Krista. „Nechte orky, ať vám pomůžou, veliteli. Já musím do chrámu!“ Odběhla.

Rellston po nich střelil znechuceným pohledem, otočil koně a odcválal.

Tlupa se rozběhla k bráně.

Když k ní o několik minut později dorazili, zjistili, že většina orků se už dostala dovnitř, ačkoli několik opozdílů bylo stále před branami. Seběhl se dav Mani, který rozdával zbraně. Lidé i orci byli připraveni zabouchnout bránu. Haskeer se pohyboval uprostřed davu a organizoval obranu.

Z davu vyběhl Prooq, aby podal zprávu Strykovi: „Pane! Vojsko Hobrowových mužů. Je jich čtyři nebo pět set. Jsou přímo za námi.“

Brána se začala zavírat, ačkoli orci stále ještě proudili dovnitř.

Dorazil k nim Krenad.

„Neříkal jsi, že Jennesta dorazí jako první?“ zakřičel na něj Stryke.

„Bud’ ji něco zdrželo, nebo se tahle skupina Uni odtrhla od zbytku a vyrazila napřed.“

„Záleží na tom?“ stěžovala si Coilla. „Útočí na nás!“

Stryke se sebral a začal vykřikovat rozkazy. Mezitím stačil ještě Krenadovi poradit, jak rozmístit dezertéry.

Pootevřenou bránou viděli, jak poslední opozdilci uhánějí dovnitř. V patách se jim řítila armáda dozorců. Jakmile se orci dostali za hradby, mnoho rukou se snažilo bránu co nejrychleji zavřít.

Ale než se jim to podařilo, prodralo se dovnitř prvních dvacet nebo třicet dozorců a vrazilo mezi obránce, na které zaútočilo meči a oštěpy.

„Do nich!“ zakřičel Stryke.

Rozběhli se k šarvátce právě v okamžiku, kdy se brána těsně před hlavní silou Uni, prodírající se dovnitř do osady, zavřela. Obránci, kteří byli většinou bez koní, měli co dělat, aby se vypořádali s těmi, jimž se to podařilo.

Haskeer se jako obvykle rozhodl pro přímý přístup. Zvedl sud a mrštil jím po projíždějícím Uni. Zasáhl muže a srazil ho k zemi. Sud se roztříštil a kolem se rozlétly kusy dřeva a kovu. Všechny okolo potřísnilo rudé víno.

„Jaká škoda,“ zavrčel Jup. Sevřel nůž v zubech, vylezl na další ze sudů, a když se do jeho blízkosti dostal jeden z dozorců, Jup po něm skočil. Tvrdě dopadli na zem a začali spolu zápolit. Trpaslík skončil šarvátku bodnutím nožem, vyškrábal se na nohy a rozhlédl se po dalším protivníkovi.

Coilla popadla za uzdu koně bez jezdce a vyšvihla se mu na hřbet. Tasila meč a zamířila k Uni, který sekal po několika mužích, ozbrojených oštěpy. Obrátil se k ní. Jejich čepele se dvakrát nebo třikrát srazily, než se jí podařilo zasadit mu ránu. Dozorce sklouzl ze sedla a muži s oštěpy práci dokončili. Coilla rychle chytla koně za uzdu a podržela ho, dokud Stryke nenasedl. Pak se rozdělili.

Prvního Uni zabil snadno. Sekl ho do zad a uvolnil tak opět jednoho koně. Další člověk se mu však postavil. Oháněli se po sobě, sekali a bodali, zatímco se jejich koně otáčeli a vzpínali. Nakonec se Strykovi podařilo vrazit protivníkovi meč do hrudi. Kůň nepřítele se splasil a odnesl tělo do klubka Mani, kteří ho bez okolků strhli ze sedla. Jeden z Mani se pak vyšvihl na koně a vydal se do boje.

Také Alfray čelil nepříteli. Napadl ho Uni, jenž se po něm začal ohánět oštěpem. Alfray odrazil zbraň stranou, byl však nucen ustoupit až ke zdi. Náhle se však objevila dvojice orků a vrhla se na muže na koni. Tahali ho a vyhýbali se jeho oštěpu, až ztratil rovnováhu. Sotva dopadl na udusanou zem, jeden z orků mu rozsekl hrdlo mečem.

Jup mrštil nožem a podařilo se mu jednoho z Uni zabít. Haskeer strhl protivníka z koně a bušil do něj, dokud neumřel.

Obránci byli v přesile a brzy všechny útočníky zabili nebo smrtelně zranili.

Stryke shromáždil své důstojníky.

„Tohle je jenom začátek,“ řekl jim. „Asi se rozhodli riskovat. Musíme tohle místo zabezpečit, než se ostatní Uni seberou.“

Zvony začaly vyzvánět ještě naléhavěji. Zaslechli vzdálený křik.

Přiběhl k nim voják, kterého neznali. „Problém u západní brány! Nedokázali ji zavřít včas!“

„Krenade!“ zakřičel Stryke. „Polovina tvých vojáků půjde se mnou! Ty s ostatními zůstaneš tady a budeš strážit bránu!“

Mani běželi na západ, odkud se ozýval stále hlasitější řev. Začaly zvonit další zvony.

„Pokud brzo něco neuděláme, vymkne se nám to z rukou!“ zakřičel Alfray a vyšvihl se na koně.

Také Haskeer s Jupem si našli koně. Obklopili je orčí pěšáci.

„Rychle!“ rozkázal Stryke a kopl koně do slabin.

Vedl vojáky přímo doprostřed bojů.

13

Malá armáda orků duněla ulicemi a cestou sbírala obyvatele vesnice. Stryke a důstojníci jeli na koni, většina ostatních vojáků běžela.

Orci v ulicích způsobili ještě větší zmatek, protože většina obyvatel Ruffetovy vyhlídky netušila, kdo jsou. Každých několik yardů za ně museli ručit Mani, kteří s nimi běželi a věděli, co se děje.

Když dorazili k západní bráně, našli ji dokořán.

V průjezdu se strhl velký boj. Dovnitř proniklo mnohem víc dozorců než u první brány. Většina obránců neměla koně, ačkoli mořem těl tu a tam projelo několik jezdců Mani. Jedním z nich byl také velitel Rellston. Viděli, jak se probíjí sem a tam davem.

Do osady pronikalo stále víc a víc nepřátel. Zavřít bránu byl pro lidi beznadějný úkol. Počet útočníků se skoro vyrovnal počtu obránců. Zdálo se, že Uni začínají mít navrch.

„Jaký je plán, šéfe?“ zeptal se Jup.

„Seberte polovinu vojáků a pusťte se do Uni. Já se s druhou půlkou pokusím probíjet k bráně.“ Pak si k sobě zavolal nejlepší orkové jezdce a řekl jim: „Vezměte si naše koně. My stejně musíme jít pěšky. Zaměřte se na jízdu Uni. Rozumíte?“

Vojáci se vyhoupli na koně a byli připraveni.

„Coillo! Haskeere!“ zavolal Stryke. „Půjdete se mnou k bráně! Alfrayi, následuj Jupa! Seberte vojáky a jdeme!“

Jeden z dozorců napadl lidi, kteří se snažili zavřít bránu. Nad davem prolétl šíp a zasáhl ho. Ti, kdo to spatřili, vykřikli radostí.

S tolika orky, z nichž někteří si ještě na nové velitele a disciplinu nezvykli, chvíli trvalo, než bylo všechno připraveno. Ale nakonec se Jupovi podařilo rozdělit svých šedesát orků do pěti skupin. Sám vedl jednu, Alfray druhou. Zkušení vojáci dostali na povel ostatní.

Trpaslík se starému orkovi přiznal, že má obavy z boje s neznámými vojáky.

„Ale jsou to orci! Můžeš se na ně spolehnout.“

„O tom nepochybuju. Ale *neznám* je. Co když nenávidí trpaslíky?“

Alfray se skoro zasmál. „Nedělej si starosti. Jsou noví a touží se ukázat. Udělají, co je potřeba.“

Strykových šedesát orků vytvořilo klín. Celou dobu jim opakoval, že je zajímá jen a jen brána.

Když bylo všechno připraveno, Stryke vykřikl: „Držte se zpátky, dokud nevydám rozkaz!“ Protlačil se na špici klínu a tasil meč a dýku. Haskeer a Coilla mu stáli po boku.

Zakřičel rozkaz a boj mohl začít.

Jako první vyrazili Jup s Alfrayem, aby prolomili řady útočníků.

Pět skupin se vmísilo do boje z různých stran. Hned ze začátku zjistili, že musí vydat stejně tolik energie na odklizení Mani z cesty jako na boj s nepřáteli.

Skupina, kterou vedl Alfray, se zpočátku setkala jen s malým odporem. Trvalo jim totiž několik minut, než se protlačili k prvním Uni. Když se k nim však dostali, všiml si Alfray, jak branou pronikají dovnitř další a další pěšáci. Nepřítel měl nebezpečně blízko k tomu, aby prorazil řady obránců. Alfray byl rozhodnut tomu zabránit.

Davem se prodral dozorce na koni a zasypal Alfraye deštěm ran. Sotva je dokázal odrážet štítem. Zatímco se snažil najít skulinu v nepřítelově obraně, přidal se k jezdcí další Uni a začal sekat po orcích kolem desátníka.

Díky odhodlanosti a zkušenosti se Alfrayovi podařilo proniknout nepřítelovou obranou. Jeho čepel zasáhla muže do předloktí. Téměř okamžitě se přihnal jeden z orků, nabodl dozorce na kopí a srazil ho ze sedla. Druhého jezdce přemohl dav rozzuřených orků.

Pak už před nimi nebyli žádní lidé na koních. Jejich místo zaujali pěšáci. Alfray jim stejně dával přednost. Byli si totiž rovni.

Právě se rozhodoval, na koho z davu lidí zaútočit, když si jeden z dozorců vybral jeho. Muž statné postavy a odporného vzhledu, ozbrojený mečem a sekyrou, k němu s pokřikem vyrazil.

Alfray zastavil první ránu sekyrou, odrazil meč a oplatil muži seknutí. Celou dobu si přitom byl vědom toho, že se také zbytek orků

zapojil do krutého boje zblízka. I přes rámus bitvy zaslechl, jak Uni chválí a vzývají svého boha.

Jeho souboj s Uni postrádal eleganci. Využívali prostou sílu a otázkou bylo, kdo má větší výdrž. Ale Alfray byl vyzbrojen štítem, což mu v této situaci poskytl výhodu. Sekali a bušili do sebe a snažili se jeden druhého udolat brutalitou.

Alfray cítil tíhu let, což na počátku bitvy zrovna neuvítal. Ale sotva ho tato myšlenka napadla, dodala mu sílu. Začal se ohánět s větší vervou a rychleji. Uni začal ustupovat. Alfray zastavil úder štítem, ohnal se mečem a zasáhl muže do boku. Nebyla to vážná rána, ale bolest dokázala rozptýlit válečnickovo soustředění.

Uni se pokusil vzchopit a zaútočit, ale od té chvíle to s ním šlo z kopce. Alfray se snadněji vyhýbal útočnickovým ranám a čekal na svoji šanci. Ta přišla, když se muž rozmáchl příliš zeširoka a vysoko. Alfray vyrazil vpřed a štítem odklonil úder sekyrou.

Pak zabořil meč nepříteli do srdce.

Všude kolem se bojovalo. Sotva Alfray ustoupil od mrtvoly, padl vedle něj jeden z orků s roztržštěnou hlavou. Nebyl to Rosomák.

Alfray se postavil dalšímu útočníkovi.

Pták nebo hlídka na věži by možná dokázali v chaosu rozeznat nějaký řád. Viděli by, jak se Alfrayova skupina probíjí zmatkem a Jupova tlupa se pohybuje téměř vodorovně s ní. Další tři skupiny se do davu zakously mnohem slaběji. Ale všechny si nevyhnutelně klestily cestu do středu boje.

Stryke držel své vojáky zpátky a čekal na správný okamžik.

Jupova skupina to neměla o nic jednodušší než ostatní. Viděl, jak kolem něj padají spolubojovníci. Za každý krok vpřed draze zaplatili, každá bitka musela být tvrdě vybojována.

Spolu se dvěma vojáky se vyhnuli oštěpu jezdce a strhli muže z koně. Trpaslíkovi společníci pak muže na zemi zabili. Jup se pokusil chytit koně za uzdu, ale vyděšený kůň ucouvl. Pošlapal přitom Uni i Mani. Tváří v tvář člověku, který hledal koně, se zvíře vzepjalo a koplo nešťastníka přímo do hrudi. Pak se kůň ztratil ve zmatku.

Nebyl čas ztráty litovat. Jupovi vojáci bojovali s dalšími jezdci, k nimž se nyní přidali i pěšáci.

Obklíčili ho dva černě odění, meči vyzbrojení fanatici. Jeho kamarádi byli plně zaujati vlastním bojem; musel si tedy s hrozbou poradit sám. Nečekal, až k němu první z nepřátel dorazí. Vyrazil ze sebe válečný pokřik, rozběhl se k muži a začal po něm šíleně sekat. Dozorce ihned přešel do obrany. Jeho společník se zatím pohyboval kolem a snažil se najít způsob, jak proniknout Jupovou zuřivostí.

Téměř ho našel, když se trpaslík ve snaze vyhnout se bodnutí zapotácel a skoro upadl. Druhý Uni sklonil meč a napadl Jupa s úmyslem probodnout ho. Jup odklonil útočnickovu zbraň stranou, instinktivně se otočil a sekl muži po krku.

První dozorce se okamžitě pokusil pomstít. Ohnal se trpaslíkovi po nohách, aby ho ochromil. Jup uskočil stranou a na poslední chvíli se vyhnul zranění. Pak se na muže vrhl, rozmáchl se mečem a dal své krvežíznivosti volný průchod. Jup musel uznat, že se člověk dobře držel, kdyby to však neudělal, dopadl by mnohem lépe. Trpaslík opět dokázal, jak výborný je šermíř, a přinutil muže ucouvnout. Nakonec sekl muže do obličeje. Dozorce zaječel a klesl na kolena. Jup se ho zbavil ranou mečem do zátylku.

Seržantovi se sotva podařilo nadechnout, když místo padlého zaujal další nepřítel.

Stryke rozhodl, že nastal správný okamžik pro útok. Zakřičel rozkaz a vojáci zvedli štíty. S Haskeerem po pravé a Coillou po levé ruce vrazil do davu. Když se jim do cesty postavili Mani, odstrkávali a odkopávali je stranou. Všichni Uni na dosah byli zmasakrováni. Klín měl nejtěžší práci ze všech. Vojáci se museli dostat přímo do středu nepřátelského průlomu, vyčistit ho a zavřít bránu. Stryka napadlo, jestli bude šedesát bojovníků stačit.

Zamířil k cíli jako kuň s klapkami na očích a zabíjel všechny v černém, kdo se mu postavili do cesty. Haskeer a Coilla mu pomáhali, sekali, bodali a řezali. Jako ostnatý, nezastavitelný ještěř prořízl klín masu těl a zanechal za sebou tucty mrtvých a zraněných. Stryke nedokázal upřímně říct, jestli oběťmi byli pouze nepřátelé.

Byli asi v polovině cesty a jejich postup se ztížil a zpomalil, když jim do cesty vstoupilo něco důležitého.

Velitel Rellston.

Sotva se držel na koni a byl obklopen davem Uni, který se ho pokoušel strhnout ze sedla.

Stryke učinil rozhodnutí, které by, jak si později přiznal, v jiné situaci neudělal. Věděl však, že ačkoli velitele ovládají jeho předsudky, je pro ně stále důležitý. Museli však změnit směr, což je zavedlo dál od středu brány. Vyštěkl rozkaz.

Byl rád, že má po boku důstojníky, kterým důvěřuje, a že na další důležitá místa postavil Rosomáky. Mohl se spolehnout, že rozkaz uposlechnou a přimějí i ostatní, aby se podřídili.

Jako velká loď, plující oceánem krve a zmučených těl, se klín pomalu otočil. Zdálo se však, že pro Rellstona je už pozdě. Obklopovalo ho víc nepřátel, než s kolika by si dokázal poradit, a naživu ho drželo jen štěstí.

Klín se hrnul vpřed a odstrkával stranou přátele i nepřátele. Konečně dorazili k veliteli a začali se jednoho po druhém zbavovat jeho protivníků. Náhle pod ním padl kůň, zasažen sekýrou Uni do hlavy. Rellston zmizel v chaotickém chumlu. Stryke, Haskeer a Coilla si klestili cestu nepřátelí, ostatní jim kryli záda.

Rellston se krčil u země a odrážel útoky nepřátel štítem.

Stryke s Coillou se zbavili útočníků a vyklidili prostor pro Haskeera, jenž se sklonil, popadl velitele za límec kabátu a vytáhl ho na nohy, pak ho odvěkl do relativního bezpečí klínu. Rellston byl zakrvácený a bledý, kývnutím však poděkoval a klín pokračoval v cestě.

Po šesti mučivých krocích se Coille stalo to nejhorší, co může kohokoli na špici klínu potkat.

Jen na vteřinu se přestala soustředit a teprve v poslední chvíli si všimla meče, kterým na ni nepřítel zaútočil. Sklonila se, oplatila bodnutí a zakopla. Svět se s ní zatočil a nepřátelé ji oddělili od spolubojovníků. Zůstala sama uprostřed bitky. Klín se však nemohl zastavit a pokračoval v cestě. Ačkoli se pohybovali pomalu, nemohla je dostihnout.

Pak ji napadli tři Uni, prahnoucí po jejím životě.

Coilla se s prvním dlouho nezdržovala. Odrazila jeho meč a rozsekla mu rychle křížem hrud'. Zbylí dva po ní skočili s vražednou rychlostí. Odklonila meč jednoho útočníka stranou a sekla druhému po štítu.

Rychlá výměna sekání a bodání skončila smrtí jednoho z Uni. Padl k zemi a začal se dávat vlastní krví. Zbývajících dozorce se snažil jeho smrt oplatit. Obrátila se a srazila jeho meč tvrdým, řinčivým úderem. Při další výměně mu rozsekla břicho. Klesl na kolena a snažil se zachytit vnitřnosti.

Coilla se rozhlédla. Konec klínu už byl téměř mimo dosah. Orci byli stále blízko, ale oddělovaly ji od nich řady a řady lidí. A jejím směrem se hnali další Uni. Bylo jich příliš mnoho.

Dostala nápad. Šílený nápad. Ale pak si řekla: „Do prdele, proč ne?“

Rozběhla se k muži, kterého sekla a jenž stále ještě klečel na zemi, a použila jeho rameno jako odrazové prkno. Muž vykřikl a padl k zemi. Vyskočila do vzduchu a přelétla nad hlavami davu. Dopadla přímo na orky v klínu. Jen zázrakem minula naježené meče a přistála někomu na štítu. Ostatní jí pomohli postavit se. Rychle se protlačila do čela.

„Díky, že jsi zaskočila,“ poznamenal Stryke sarkasticky.

Krátce poté se vrchol klínu setkal s Jupovou skupinou, která se probíjela do středu zleva. Spojili se s nimi a spolu pak zaútočili na poslední klubko Uni, které se snažilo proniknout dovnitř branou. Pomohly jim šípy, které přilétly ze strážní věže poblíž. Střely však přilétávaly také zpoza hradeb. Jak nebezpečná jejich pozice je, se ukázalo, když jednoho z vojáků zasáhl šíp do hlavy. Bez života padl k zemi.

Stryke oddělil od klínu dvacet vojáků a poslal deset ke každému z křídel brány. Když se orci připojili k Mani, dala se křídla pomalu do pohybu. Orci zvýšili nátlak a přinutili Uni v bráně ustoupit. Meze- ra mezi křídly brány se začala zmenšovat. Nakonec s hlasitým zaduněním zapadla. Do kovových držáků byla rychle zasunuta mohutná dřevěná závora, která bránu zajistila. Z vnější strany začaly do silného dřeva bušit pěsti a jílce mečů.

Uvnitř osady stále ještě bojovali nájezdníci, byli však odříznuti od posil, a tak získali obránci navrch. Brzy byli zbývajících Uni poraženi.

Jup se unaveně opřel o bránu. Po tváři mu tekla pot. „To bylo o fous,“ zalapal po dechu.

Asi o hodinu či dvě později vyšplhali Stryke s Coillou na ochoz opevnění Ruffetu. Potkali zde mnohé Mani. Drželi se od orků dál a hleděli přes zed'. Také orci přes ni nahlédli, aby se pokusili odhadnut sílu armády, která je obléhala. Uni se roztáhli po velkém území. Stovky lidí obsadily i okolní pahorky, včetně kopce, kde ještě před několika hodinami čekali orci. Stryke s Coillou se shodli na tom, že nepřátel může být tak kolem patnácti nebo dvaceti tisíc, což se asi rovnalo počtu obyvatel osady, nebo ho dokonce převyšovalo.

Ve městě právě probíhal nějaký náboženský obřad Mani. Soustředil se kolem magického gejíru, který viděli mezi domy a nad střechami. Postavy, které gejíř v kruhu obklopile, osvětlovala jeho magická záře. Lidé se drželi za ruce a jejich šaty se nadouvaly ve větru. Za nimi se v měkké záři koupal chrám.

Strykovi se jejich situace vůbec nelíbila. „Obrana bran byla ubohá,“ stěžoval si. „Ztratili jsme sedmnáct vojáků. Jen bohové ví, kolik Mani zemřelo. A je tolik zraněných. To se nemělo stát.“

„Nejsou to bojovníci,“ řekla Coilla. „Vojáci můžou tvořit sotva deset procent všech obyvatel. Nejsou jako my. Válka a boj pro ně nejsou přirozené. Nemůžeš jim to dávat za vinu.“

„Taky nedávám. Jen říkám, že na tuhle práci potřebuješ správné nástroje. Nemůžeš uříznout máslo obuškem.“

„Mají svůj sen.“ Napadlo ji, že to možná není nejlepší slovo, které mohla použít, když vzala v úvahu, co kapitán v poslední době zažil. Nijak však nezareagoval. „Zdá se, že jedině na tom jim záleží.“

„Měli by se naučit své sny bránit.“ Opět se zadíval na armádu. „Pokud už není pozdě.“

„Takže jak se z těchhle sraček dostaneme?“

„Mohli bychom se probojovat ven a utéct. Je možné, že by se nám to podařilo.“

„Bez hvězdy? A měli bychom tady ty lidi nechat, aby bojovali sami?“

„Copak je to náš problém?“

„Přijali nás a dovolili nám zůstat, Stryku.“

Povzdychl si. „Druhá možnost je, že se s nimi spojíme a pomůžeme jim vybudovat pořádnou obranu.“

„Rozestavíme orky po městě,“ uvažovala. „Můžeme rozdělit vojáky do pěti nebo šesti jednotek a každý velet jedné.“

Přikývl.

„Budeš muset přesvědčit Rellstona,“ řekla mu.

„Je sice paličatý, ale doufám, že není blázen. Pokud má v sobě kapku vojenské krve, pozná, že máme pravdu.“

„A skutečnost, že jsi ho zachránil, by taky měla pomoci.“

„Možná. Ale na druhou stranu je to člověk, ne?“

„Krista se mi líbí,“ přiznala Coilla. „A to neříkám o lidech často. Setkali jsme se i s horšími představiteli jejich druhu. Jen se podívej za hradby.“

„Jsme v pořádném průšvihů. Tohle obklíčení v plánu nebylo.“

„A my snad měli *plán*? Podívej, musíme hledat spojence, kde se dá. Aspoň jsme tady zavření i s hvězdou.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Ještě jsme ji neviděli.“ Instinktivně se dotkl váčku u opasku.

„Věřím Katzovi. A chrám staví proto, aby v něm něco ukryli.“

„Klidně mohli hvězdu po jeho odchodu odvézt někam jinam.“

„To se nedovíme, pokud se to nepokusíme zjistit.“

„Jak? Mám snad zajít do chrámu a zeptat se?“

„Chci, abys mi dovolil proniknout dovnitř a porozhlédnout se tam.“

„Je to riskantní.“

„To vím. Ale kdy jsme v poslední době něco neriskovali?“

„Tak jo,“ odpověděl opatrně. „Ale až nastane pravý čas. A jenom se podíváš. Teď není ta pravá chvíle ukrást ji.“

„Očividně,“ odsekla suše. Považovala jeho poznámku za zbytečnou, a tak ji trochu podráždila.

Oba zmlkli a obrátili pozornost zpět k armádě.

* * *

Vně Ruffetu, v nejširší části údolí, se Kimball Hobrow procházel s Mercy po boku řadami své armády. Lidé na ně pokřikovali přání všeho dobrého a prosby o boží pomoc.

„Selhání prvního útoku je velké zklamání,“ přiznal dceři, „ale aspoň utržili pohani nějaké ztráty. Bůh se k nám zachoval milostivě. Dorazili jsme sem před tou děvkou.“

„A Rosomáci jsou uvnitř. Jsou vydáni na milost naší spravedlnosti, tati.“

„*Jeho* spravedlnosti, Mercy. Tím, že vymažeme z tváře světa tohle hnízdo havěti, splníme jen *jeho* vůli. Až tohle místo vypálíme, bude to první znamení pro celou zemi, že se spravedliví dali do pohybu. Ať se nás nelidé bojí.“

Vzrušeně zatleskala rukama. Měla z té představy radost jako malé dítě.

„Když bude potřeba, postavíme obléhací stroje, abychom se dostali dovnitř.“

Došli k řadě dozorců, kteří se shromáždili kolem pranýře. Když je muži zahlédli, rozestoupili se před nimi. Na pranýři byl tváří ke konstrukci přivázán muž, jehož nahá záda byla zakrvácená a posetá rudými podlitinami.

„Jaký je jeho zločin?“ zeptal se Hobrow dozorce s bičem.

„Zbabělost, mistře. Utekl z boje v osadě.“

„Pak má štěstí, že si zachová život.“ Pozvedl hlas, aby ho slyšeli všichni. „Dobře si tento pohled zapamatujte! Stejný osud potká všechny, kdo se postaví na odpor boží vůli. Pokračujte v trestu!“

Dozorce práskl bičem.

Mercy se chtěla zdržet a dívat se a otec jí nedokázal nic upřít.

14

Při prohlídce města si Stryke uvědomil, jak málo je chráněné.

Procházel se ulicemi Ruffetovy vyhlídky v doprovodu velitele Rellstona. Muž se choval stále rezervovaně, už se však nebránil pomoci orků při budování obrany. Stryke musel přiznat, že velitele obdivuje. Alespoň do té míry, do jaké byl schopen obdivovat člověka. Ve vojenských záležitostech byli zajedno.

Stryka však šokovalo, že Coillin odhad o deseti procentech vojáků ve městě byl pravděpodobně ještě přehnaný. Zkušení bojovníci tady byli rozhodně v menšině.

Zamířili ke skupině asi dvaceti nebo třiceti občanů, kteří ve dvojicích cvičili s holemi. Učil je jeden z vojáků. Stačila minuta, aby si uvědomil, že jsou přinejlepším nezkušení, při nejhorším úplně k ničemu.

„Vidíš, s čím musím pracovat?“ stěžoval si Rellston.

„Všimli jsme si toho hned na začátku. Tví muži jsou výjimka. Jak je možné, že osada takhle dopadla?“

„Nikdy to nebylo jiné. Odkaz zakladatelů. Tahle osada byla postavena na principu souznění, a dokonce i my, kteří jsme se rozhodli pro život vojáků, s tím souhlasíme. Ale časy se změnily. Vždy to bylo těžké, ale v posledních letech se život stal ještě nebezpečnějším. Naše vojenská síla se však nepřizpůsobila. A většina prostředků je určena na stavbu nového chrámu: peníze i lidé. Obávám se, že teď za to zaplatíme.“

Byla to nejdelší řeč, jakou od něj Stryke doposud slyšel. „Země je čím dál nebezpečnější,“ souhlasil. „Ale teď musíme přijít na to, co udělat, abychom se dostali z tohoto průšvihů. Chtěl jsem navrhnout, že bych své vojáky rozdělil do pěti nebo šesti skupin, kterým by bylo snadnější velet. Rozmístili bychom je po městě.“

„Lidem by to určitě pomohlo, ano. Hm. Tak dobře. Dej mi vědět, pokud bych mohl něco udělat.“

„S něčím bys mi mohl pomoci hned teď.“

„A s čím?“

„Pověz mi, kde najít nejvyšší kněžku.“

„Není to žádné tajemství. Jdi zpátky k chrámu. Naproti němu stojí na opačné straně ulice dva domy. Bydlí v tom prvním.“

Stryke mu poděkoval a rozešli se.

Řídil se pokyny a snadno dům našel. Byl velký a postavený z odolného materiálu, což bylo asi odrazem kněžčina postavení. Nemusel jít ke dveřím. Dům měl malou zahradu, na jedné straně oplocenou nízkou zdí, a v ní Krista Galby pracovala. Její syn si hrál opodál.

Všimla si, že k ní Stryke míří, a uvítala ho.

„Zdravím tě,“ opětoval jí pozdrav. „Ruším?“

„Ne.“ Oprášila si ruce. „Starám se o zahradu spíše z duchovních důvodů. Ve chvíli, jako je tato, je dobré být ve styku se zemí. Neseš mi nějaké zprávy?“

„Vlastně ne. Uni se shromažďují za branami. Řekl bych, že brzy zaútočí.“

„Není naděje, že by odtáhli?“

„To je nepravděpodobné.“

„Jsou tady kvůli vám?“

Otázka ho překvapila. „Já... pokud jsou, pak je mi to líto. Přísahám, že tohle jsme neměli v plánu.“

„Věřím ti. Neobviňuji tě, kapitáne. Jde jen o to...“ Zadívala se na chlapce. „Nenávidím války. Ach, vím, že někdy jsou nevyhnutelné. Nejsem tak naivní, abych si myslela, že se nemáme bránit. Ale jsou obyčejně hloupé, bezohledné a nesmyslné. Doufám, že mi odpustíš, že urážím tvé řemeslo.“

„Někdo tomu říká umění.“ Pousmál se. „Neurazil jsem se. Orci jsou zrozeni k boji, ale nevyžíváme se v utrpení ani v nespravedlnosti. Jen málokdo tomu ale věří.“

„Já ano. Víš, jsi první ork, se kterým jsem skutečně mluvila. Orci věří ve čtyři bohy, že? Ve Čtveřici?“

„Mnozí ano.“

„Omluv moji zvědavost. Ale koneckonců jsem nejvyšší kněžkou stoupenců Cesty Mani. Tato záležitost mě samozřejmě zajímá. Ty ve Čtveřici věříš?“

Další otázka, která ho překvapila. „Já... asi ano. Tak mě i ostatní vychovali. V poslední době jsem ale o těchhle věcech moc nepřemýšlel.“

„Možná bys měl. Bohové nás dokáží v těžkých časech utěšit.“

„Mí bohové pro nás udělali v poslední době velmi málo.“ Hořkost v hlase překvapila i jeho samotného. Pokusil se změnit téma. „Co se stalo s Aidanovým otcem?“

„Co by se s ním mělo stát?“

„Nikde ho tady nevidím.“

„Je mrtvý. Padl v jedné z nekonečných válek s Uni. Šlo o tak hloupou záležitost, že by mě to pobavilo, kdyby...“ Radši nechala vzpomínku být.

„Jestli jsem ti ublížil, pak se omlouvám.“

„To je v pořádku. Už je to dlouho. Měla bych se přes to konečně přenést.“

Vzpomněl si, proč je vlastně tady, a pocítil bodnutí viny. „Pocit ztráty s námi zůstává pořád,“ řekl. Náhle se zachvěl.

Všimla si toho. „Je ti zima?“

„Ne. Jen...“

„Měl jsi pocit, jako by ti někdo tančil na hrobě, abych tak řekla, co?“

„Něco takového.“

„Pocítil jsi už něco podobného od okamžiku, kdy jste vstoupili do Ruffetu?“

„Proč všechny ty otázky? Jenom jsem se otrásl.“

„Mně se stává něco podobného dost často. Způsobuje to unikající energie. Je to stejný pocit, jako když ti naskočí husí kůže nebo ti po těle stéká voda.“

Byl to docela přesný popis pocitu, který právě zažil.

„Ale nestává se to všem,“ pokračovala, „jen těm, co jsou citliví na magii. Energie mnou protéká a já si toho jsem celou dobu vědoma. Myslím, že většina lidí i většina starých národů to tak necítí.“

„Chceš tím říct, že jsem... *citlivý na magii*?“

„To nemůže být pravda. Orci nemají žádné magické schopnosti ne? Žádnou magii. Jsme přesvědčeni, že důvodem je skutečnost, že

nedokážete vstřebat energii, jak to většina ostatních starých národů dělá. Pokud...“

„Pokud co?“

„Stává se ti, že tě náhle zasáhne předtucha? Nebo vize? Věštec-ké sny?“

Byla neobvykle jasnozřivá, a to ho znepokojilo.

„Mám pravdu, že?“ naléhala Krista jemně. „Tvoje tvář není tak bezvýrazná, jak si myslíš.“

Nakrčil hrbolaté obočí. „Na co narážíš?“

„Mohl bys být médium jako já. Existují různé druhy. Můj talent, jak tomu mí lidé říkají, spočívá v tom, že cítím proudy magie.“

„Nechápu.“

„Čas od času se v každém národě narodí malý počet zvláštních bytostí. Na rozdíl od ostatních mají určitou... *dovednost*. Většinou má co do činění s energií země. Někdy jde o naprosto nespoutaný talent. Těmto zvláštním bytostem se říká médium. Mnozí mudrci bá-dali nad jejich tajemstvím. Někteří si myslí, že jsou neobvyklými od-chylkami od normy. Mutacemi.“

„Jinak řečeno zrůdami?“

„Jen pro tupce, kteří touží po jednotnosti, jako jsou například Uni, a obzvláště Hobrowovi stoupenci. Vidí v nich netvory, kterých je nutno se zbavit.“

„Myslím, že mému zachvění přikládáš větší význam, než si za-slouží.“

Usmála se. „Existují i další náznaky. Například se říká, že pro média je typická neobvykle vysoká inteligence. Ne vždy — existují i pomatená, divoká média — ale většinou.“

„Proč si to o mně myslíš?“

„Jde o tvé jednání.“

„Jsem jenom obyčejný voják.“

„Myslím, že bys mohl být něčím mnohem víc, kapitáne. Už teď tě přece provází určitá pověst. Dokonce i my jsme o tobě slyšeli. Víím, že mnozí by tě rádi následovali. Média se často stávají vůdci. Nebo spasiteli.“

„Já nejsem ani jedno. Nemám zájem o žádné stoupence.“

„Ale zdá se, že už jsi jich hodně přitáhl. Nebo se v poslední době neobvykle zvýšil počet vojáků v jednotce.“

„Já si to nevybral. Nežádal jsem je, aby se za mnou vydali.“

„Možná je to přání bohů. Měl by ses naučit, že je lepší se jejich vůli podvolit, Stryku.“

„A co *má* vůle? Já k tomu snad nemám co říct?“

„Naše vůle je stejně důležitá jako ta boží, protože díky ní jsme schopni uvést v život jejich plány.“ Krista se na okamžik zamyslela. „Podivné věci, které zažíváš...“ Viděla, jak se mu na tváři objevil odmítavý výraz, „...a o kterých tvrdíš, že se nestaly, se začaly objevovat teprve nedávno?“

„Možná jsem měl jeden nebo dva... divné sny.“ Stryka šokovalo, že to přiznal. „Ale myslím, že se pleteš,“ dodal rychle. „Jak jsem řekl, jsem voják a není v tom nic tajemného.“

„Pokud se *objevily* teprve nedávno,“ pokračovala, jako by nic neřekl, „pak je muselo něco probudit. Nebo spíše jim něco dodalo sílu, protože tvé schopnosti tady byly vždycky, jsou vrozené.“ Usmála se a dodala. „Mohu se samozřejmě mýlit.“

„Musím jít,“ řekl.

„Doufám, že ne kvůli tomu, co jsem řekla. Protože i kdybych měla pravdu, není v tom nic špatného. Může to být prokletí nebo požehnání, to záleží na tobě.“

„Neodcházím kvůli tobě,“ ujistil ji. „Musím pomoci s budováním obrany.“

„Měli bychom si o tom ještě promluvit.“ Když neodpověděl, zeptala se: „Proč jsi za mnou vlastně přišel?“

„Neměl jsem žádný důvod. Jen jsem šel kolem.“

Stryke se vydal pryč a pocítil další bodnutí viny. Ale aspoň poskytl Coille dost času na to, aby si prohlédla chrám bez přítomnosti nejvyšší kněžky.

* * *

V tuhle chvíli už měla být Coilla dávno venku. Stráže se však postaraly o to, že se ještě ani nedostala dovnitř.

Stryke souhlasil, že tohle je nejlepší příležitost. Poprvé od počátku stavby byly práce na chrámu kvůli obléhání zastaveny, takže se kolem nepotulovali žádní dělníci. Sám se pak vydal za Kristou Galby, aby odvedl její pozornost a zabránil tomu, aby se neočekávaně vrátila. Mohla to být pro Coillu jediná šance. Kdyby nebylo těch zatracených stráží.

Chrám hlídali čtyři strážníci, kteří se na hlídce střídali. Jedna dvojice zůstala u dveří, zatímco druhá se vydala na obhlídku, a pak se vyměnily. Už skoro hodinu se choulila mrzutě v křoví naproti budově, pozorovala hlídky a dávala si pozor na kolem procházející občany. Pokud brzy nenajde cestu dovnitř, bude muset úkol vzdát.

Sotva ji tato myšlenka napadla, nastala změna v rutině. Dorazili čtyři noví strážníci, aby hlídky vystřídali. Zastavili se pod schody, vedoucími k chrámu, po nichž k nim zamířily hlídky dolů. Dveře chrámu zůstaly nechráněné. Pokud by se Coilla pohybovala dost rychle a držela se ve stínech, mohla by se dostat nahoru bočním schodištěm a proniknout do chrámu. Ale stačilo by, aby se jeden ze strážců otočil, a spatřil by ji. Bylo to velké riziko. Teď, nebo nikdy.

Rozhodla se. Příkrčila se a vyrazila z úkrytu přes ulici. Schody brala po dvou, po třech. Konečně se dostala ke dveřím, které se naštěstí ukrývaly ve stínech. Na okamžik ji zamrazilo, když ji napadlo, že by mohly být zamčené. Ale očividně to díky strážím nikdo nepovažoval za nutné. Kulatá železná klika, velká jako její dlaň, se tiše otočila. Pootevřela dveře sotva natolik, aby mohla proklouznout dovnitř, a opět je za sebou opatrně zavřela.

Zastavila se a tiše se zaposlouchala, zda je chrám skutečně prázdný. Nic však nezaslechla, a tak se rozhlédla kolem. Nehořely zde žádné lampy ani svíce. Světlo však pronikalo otevřenou střechou, vysokými okny a nedokončenou zdí, takže zde nepanovala tma, nýbrž příšeří.

Chrám nebyl úplně prázdný. Mezi jiným zde stály řady lavic a torzo oltáře a také několik sloupů, vyšších a štihlejších než ty venku, které měly očividně podepírat střechu. Jeden menší sloup o šířce kola vozu stál nedaleko zabeďněného okna vedle oltáře. Přistoupila blíž a

všimla si, že na jeho plochem vrcholu je uložen nějaký předmět tak, aby na něj lidé z lavic viděli. Neviděla však, oč se jedná, a tak vyšplhala na oltář, aby se podívala zblízka.

Zdalo se, že našla hvězdu. Nedokázala rozeznat podrobnosti, všimla si však, že je červená a má víc ostnů než předchozí.

To bylo vše, co Coilla potřebovala prozatím vědět. Sešplhala dolů a zamířila zpět ke dveřím. Velmi opatrně a tiše dveře pootevřela. A ztuhla. Hlídky stály ve vzdálenosti několika stop. Byly k ní obrácené zády. A co hůř, strážci pod schody hovořili s nejvyšší kněžkou a velitelem Rellstonem. Modlila se, aby si jí nevšimli, jemně dveře zavřela a ucouvla.

Musela rychle něco vymyslet. Rozhlédla se po mohutné stavbě. Měla jen jedinou možnost. Nebude to snadné.

Odlížila se zpět k oltáři a vylezla na něj. I když stála na samotném okraji, mohutný sloup byl mimo dosah. Pokud se však rozběhne, možná se jí podaří na něj vyskočit. Musela by dosáhnout rukama na plochý vrchol a věřit, že vroubkování na sloupu bude dostatečně hrubé, aby se o něj mohla zapřít nohama. Nezbylo než doufat, že se jí to podaří.

Ustoupila na opačný konec oltáře, zaměřila se na cíl, zhluboka se nadechla a rozběhla. Teprve až se odrazila, napadlo ji, že sloup možná není ukotven, a když do něj narazí, může se převrhnout. V tom případě by se seběhli všichni strážci v osadě.

Měla však štěstí. Rukama se bolestivě zachytila o vršek sloupu a ze všech sil se držela. Nohama zašmátřala po drážkování. Její obavy se ukázaly plané. Sloup se nepřevrhl. Vyškrábala se nahoru a posadila na vrchol vedle hvězdy. Zblízka poznala, že se skutečně jedná o hvězdu. Byla opravdu červená a Coilla napočítala devět bodlin.

Na okamžik pocítila pokušení sebrat ji. Rozum však zvítězil.

Ještě ale neskončila. Nyní se musela dostat ze sloupu k zabeđenému oknu, které mělo naštěstí velmi široký parapet. Byl to stejně dlouhý skok jako ten, který právě provedla, a tentokrát se nemohla rozběhnout. Neměla důvod otálet. Napnula svaly a skočila. Téměř římsu minula. Na jednu závratnou vteřinu ji napadlo, že spadne. Zaklínala se rukama mezi zdi uvnitř okenního výklenku, a to ji zachránilo.

Vytáhla nůž a zapřela se do jedné z desek bednění. Naštěstí byly přibité zevnitř. Připadalo jí, že uplynula celá věčnost, než se jí podařilo desku uvolnit. Očekávala, že každým okamžikem dovnitř vtrhne stráž nebo vstoupí kněžka. Když desku odstranila, oddychla si. Za oknem stálo lešení. Prostrčila prkno otvorem a začala se soukat ven. Nastal okamžik napětí, ale nakonec se přece jenom protáhla.

Přikrčila se na lešení a doufala, že ji nezahlédnou. Musela desku opět zasunout zpět na místo, jinak by mohlo dělníky napadnout, že se dovnitř někdo vloupal. Poté se rozhlédla po ulici, a když nikoho nespatriła, rychle sešplhala dolů.

Coilla si oddychla a splynula se stíny. V duchu se zapřísáhla, že se nikdy nestane zlodějem.

* * *

Jennesta házela za jízdy kusy syrového masa hejnu asi tuctu mrchožroutů. Snegli se níž, zakřičeli, chytili maso ve vzduchu a celé ho polkli.

„Nejsou rozkošní?“ prohlásila nadšeně.

Mersadion něco zabručel a zadíval se na harpyje. Na jejich černé kůži, vrásčitých netopýřích křídlech a tlamách se zuby, ostrými jak břitvy, mu nepřipadalo nic rozkošného. Odporovat paní se však nevyplácelo.

Konečně si sundal obvazy, při pohledu na ránu se však cítil sklíčený a rozpačitý. Pravou tvář měl plnou ošklivých rudých puchýřů. Vypadal jako napůl rozteklá svíčka.

Jennesta však byla na své dílo hrdá a trvala na tom, aby jel po levé straně vozu a ona mohla jeho tvář obdivovat.

„Víš,“ pronesla, „ten boj mě poněkud podráždil, protože nás Hobrow s Uni na cestě do Ruffetovy vyhlídky předběhl.“

Slova, kterými popsala svoji zuřivost, ho málem rozesmála. Vážil si však života.

„Ale začínám vidět světlou stránku celé věci,“ dokončila.

„Paní?“

„Slyšel jsi někdy o výrazu ‚krysy v pasti‘, generále? Hlavní síly našich nepřátel jsou nyní chyceny na konci poloostrova, což má své výhody.“

„A Mani v Ruffetově vyhlídce se s námi určitě spojí proti nim.“

„Jen pokud budu chtít. Nemám náladu na potíže ze žádného zdroje.“

Napadlo ho, jestli někdy měla.

„A ještě k tomu bychom tam mohli najít dezertéry,“ pokračovala. „Brzy usekneme hlavu víc než jednomu hadovi, Mersadione. Jak si stojíme ve srovnání se silou, se kterou se setkáme?“

„Je nás víc než Uni, Výsosti. Pokud byste chtěla, abychom zaútočili i na Mani, budou síly vyrovnané.“ Doufal, že k tomu nedojde.

Zmlkla a přemýšlela nad uspokoјivým krveprolitím. Poslední bitva možná potvrdí její nadřazenost. Ale hlavně ji těšilo, že konečně dopadne Rosomáky.

Už jí nezůstaly žádné odřezky masa. Harpyje se však s hlasitým křikem dožadovaly dalších pochoutek.

„Nudí mě,“ rozhodla. „Zavolej lučičtíky.“

* * *

Coilla se setkala se Strykem v jedné z chatrčí, které Rellston přidělil orkům na přespání. Jup, Alfray a Haskeer tam byli taky. Stryke jí chtěl říct, co se dozvěděl od Kristy, ale ne před ostatními, takže se rozhodl počkat.

Neztrácela čas a přešla rovnou k věci. „Měl jsi pravdu, je tam. Ale trvalo mi zatraceně dlouho, než jsem se dostala dovnitř.“

„O tom mi povíš později. Jak vypadá?“

„Je červená a má devět bodlin.“

„Dá se dostat ven?“ zeptal se Alfray.

„No, jakmile se dostaneš do chrámu, tak jo. Prostě tam leží na vrcholku sloupu. Ale chrám střeží stráž. A nevím, jak bychom ji dostali z osady...“

„Co uděláme, Stryku?“ přerušil je Haskeer.

„Nevím. Musíme si to promyslet.“

„Tihle lidi nedokážou zadržet Uni dlouho. Jsem pro, abychom sebrali hvězdu a probodovali se ven.“

„Chceš se snad postavit lidem z Ruffetu i armádě Uni? Neplácej nesmysly.“

„Kromě toho,“ řekla Coilla, „tihle lidé si zaslouží mnohem víc. Nic nám neudělali.“

Haskeer po ní střelil pohledem, ale nic neřekl.

„Prozatím záleží naše přežití na obraně města, proto jim pomůžeme,“ rozhodl Stryke. „Jestli, nebo až dostaneme šanci hvězdu sebrat, uděláme to.“

„To zní dobře,“ souhlasil Alfray.

„Ještě něco, šéfe?“ zeptal se Jup. „Pokud se tady zdržíme delší dobu, začnou nás postrádat.“

„Ještě jednu věc,“ odvětil Stryke. Na tváří se mu objevil výraz, který byl směsicí nervozity a vzrušení. Zaujalo je to.

Jednu po druhé vylovil hvězdy z váčku a položil je na stůl. Nakonec vytáhl dvě, které se mu podařilo spojit.

„Do prdele,“ ozval se Jup, natáhl se a vzal spojené hvězdy do ruky.

Shromáždili se kolem, aby si je prohlédli. Všichni byli dokonale šokováni.

„Coilla o tom už věděla,“ přiznal Stryke. „Čekal jsem na správný okamžik, abych to řekl i vám.“

„Jak jsi to dokázal?“ zajímal se Alfray.

„To je těžké vysvětlit. Ale podívejte se.“

Vzal si zpět propojený pár a sebral šedou hvězdu se dvěma ostny, kterou získali v Droганu. Ze všech sil se soustředil a přiblížil hvězdy k sobě.

„Co to dělá?“ zamumlal Haskeer.

„Ššš,“ zasyčela Coilla.

Skoro minutu nechápavě sledovali, jak hvězdami pohybuje.

„Tady,“ prohlásil nakonec a ukázal jim přístroje.

Podařilo se mu sloučit tři hvězdy, které nyní vypadaly jako jediný artefakt. Předávali si ho mezi sebou.

„To nechápu,“ přiznal Jup. „Není mi jasné, jak by se mohly spojit, a přece...“

Stryke přikývl. „Divné, že?“

„Jak jsi to udělal?“ zopakoval Alfray.

„Napřed jsem si s nimi jen tak pohrával. Pak jsem... *uviděl*, jak je spojit. Podařilo by se to komukoli z vás, kdybyste jim věnovali dost času.“

Alfray zíral na nově vytvořený předmět. „Tím si nejsem tak jistý. Aspoň já teda ten trik vůbec nechápu.“

„Není to žádný trik. Musely být vytvořeny k tomu, aby tohle udělaly.“

„Proč?“ zeptal se Haskeer a podezřívavě se na hvězdy zadíval.

„Nemám zdání, stejně jako ty.“

„No, pak je pravděpodobné, že do sebe musí zapadnout všechny,“ shrnul Jup. „Zkoušel jsi to, Stryku?“

„Ano, když jsem měl čas. Ale podařilo se mi to jenom se třemi. Čtvrtá prostě neseď. Možná potřebujeme tu poslední, aby se nám to povedlo.“

„Ale co to znamená? Co se stane, až se všechny spojí?“

Stryke už měl jistou představu, ale rozhodl se nechat si ji pro sebe.

Rozezněly se poplašné zvony.

„Do prdele,“ zaklel trpaslík. „Jsou zpátky.“

15

Městem utíkali lidé a pádili koně, vozy vjížděly zprudka do zatáček, čtyři obránců klusaly na svá místa a civilisté si rozebírali zbraně z kár.

Stryke a jeho důstojníci běželi s několika vojáky na shromaždiště ve stínu pyramidy. Ostatní orci už byli na místě nebo právě dorazili. I přes hluk, který zde panoval, křičel Stryke rozkazy a rychle rozdělil vojáky do šesti skupin asi po šedesáti orcích. On, Alfray, Coilla, Haskeer a Jup veleli prvním pěti tlupám, Krenad dostal na povel šestou.

S Rellstonovým souhlasem byla jednotkám přidělena určitá místa, která měly bránit ve spolupráci s Mani, ale nezávisle na nich. Dostaly však také rozkaz přesunout se kdykoli jinam, kde by jich bylo potřeba, a posílit obranu.

„Sledujte strážní věže!“ připomněl jim Stryke. „Ukážou vám, kde je vás potřeba! Znamením jsou také zvony! Nezapomeňte.“ Nebyl to zrovna dokonalý systém, ale nic jiného tak rychle nevymysleli. „Nehnete se ze svých pozic, dokud velitelé nevydají rozkaz!“ dodal.

Jeden po druhém zvedli velitelé ruku, aby oznámili, že jsou připraveni.

„Na místa!“ zařval Stryke.

Při odchodu ho minula Coilla s jednotkou. „Hodně štěstí,“ popřála mu.

Skupiny se vydaly na přidělená místa. Strykovo bylo u jižních hradeb. Potěšilo ho to, protože čelil hlavní síle útočící armády.

Dorazili k nim během několika minut a Stryke okamžitě přikázal vojákům, aby vyšplhali vzhůru po žebřících na ochoz. Poté je následoval a během několika okamžiků rozmístil jednotku po opevnění, kde už čekaly stovky ozbrojených Mani. Stryke je opatrně promísl s vojáky.

„Co se děje?“ zeptal se mladého důstojníka Mani.

„Podívej se sám. Už několik hodin se přeskupovali. A teď tohle.“ Kývl na krajinu za hradbou.

Stryke nezahlédl jen jedinou armádu, nýbrž alespoň čtyři. Uni se rozdělili do pluků asi po tisíci mužích a všechny se vydaly na pochod

k osadě. V zádech každého pluku jely zakryté vozy. Na křídlech se oddělily jednotlivé oddíly, které se blížily k městu šikmo. Chtěly Ruffet obklíčit.

„Zaútočí z různých stran najednou,“ řekl důstojníkovi.

„A posily přitom drží zpátky,“ poznamenal muž.

Tisíce pěšáků zůstaly v nepřátelském táboře na vzdáleném konci údolí.

„Chytrý plán,“ řekl Stryke. Rozhlédl se po ochozu. „Máme po-
blíž vozy s vodou?“

„Nejsem si jistý.“

„Pak by ses měl jít přesvědčit. Oheň je v takovéhle situaci nej-
nebezpečnější nepřítel.“

Důstojník odešel, aby vše zařídil.

Armády se blížily. Každou z nich tvořila ze dvou třetin pěchota,
z jedné jízda. Pěšáci diktovali rychlost postupu, která byla následkem
toho dost pomalá. Díky těžkopádnému kroku však vypadali mnohem
neúprosněji a hrozivěji.

Stryke se procházel po ochozu a kontroloval, zda jsou všichni na
svých místech. Dorazil ke dvěma Rosomákům a byl rád, že jsou tady.

„Noskao, Finje.“

Pozdravili ho.

„O co se asi pokusí, pane?“ zeptal se Finje.

„Když nepočítáš bitku včera večer, tak tohle je první přímý
útok. Řekl bych, že se budou držet tradice. Hlavní útok na bránu a
žebříky na opevnění.“

„Ale jsou to náboženští fanatici, pane,“ připomněl mu Noskaa.
„Nedá se odhadnout, co udělají.“

„Dobře že si to uvědomuješ, vojáku. Vždy očekávej neočekáva-
telné. Ale při obléhání jsou možnosti obou stran omezené. Jsme
uvnitř, oni venku. A my se postaráme, aby to tak zůstalo.“

„Ano, pane,“ ujistili ho.

„Sledujte strážní věže,“ upomenul je, „a pomozte Mani, kde se dá.
Pokud by se to ovšem neprotivilo některému z mých rozkazů,“ dodal.

Přikývli.

Stryke pokračoval v prohlídce. Když skončil, nezbývalo mu než
s tisíci ostatními sledovat, jak se útočníci blíží.

Během následující hodiny nebo dvou dorazily pluky armády Uni na svá místa, takže obklopily město ze všech čtyř světových stran. To znamenalo, že Stryke se svými vojáky čelili jednomu z nich. Lidé na ochozech a ti za hradbami na sebe pokřikovali a nadávali si.

Stryke se procházel po ochozu, povzbuzoval poplácáním po rameni i slovy. „Klid, muži... držte se zpátky... stůjte pevně... hlídejte si navzájem záda...“

Pak se rozhostilo dokonalé ticho.

Ze strany obléhající armády k nim dolehlo hlasité pískání rákosových píšťal.

„To je jejich signál!“ vyštěkl Stryke. „Připravte se na útok!“

Útočníci vyrazili ohlušující pokřik a zaplavili prostor před opevněním. Také obránci se dali do křiku. Rozpoutal se boj.

Nejdůležitější bylo zabránit nepřátelům, aby pronikli až k opevnění. O to se postarali lučištníci Mani. Po stovkách vysílali šípy na útočící pěchotu. Nájezdníci zvedli štíty a střely od nich odskakovaly, aniž by napáchaly jakoukoli škodu. Mnohé však našly svůj cíl. Uni padali k zemi s propíchnutýma očima, hrdlem a hrudí. Některé nešťastníky v první linii zasáhlo několik šípů, a když padli k zemi, podupaly je řady útočníků za nimi. Koně klesali k zemi a vyhazovali ze sedla jezdce, které rovněž zasáhly šípy obránců.

Nepřátelští lučištníci zvedli luky k obloze a vypustili vlastní roj nad hradby.

„*Přilétají!*“ zakřičel Stryke.

Všichni, kdo mohli, vyhledali úkryt. Desítky šípů zasáhly obránce na ochozu, zraňovaly a zabíjely, ale většina je minula a dopadla do osady za nimi. Zasaženy byly posily a civilní pomocníci. Střelám podléhali muži, ženy i zvířata. Lidé se rozběhli do úkrytů, mnozí z nich křičeli. Léčitelé vyrazili ke zraněným.

Všude kolem se rozezněly zvony. Zadíval se na nejbližší strážní věž, ale nespatrił žádné znamení. Hlídky měly vlastní potíže s lučištníky, kteří se je snažili sestřelit. Rozhodl se zůstat na místě.

Uvědomil si, že dřepí vedle mladého důstojníka Mani. Vypadal vydešeně.

„Tvé první obléhání?“ zeptal se Stryke.

Důstojník s bledou tváří přikývl. Byl příliš nervózní, než aby promluvil.

„Pokud ti to pomůže, tak jsou stejně vyděšení jako my,“ řekl mu Stryke. „A pamatuj, že na tobě závisí životy tvých mužů.“

Mladý muž opět přikývl a Strykovi se zdálo, že trochu rozhodněji.

„Lučištníci po sobě budou ještě několik minut střílet,“ vysvětloval. „Pokouší se přinutit nás zalézt do úkrytů, aby se mohli dostat dost blízko k hradbám a vyšplhat po nich.“

Lučištníci Mani si toho byli vědomi. Jeden po druhém vstávali, vystřelili a opět se schovali.

„Dokážeme je zastavit?“ zeptal se důstojník.

„Ne. Pokud obě strany nemají nevyčerpatelnou zásobu šípů, tak ne. A i kdyby ji měly, velitelé se je budou snažit nahnat co nejrychleji k hradbám.“

Stryke pohlédl dolů do sídliště a všiml si, že se blíží vůz s vodou, tažený volem. Šlo o velký sud na kolech, po jehož stranách visely řady věder. Kolem dopadaly tucty šípů a odrážely se od něj. Několik se jich zabodlo volovi do zad a ten bolestivě zabučel.

Podél opevnění se rozezněly výkřiky.

„Žebříky!“ zaječel někdo.

Stryke zariskoval a nahlédl přes hradby. K opevnění se hnaly stovky dvojic, nesoucích žebříky. Zatímco se díval, alespoň třetina z nich padla. Věděl však, že díky jejich počtu a lučištníkům, kteří je kryli, jich přece jen velký počet ke zdem pronikne.

Obrátil se k důstojníkovi a zadíval se mu do očí. „Musíme se postarat o to, aby se jich přes zeď dostalo co nejméně. Stačí jen pár skutečně odhodlaných a dokážou napáchat velké škody.“ Doléhal k nim křik útočníků, ze kterého tuhla krev v žilách. „A tihle jsou dost odhodlaní.“

Nad hradbami se objevily vrcholky žebříků. Potácely se, jak se je nosiči snažili opřít o zeď. Lučištníci Mani a teď už i obránci s oštěpy se na ně zaměřili. Nosiči byli obzvláště zranitelní a padali po tuctech.

Nakonec však přece jen opřeli víc než polovinu žebříků o zeď. Jejich špičky vyčnívaly nad hradbami. Obránci se k nim rozběhli, aby je svrhli.

Jeden dopadl poblíž Stryka a důstojníka.

„Pojď,“ řekl.

Postavili se, popadli žebřík za jeho nejhornější část a vši silou zatlačili. Nikdo na něm ještě nebyl, takže se lehce překlopil a dopadl mezi nepřátele, kteří se rychle rozprchli stranou.

Po ostatních žebřících už útočníci šplhali vzhůru. Kolem nich se shromáždili s tasenými meči a zvednutými štíty řady Uni. Stryke a důstojník běželi ostatním obráncům na pomoc. Na prvním žebříku, k němuž dorazili, stáli tři nebo čtyři nepřátelé. Byli už za polovinou. S pomocí několika vojáků se jim podařilo odstrčit žebřík od zdi. Na okamžik se zastavil ve vzpřímené poloze, pak se za křiku lidí převrhl.

Nedostali však čas oddechnout si. Na zeď nyní dopadal jeden žebřík za druhým a obránci, kteří neházeli po protivnících předměty nebo nestříleli šípy, běhali od jednoho k druhému. Stryke věděl, že podobná věc se děje všude kolem opevnění. Jen doufal, že se nikde neobjeví slabé místo, které by útoku podlehlo.

Sotva ho tato myšlenka napadla, začal se první Uni škrábat přes zeď na ochoz. Stryke se k němu přihnál a rozsekl mu obličej. Muž zaječel a přepadl přes okraj zdi. Srazil přitom všechny muže, šplhající nahoru.

Nyní se objevil další Uni a další a další. Během několika vteřin dosáhlo vrcholku zdi několik tuctů nepřátel a mnohým se podařilo vyskočit na ochoz. Museli se s nimi vypořádat. Stryke do jednoho vrazil, zastavil jeho úder a zabodl mu meč do břicha. Muž dopadl do osady. Strykovi prolétl nad hlavou meč. Obrátil se, sekl po útočnickovi a skopl jeho tělo z ochozu. Mladý důstojník také bojoval a docela se držel. Zbavil se jednoho protivníka a čelil dalšímu. Stryke si našel vlastního nepřítele.

Podél celého ochozu se bojovalo a těla Uni, Mani i orků padala s křikem k zemi. Nad nebráněným kouskem zdi se objevil vrcholek žebříku. Jeden z obránců Mani, věkem stále ještě spíše chlapec než muž, se vrhl na muže, který přeskočil zeď, nemohl se mu však rovnat. Důstojník si všiml toho, co se děje, a přiběhl chlapci na pomoc. Po krátkém a zuřivém souboji se ukázalo, že ani on není pro nepřítele rovnocenným soupeřem. Po třech nebo čtyřech seknutích zabodl Uni důstojníkovi meč do hrudi. Mani padl. Útočník obrátil pozornost zpět k chlapci.

Stryke se přihnál a nájezdníka napadl. Trvalo mu skoro půl minuty, než prorazil jeho obranu a zbavil se ho. Poté poklekl vedle důstojníka. Ihned mu bylo jasné, že je mrtvý. „Do prdele!“ zasyčel.

Chlapec na ně hleděl. „Splň povinnost!“ zaječel na něj Stryke. Chlapec se opět zapojil do boje. Jeden z orků zachytil Strykův pohled a kývl. Vydal se za chlapcem.

Stryke sebral meč a rozsekl hlavu dalšímu Uni, který se objevil nad hradbami.

* * *

Coilla bojovala na opačné straně osady a pomáhala bránit protější zeď.

Byla ve stejném postavení jako Stryke. Žebřík narážely na hradby, do kterých se zasekávaly kotvicové háky. Asi deseti Uni se podařilo proniknout na ohoz. Rozpoutal se zuřivý boj.

Coilla zasekla protivníkovi meč do krku a ukončila tak souboj. Ihned se zaměřila na dalšího a jako pomatená mu začala bušit do štítu. Jeden z orků jí pomohl a probodl muže zezadu.

Právě v okamžiku, kdy ucouvla, přistál na ochozu keramický džbán a roztříštil se. Olej, který obsahoval, okamžitě vzplál a plameny se rozšířily po dřevěné lávce za ní.

„Do pekel!“ vykřikla. „*Přineste někdo vodu!*“

I přes oheň se kolem dál bojovalo. Někteří Mani a orci se snažili zadusit plameny příkrývkami, zatímco se vyhýbali šípům. Pak dorazili hasiči a vytvořili živý řetěz. Muži si mezi sebou předávali vědra s vodou, vylévali je na plameny a podávali zpět.

Coilla jim nechala jejich práci, vyhnula se plamenům a vrhla se na novou skupinu Uni. Jednoho probodla, sotva přehodil nohu přes zeď. Druhý však přelezl a postavil se jí. Nevyrovnal se jí však v rychlosti ani v zuřivosti a brzy utřil ránu přímo do srdce. Třetího zasáhla do hrudi dýkou. Muž se převrátil a s jekotem se zřítíl k zemi.

Nevěděla, jak dlouho je ještě dokáže odrážet.

* * *

U západní brány, která se stala den předtím cílem nájezdu, se Haskeer nacházel v klidném oku bouře. Všude podél hradeb se bojovalo a od ostatních bran k nim doléhaly zvuky bitvy, ale na tomto místě se vůbec nic nedělo. Jediným náznakem nepřátelství bylo bušení do brány, kterou bránili. A i to bylo spíše dílem jednotlivců, ohánějících se pěstmi nebo sekýrami, než organizovaným útokem.

Jedním okem sledoval hlídkové věže a doufal, že vydají znamení, které by mu umožnilo zapojit se do boje. Zatím žádné nepřišlo.

„Proč jsem zrovna já musel zůstat trčet tady, Liffine?“ zavrčel.

„Jo, není to fér, seržo,“ souhlasil voják.

„Co se s těmi zatracenými Uni děje? Copak nedokážou vyrazit ani obyčejnou bránu a postavit se nám?“

„Je to od nich bezohledné,“ souhlasil Liffin.

Přes zed' něco přelétlo. Byla to láhev s olejem. Její zápalná šňůra doutnala.

Haskeer se rozzářil. „Tak se mi to líbí!“

Sledovali, kam láhev letí. Dav se rozprchl. Dopadla asi pět yardů od nich, ale nevybuchla.

„U býčích koulí,“ zasténal Haskeer.

„Možná budeme mít příště víc štěstí?“ nadhodil Liffin.

Zvon na jejich strážní věži se rozezněl. Hlídky jim dávaly znamení.

„Konečně,“ povzdychl si Haskeer. „Zůstaň tady s polovinou jednotky, Liffine. Máš velení. Mě potřebují jinde.“

„Ano, seržante,“ odpověděl Liffin ponuře.

* * *

Alfray bojoval u jiné zdi, zažíval však podobný útok jako Stryke s Coillou. Přes hradby se škrábali další a další nájezdníci a dělali, co mohli, aby obránce zabili.

Alfrayovým protivníkem se stal vousatý obr, který se mu snažil oddělit hlavu od těla. Oháněl se přitom dvouruční sekýrou. Ork mu v tom však hodlal zabránit a k odrážení útoků používal mrštnější zbraně. Jednou, dvakrát sekl muže mečem do břicha. Uni se zapotá-

cel a padl k zemi. Jeden z vojáků mu sebral sekuru a obrátil se proti dalšímu vetřelci.

Alfraye bolely paže. Byl vyčerpaný. Ale odsunul tyto pocity stranou a vrhl se do dalšího klubka dozorců. Za spolupráce ostatních vojáků se mu je podařilo zatlačit zpět ke zdi. Jeden přes ni přepadl, dva na místě zabili.

Obrátil se a utřel si čelo hřbetem ruky. Uviděl, jak z místa, kde bojovala Coilla, stoupá černý dým.

* * *

Jupa zavolali k hašení požáru na přímořské straně.

Nacházela se zde jenom malá brána, kterou měl na starosti Krenad, ale věci se mu vymkly z rukou. Uni do ní vrazili zapáleným vozem. Brána byla z poloviny otevřená, z poloviny hořela. Dovnitř pronikali nepřátelé.

Naštěstí byl otvor v bráně velmi malý. Útočníci proto museli přicházet po jednom a obránci je stačili zabíjet. Bránu obklopovaly hromady mrtvých, většinou Uni. Ale příliv nepřátel byl tak silný, že je obránci sotva stačili odrážet.

Jup a polovina jeho jednotky dorazili, aby pomohli bránu uzavřít. Seržant vytvořil ze třiceti zkušených vojáků klín, který měl záplavu útočníků zastavit. Další třicet dostalo za úkol odstrčit vůz a zavřít bránu. Zbytek Jupových a Krenadových vojáků se zaměřil na hašení požáru a dorážení osamělých Uni, kterým se podařilo proniknout dovnitř.

Chvilí byl jejich osud na vážkách, ale pak bránu přece jen zabouchli.

Jup by si rád na okamžik oddychl, ale nemohl. Zvon na strážní věži se rozezněl a hlídky vyděšeně ukazovaly na další místo, kde ho bylo potřeba.

* * *

Také Stryke odpověděl na žádost o pomoc.

Nakonec se však ukázalo, že si s útokem na severní straně snadno poradili. Podráždilo ho, že ho na místo poslali zbytečně, a byl rád, že si s sebou vzal jenom deset orků. Víc jich u hradeb nemohl postrádat.

Nyní pospíchal zpět. Po boku mu běžel Talag a ostatní ho v těsné blízkosti následovali. Oběhli řadu budov a vstoupili do ulice, která vedla zpět k hradbám. Náhle se však před nimi strhl poprask.

Pádil k nim na koni osamělý Uni. Pronásledoval ho rozzuřený dav. Muž se musel dostat dovnitř otvorem v jedné z bran a nějak se vyhnout obráncům. Uháněl nejvyšší rychlostí a švihal koně do boků uzdou.

Asi v polovině cesty mezi jezdcem a Strykovou jednotkou se někdo pokusil přeběhnout ulici. Bylo to dítě.

Stryke chlapce poznal. Byl to Aidan Galby.

Orci na něj začali křičet, stejně jako dav Mani. Jezdec pokračoval dál a vůbec nezměnil směr.

Zasáhl chlapce a odhodil ho stranou jako hadrovou panenku. Aidan přelétl ulici a zůstal ležet tváří k zemi u stěny domu.

Náraz Uni zpomalil, ale nezastavil ho. Opět kopl koně do slabin. Strykova tlupa vyrazila jeho směrem a Talag se k němu dostal jako první. Spolu se dvěma vojáky popadl koně za uzdu. Ale byl to Talag, kdo pocítil mužovu zuřivost. Uni se po něm ohnal mečem a zasekl mu ho hluboko do krku.

Stryke po muži skočil, popadl ho za dlouhý plášť a strhl z koně. Pak mu zabodl meč rovnou do srdce. Nechal mrtvolu být a obrátil se k Talagovi. Stačil mu jeden pohled.

Rozběhl se k chlapci. Nebylo pochyb o tom, že je vážně zraněný. Byl v bezvědomí a dýchal jen mělce. Stryke věděl, že není dobré se zraněným hýbat, ale musel dostat mládě k léčiteli. Opatrně vzal chlapce do náruče.

Na ochozu nad nimi se objevil Noskaa a zavolal na ně.

„Dokud se nevrátím, máš velení!“ zakřičel Stryke.

S chlapcem v náruči se rozběhl pryč.

16

Stryke se proplétal zmatkem, který ve městě panoval, a v náruči svíral zraněné dítě. Ze všech stran k němu doléhal řev obléhatelů. Z ochozů padala těla a k nebi stoupal černý dým. Odvrátil se od hradeb a zamířil hlouběji do osady. Běžel úzkými uličkami, uhýbal spěchajícím lidem nebo je odstrkával stranou.

Nakonec dorazil k domu Kristy, který používali jako prozatímní ošetrovnu. V zástupech zde stáli muži s nosítky a vrávorající zranění ucpali vchod do domu. Když ale spatřili, koho nese, uhnuli stranou.

Vrazil do budovy. Byla plná raněných. Desítky lůžek naplňovaly každou místnost i chodby. Lidé s méně vážnými zraněními seděli nebo se opírali o stěny, zatímco je ošetřovali. O raněné se staraly kněžky řádu Mani.

„Nejvyšší kněžka!“ obořil se na ně. „Kde je?“

Šokované novicky ukázaly na místnost, jež byla přecpaná postelemi. Rychle do ní zamířil. Krista stála na konci pokoje a ošetřovala zraněného vojáka. Vzhledla, a když ho spatřila, oči se jí rozšířily a tvář stáhla šokem a hrůzou.

„Co se stalo?“ vykřikla, rozběhla se k němu a vzala dítě do náruče.

Stryke jí všechno rychle vysvětlil.

Opatrně položila chlapce na prázdnou slaměnou matraci a volala přitom: „Aidane. *Aidane!*“ Otočila se ke Strykovi. Z obličeje jí vyprchala všechna barva. „Měl být tady. Nechápu. On...“

„Myslím, že když se sem vracel, zapletl se do zmatku v ulicích. Tehdy k tomu došlo. Jak na tom je?“

„To nedokážu říct. V léčení se zase tolik nevyznám. Ale nevypadá to dobře.“

Dorazili léčitelé a zamířili k nim. Byli to Mani, kteří se oháněli kadidlem a každé zranění léčili obklady. Oklopili pacienta, prohlíželi ho a radili se. Očividně mu nedávali moc naděje. Strykovi se nezdá-

lo, že by se v řemesle zrovna vyznali. Nechal si však svůj názor pro sebe.

Pohlédl na Kristu. Pohltilo ji tiché zoufalství.

Nepozorovaně se vytratil. Jakmile se dostal ven z domu a prodral se zmatkem přede dveřmi, dal se do běhu.

Zamířil k místu, kde bojoval Alfray. Z částí hradeb se zde kouřilo, ale ohně už byly uhašeny. Přesto zde dál vládl zmatek. Vypadalo to však, že útočníků je už méně. Stryka napadlo, že útok možná polevuje. Protlačil se davem obránců. Desátníka našel na konci ochozu, kde si právě utíral z meče krev, kterou měl potřísněné také oblečení. Stryke si všiml, že i jeho vlastní oděv je celý rudý.

„Stryku?“ zavolal na něj Alfray. „Co se děje?“

„Jde o dítě Kristy Galby. Zranili ho.“

„Jak?“

„Porazil ho kůň jednoho z Uni, který pronikl dovnitř. Myslím, že je na tom špatně.“

„Jaká jsou jeho zranění?“

„Když jsem odcházel, byl v bezvědomí. Myslím, že byl zasažen do hrudníku a boku.“

„Krvácel? Měl nějaké otevřené rány?“

„Jsem si skoro jistý, že ne. Aspoň jsem žádnou krev neviděl. Ale špatně se mu dýchalo.“

„Hm. Co na to léčitelé?“

„Nevím. Seběhla se k němu spousta léčitelů Mani. Znáš je. Modlili se a vykuřovali ho kadidlem.“

„Určitě pro něho dělají víc, ne?“

„To netuším, ale důvěryhodně rozhodně nevypadali,“ přiznal. „Ty už jsi léčil podobná zranění, ne?“

„Mnohokrát. Od pádů až po rány utržené v boji. Asi polovina zraněných přežije. Nedokážu ale říct, jak na tom je, dokud ho neuvidím.“

„Potřebovali by tam pořádného polního léčitele.“

„Je to syn nejvyšší kněžky. Určitě dostane nejlepší péči.“

„Možná že jo. Ale v tomhle zmatku? Pochybuju. Půjdeš se teď na něho podívat?“

„Nemyslím, že by se jim líbilo, kdyby jim do řemesla strkal nos cizinec, a ještě k tomu ork.“

„Krista tvoji pomoc jistě ocení. Ty máš určitě víc zkušeností s léčením než kdokoli jiný v tomhle městě. Většina raněných dostává jenom základní ošetření; určitě už sis toho všiml.“

Alfray o tom chvíli přemýšlel. „Tohle nemá nic společného s hvězdou, že ne?“

„Co tím chceš říct?“

„Mohlo tě napadnout, že když pomůžeme synovi nejvyšší kněžky, bude nám natolik vděčná, že... Vidím, že na tohle jsi vůbec nemyslel. Omlouvám se. Urazil jsem tě.“

„O to opravdu nejde. Je to ještě mládě. S touhle válkou nemá nic společného. Stejně jako mláďata orků a jiných národů, která jí trpí.“

„Mnohá z nich zabili lidé,“ připomněl mu Alfray cynicky.

„Ne tihle lidé. Půjdeš?“

„Ano.“ Rozhlédl se po ochozu. „Uklidňuje se to tady. Myslím, že už mě nebudou potřebovat.“

Předal velení jednomu z orckých vojáků, pak sebrali dva koně a vyrazili zpátky.

Kristin dům byl stále stejně přecpaný. Naopak se objevili další zranění. Orci si protlačili cestu dovnitř. Lidé je častovali nadávkami, které Stryke nezaslechl, když před několika minutami přinesl zraněné lidské dítě. Cestou překračovali zraněné a uhýbali z cesty, když ven vynášeli zakrytá těla.

Kolem Aidanovy postele postávali čtyři léčitelé a kněží Mani. Mumlali modlitby a pálily kadidlo. Krista klečela na podlaze vedle chlapce a hlavu držela zoufale v dlaních. Při příchodu orků se všichni otočili a zadívali se na jejich špinavé tváře a zakrvácené šaty.

Stryke s Alfrayem zamířili k lůžku.

„Jak je mu?“ zeptal se Stryke.

„Žádná změna,“ odvětila Krista.

„Znáš desátníka Alfraye. S podobnými zraněními v boji má hodně zkušeností. Vadilo by ti, kdyby ti položil několik otázek?“

Oči se jí zaleskly slzami. „Ne, samozřejmě že ne.“

Léčitelé nevypadali potěšeně, ale neprotestovali proti rozhodnutí nejvyšší kněžky.

„Jaký je váš názor?“ zeptal se jich Alfray.

Léčitelé si vyměnili významné pohledy. Na okamžik to vypadalo, že nikdo neodpoví. Nakonec promluvil nejstarší muž s nejdelšími vousy. „Chlapec je zraněný uvnitř. Má rozdrcené útroby,“ řekl, jako by mluvil se zaostalým dítětem.

„A jak ho léčíte?“

Stárnoucího léčitele otázka očividně urazila. „Přikládáme obklady a pálíme byliny, aby vdechoval jejich léčivé účinky,“ odpověděl podrážděně. „A samozřejmě vzýváme bohy.“

„Byliny a modlitby? To mu zrovna nepomůže. Možná by to chtělo něco praktičtějšího.“

„Jsi snad léčitel? Studoval jsi?“

„Ano. Na bojišti. Ne z knih nebo sezením u nohou starého dědka.“

Stařec nadmul hrud'. „Stáří s sebou přináší moudrost.“

„Se vší úctou,“ odpověděl Alfray, ačkoli Stryke si byl jistý, že mnoho úcty necítí, „může taky přinést strnulost myšlení. Já mám s podobnými věcmi zkušenosti. Na orcké poměry už taky nejsem mladík. Stejně jako ty.“

Léčitel vypadal uraženě, jeho společníci pak pohoršeně. Starý léčitel pohlédl na Kristu, ženu s největší autoritou v místnosti. „*Opravdu*, paní, tohle je příliš. Jak můžeš očekávat...“

„Nech Alfraye, ať se na tvého syna podívá, nejvyšší kněžko,“ přerušil starce Stryke. „Co můžeš ztratit?“

„Ale, paní...“ trval na svém léčitel.

Umlčela ho. „Mluvíme tady o mém synovi. Pokud mu může desátník Alfray pomoci, pak si ho vyslechnu. Prosím, ustupte stranou.“

Léčitelé střelili po orcích nesouhlasným pohledem. Mumlali pohrdavé poznámky, ale ucouvli na opačnou stranu místnosti, kde spolu uraženě hovořili.

„Musím ho napřed prohlédnout,“ řekl Alfray.

Kněžka přikývla na souhlas.

Sehnul se nad chlapcem a stáhl příkrývku, kterou byl zakryt. Byl stále ještě oblečen v košili. Desátník vytáhl nůž.

Krista zalapala po dechu a zakryla si ústa rukou.

Alfray se na ni usmál, aby ji uklidnil. „Musím odkrýt jeho zranění. Není se čeho bát. Očekával jsem, že něco takového už udělali,“ dodal a významně pohlédl na hlouček léčitelů.

Rozřízl nožem Aidanovu košili a odkryl horní část jeho těla. Poté vrátil nůž zpět do pochvy a prohmatával chlapci hrud' a bok. Ukázal na černé a modré skvrny, které se dítěti začaly objevovat na kůži. „Modřiny. To je dobře. Nemá žádné otevřené rány a nekrvácí. To taky může být dobré znamení.“ Dotkl se jeho hrudníku. „Může mít pár zlomených žeber. Dýchá mělce, ale pravidelně. Tep má sice slabý, ale taky pravidelný.“ Zvedl dítěti jedno víčko. „Oči nám toho dokáží o stavu těla hodně říct,“ vysvětlil.

„A co ti říkají o mém synovi?“

„Jeho zranění je vážné. Ale možná za ně nebude muset zaplatit životem.“

„Pomůžeš mu?“

„S tvým dovolením se o to můžu pokusit.“

„Máš ho. Co uděláš?“

„Ze všeho nejdříve ho musíme správně obvázat, abychom tělu pomohli zbavit se šoku, které utrpělo při pádu. Ale napřed bychom měli jeho zranění omýt, aby do těla nepronikla žádná nákaza. Taky by mohlo pomoci, kdybychom místa jemně natřeli některou z mastí, kterou mám s sebou.“

„To zvládnou.“

„To by bylo dobře. Až toho bude schopný, chci, aby vypil lektvar z bylin s *praktickými* účinky,“ rýpnul si do rozladěných léčitelů. „A je taky potřeba, aby hodně odpočíval.“

Jeho chování na ni zapůsobilo. „Děkuji ti za rady. Měli bychom se do toho pustit.“

„Můžu něco udělat?“ zeptal se Stryke.

Alfray mávl roztržitě rukou. „Jdi pryč.“

Po tomto rázném propuštění se Stryke vyplížil ven. Na ulici se zhluboka nadechl, aby si pročistil mysl a zbavil se zápachu smrti a utrpení.

Kolem běhali lidé a šířili zprávu o tom, že útok polevil.

„Nepřítel se stahuje!“ zakřičel na něj probíhající mladík.

Protentokrát, pomyslel si Stryke.

Během dalších několika hodin k žádnému dalšímu útoku nedošlo. Večer obránci propadli napjaté apatii a vyčerpání. Armáda za hradbami se přeskupovala. Všichni věděli, že je jen otázkou času, než opět zaútočí.

Stryke, Alfray, Coilla, Jup a Haskeer stáli na hradbách a stejně jako tisíce ostatních sledovali nepřátelskou armádu.

Haskeer si jako obvykle stěžoval. „Chci říct, není to přece náš boj.“ Ukázal palcem na osadu pod nimi. „Jsou to jenom lidi, ne? Co pro nás udělali? Teda kromě toho, že kvůli nim zabili Talaga.“

Lítost nad ztrátou kamaráda cítili všichni.

„Patřil k tlupě déle než ostatní,“ připomenul Alfray.

„Měli jsme štěstí, že jsme neztratili víc vojáků,“ řekl Haskeer.

„Udělali toho pro nás hodně,“ odpověděla Coilla. „Byla bych ráda, kdybyste se na ostatní národy nedívali stejným způsobem, jakým se dívají na nás.“

„Nějak jsi změnila názor,“ opáčil. „Když jsme se o lidech bavili posledně, zajímali tě stejně málo jako mě.“

„To není tak docela pravda a ty to víš. Poznala jsem, že život je mnohem komplikovanější, než se zdá. Možná jde spíše o souboj dobra a zla, který nemá co do činění s národy.“

„Do jisté míry,“ namítl Alfray. „Ale nesmíme zapomenout, kým jsme. To je ze všeho nejdůležitější.“

„Existují národy, kterým nevádí zaprodat se jiným,“ poznamenal Haskeer a zadíval se na Jupa. Byla to otevřená narážka na trpaslíky a jejich proradnost.

„Bohové, už zase?“ stěžoval si Jup. „Kdy mě konečně přestaneš obviňovat ze všeho, co můj národ udělal? *Nejsem* za ostatní osobně odpovědný.“

„Ano, nech toho, Haskeere,“ varoval ho Stryke. „Už tak máme dost potíží, nemusíš přivolávat další.“

„Vím jenom jedno; podobný útok, jako byl tenhle, se nám už odrazit nepodaří,“ zavrčel Haskeer. „Ne s těmhle lidmi.“

„Mají v sobě ducha,“ poznamenala Coilla. „A to už něco znamená.“

„Zkušenost v boji by se nám hodila víc.“

„Jsi na ně příliš tvrdý.“

„Jak jsem řekl, jsou to lidi.“

Rozhovor utichl, když se na vrcholu žebříku, vedoucího nahoru z osady, objevila postava. Byla to Krista Galby. Vystoupila na ochoz a přidržela si v ruce lem šatů, aby se jimi někde nezachytila.

Pozdravili ji, ačkoli Haskeer velmi neochotně. Zdála se být v lepší náladě.

„Přišla jsem vám říct, že Aidan je na tom už mnohem lépe,“ řekla jim. „Je při vědomí a vypadá to, že mě poznává. Už se mu také lépe dýchá.“ Přistoupila k Alfrayovi a vzala jeho hrubé ruce do svých. „Mockrát ti děkuji. Nevím, jak ti to někdy dokážu oplatit.“

„Není třeba. Rád slyším, že se chlapec uzdravuje. Ale ještě týden nebo dva bude potřebovat péči. Přijdu se na něj později podívat.“

„Děkuji.“ Usmívala se. „Bohové projevíli tobě a mému synovi přízeň.“

„Myslím, že v tomhle případě má největší zásluhu Alfray,“ poznamenal Stryke suše.

„Neposmívej se bohům,“ varoval ho Alfray. „Není to moudré. Bez jejich přispění bych nic nesvedl.“

Stryke kývl na obléhající armádu. „Chtěl bych vědět, jestli děkují *svému* bohu, nebo ho proklínají.“

„Jsi skeptik, kapitáne?“ zeptala se Krista.

„Abych byl upřímný, tak už ani netuším, co vlastně jsem. Stalo se toho příliš.“

Nikdo nevěděl, co na to říct.

„Řekla jsem, že vám to nikdy nedokážu oplatit,“ zopakovala Krista. „Ale kdybych vám mohla splnit nějaké přání, povězte mi to.“

„Co takhle hvězda?“ plácl Haskeer.

Ostatní po něm střelili vražedným pohledem.

„Hvězda?“ Zdálo se, že netuší, o čem je řeč. Pak jí to ale došlo. „Myslíš přístroj?“

„Cože?“ zeptal se Jup nevinně.

„Přístroj. Je to náboženská relikvie. Asi opravdu vypadá jako jednoduchá hvězda. Tohle jsi měl na mysli?“

Jen těžko to mohli popřít.

„Myslel tím, jestli ji můžeme *vidět*,“ ozvala se rychle Coilla.

„Jak jste věděli, že máme přístroj? Netajíme to, ale ani to nerozhlašujeme.“

„Řekl nám o tom jeden obchodník, kterého jsme potkali cestou. Jmenoval se Katz. Byl to pidimužík.“

„Ach, ano. Vzpomínám si na něj.“

„Vykládal o ní tak zajímavě,“ pokračovala Coilla a doufala, že si nekope hrob. „Slíbili jsme si, že pokud se někdy dostaneme do Ruffetu, prohlédneme si ji,“ dokončila nepřesvědčivě.

„Pokud si vzpomínám, Katz se o přístroj moc nezajímal. Ve skutečnosti zneužil našeho pohostinství a vstoupil do chrámu nepozván. Museli jsme ho požádat, aby odešel.“

„To jsme nevěděli.“

„Přístroj je pro nás velmi důležitý. Pro mé lidi i bohy znamená strašně moc. Ale ráda vám ho kdykoli ukážu. Ale bez urážky, nemyslela jsem si, že by válečnou tlupu zajímala náboženská relikvie.“

„Nezabýváme se jenom zabíjením a mrzačením,“ řekl jí Jup. „Dokážeme ocenit i kulturu. Chci říct, měla bys slyšet Haskeerovy básně.“

„Skutečně? No, očividně máte spoustu tajemství. Ráda bych si je poslechla.“

Haskeer na ni hleděl s otevřenými ústy. „Cože?“

Na jeden hrozivý okamžik je napadlo, že myslí teď hned.

„Takže přístroj a básně,“ pokračovala. „Máme se očividně načtěšit.“

„Ano. To bude... hezké,“ odpověděl Stryke chabě.

„Mám na starost ještě spoustu věcí,“ řekla nejvyšší kněžka.

„Musím jít. Ještě jednou ti děkuji, Alfrayi. Děkuji vám všem.“

Sledovali, jak sešplhala po žebříku a ztratila se v ulicích.

„Ty jsi takový *idiot*, Haskeere!“ vybuchla Coilla.

„No, když se nezeptáš, nic nedostaneš.“

Také Jup ho okřikl. „Máš místo mozku sračky, Haskeere.“

„Jdi se vycpat. A proč jsi jí musel navykládat, že píšu básně?“

„Drž hubu.“

„No, aspoň teď víme, co si o hvězdě myslí,“ řekl Alfray.

„Ano,“ souhlasila Coilla. „Ale díky tomuhle tupci,“ ukázala na Haskeera, „už možná ví, oč nám jde.“

„Ten pitomec Katz nám taky mohl říct, že ho odtud vykopli,“ stěžoval si Jup. „Co teď uděláme?“

„Pokud vám zbyla ještě trocha rozumu, půjdete spát,“ poradil jim Stryke. „Já si jdu taky lehnout. Měli bychom si odpočinout, dokud můžeme.“

„A pořádně si to užít,“ dodal Jup kysele. „Možná to bude naposled.“

17

Věděl, že mu stojí po boku. Dívali se spolu na oceán.

Mírný vánek je hladil po tvářích a pohrával si s jejich šaty. Slunce stálo vysoko na obloze. Byl horký den. Nad ostrovy v dálce se vznášela hejna čistě bílých ptáků. Shromáždili se také nad jižním výběžkem poloostrova.

Necítil potřebu mluvit a ona to cítila stejně. Nechali ohromnou, klidnou, zářící plochu vody, aby jim očistila a uklidnila ducha.

Nikdy se pravděpodobně tohoto pohledu nenabaží, přesto se však nakonec od něj odvrátili. Opustili vyhlídku na křídových skalách a vydali se po pozvolně klesající stezce dolů na zelené louky. Brzy se po kotníky zabořili do jasné, smaragdově zelené trávy, která byla tu a tam posetá shluky květů, jež se podobaly hromádám zlata.

„Není tady krásně?“ řekla orka.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl,“ odpověděl, „a to jsem procestoval velký kus země.“

„Pak jsi určitě viděl spoustu krajů, které byly stejně kouzelné. Naše zem je plná přírodních krás.“

„Tam, odkud pocházím, je to jiné.“

„To už jsi říkal. Jsem ale zmatená. Netuším, jak je to možné.“

„V takovýchto okamžicích jsem na tom stejně,“ přiznal.

„Pořád stejně záhadný,“ škádlila ho. V očích se jí zablesklo a její silné rysy rozzářilo pobavení.

„Nechci takový být.“

„Ne, jsem si jistá, že nechceš. Ty se ale dokážeš osvobodit od tajemství, která tě pohlcují.“

„Jak?“

„Přijď sem a žij tady.“

Stejně jako poprvé, když se o tom zmínila, i tentokrát se zachvěl vzrušením a touhou. Zčásti za to mohla krása země, zčásti ona sama a role, kterou by mohla v jeho budoucím životě hrát. „Zní to velmi lákavě.“

„Tak proč to neuděláš?“

„V cestě mi jako vždy stojí dvě věci.“

„A jaké?“

„Musím splnit určitý úkol ve... své vlastní zemi.“

„A druhá překážka?“

„Ta je pravděpodobně nejtěžší. Nechápu, jak sem přicházím a jak odsud zase odcházím. Nedokážu to ovládat.“

„Odstraň první problém a druhý už bude snadné překonat. Máš moc. Pokud to dovolíš, zvítězíš.“

„Netuším jak.“

„Ale určitě ne proto, že by ses nesnažil. Vzpomeň si na oceán. Kdybys z něj nabral do dlaně vodu a soustředil se jen na ni, přestal by snad oceán existovat? Někdy nevidíme, protože se díváme příliš zblízka.“

„Tvá slova se jako obvykle dotýkají mého nitra, ale nechápu jejich význam.“

„Pochopíš. Splň závazky jako správný ork a otevře se ti cesta z tvé země do mé. Věř mi.“

„Věřím.“ Zasmál se. „Nevím proč, ale máš moji důvěru.“

Také se rozesmála. „To je snad špatné?“

„Ne. Vůbec ne.“

Opět zmlkli.

Louky nyní klesaly strměji. Viděl, že míří do údolí, obklopeného mírně zvlněnými pahorky, z nichž pouze jeden měl strmé srázy.

Do zelených hlubin údolí byl zasazen malý tábor. Sestával možná z tuctu okrouhlých chatrčí s doškovou střechou, asi šesti dlouhých domů a ohrad pro dobytek. Neviděl žádné hrazení, příkopy ani jiný obranný systém.

Nevzpomínal si, že by tuto osadu někdy viděl, přesto v něm však vzbudila vzpomínku, kterou nedokázal tak docela rozluštit.

Když se přiblížili, zeptal se: „Bylo tohle místo někdy ohrazeno zdí?“

Zdálo se, že ji otázka téměř pobavila. „Ne. Nikdy jí nebylo potřeba. Proč se ptáš?“

„Jen jsem cítil... já nevím. Má nějaké jméno?“

„Ano. Říká se mu Galletonova vyhlídka.“

„Určitě? Nejmenovalo se někdy jinak?“

„Samozřejmě že si jsem jistá. Jaké jiné jméno by mělo mít?“

„Nedokážu si vzpomenout.“

Zmínka o jménech na okamžik odvedla jeho myšlenky jiným směrem. „Tentokrát se chci něco dozvědět,“ řekl rozhodně.

„A co by to mělo být?“

„Tvoje jméno. Moje znáš. Ale ty jsi mi ho nikdy neřekla.“

„Jak jsme to mohli dopustit?“ Usmála se. „Jsem Thirzarr.“

Několikrát ho tiše zopakoval, pak prohlásil: „Líbí se mi. Je v něm síla a hodí se k tobě.“

„Stejně jako se tvé jméno hodí k tobě, Stryku. Jsem ráda, že se ti líbí.“

Připadalo mu, jako by dosáhl vítězství, i když malého, a na okamžik si ten pocit užíval. Ale když pohlédl dolů do údolí a na malou osadu v něm, něco v jeho mysli se probudilo. Nedokázal však přijít na to, co to je.

Dorazili na dno údolí a zamířili k táboru. Pocit, který nedokázal pojmenovat, sílil. Brzy vstoupili do osady. Nikdo si jich nevšímal, jen několik orků zamávalo jeho společníci na pozdrav. Zamávali Thirzarr, opravil se.

Bez problémů překročili mýtinu a proplekli se mezi chatrčemi a ohradami. Poblíž jižního konce tábora se Thirzarr zastavila a na něco ukázala. Před nimi se rozkládalo téměř dokonale kulaté jezírko s jiskřivou vodou. Zamířila k němu a on ji následoval.

Posadili se vedle sebe na břeh. Prohrábla vodu rukou, potěšena smyslným dotekem. Jeho mysl zaměstnávala vzpomínka, kterou si nedokázal vybavit.

„Tohle jezero...“ řekl.

„Je krásné, že? Proto tady založili osadu.“

„Připadá mi povědomé. Zdá se mi, že ho znám.“

„Znal bys to tady lépe, kdybys sem přišel a usadil se tady. Kdybys přišel za mnou.“

Měl to být okamžik největšího potěšení, ale něco ho zkazilo. Poprvé od chvíle, kdy ji poznal, se v její přítomnosti necítil dobře. Myslí mu prolétly všechny obrazy, které spatřil. Oceán a poloostrov. Údolí,

obklopené kopci. Jezírko. Prudký svah, který měly zdobit křídové postavy.

Jako bouře zachvátilo jeho mysl pochopení.

Vyskočil na nohy a vykřikl: „Znám tohle místo!“

* * *

Zprudka se posadil. Byl dokonale vzhůru.

Trvalo několik vteřin, než si uvědomil, kde je. Byl v chatrči v Ruffetově vyhlídce, sám, a čekal, až armáda obléhatelů znovu zaútočí.

Alespoň šestkrát se musel zhluboka nadechnout, aby ze sebe se-
třásl poslední zbytky snu a vrátil se do skutečnosti.

Nemohl se však zbavit vzpomínky na místo, které právě navštívil. Tedy pokud „navštívil“ bylo správné slovo.

Jeho sen se totiž odehrával tady, v Ruffetu.

* * *

Slunce se unaveně vyšplhalo nad obzor, ale nepozdravila ho žádná ptačí píseň.

Chladné bledé světlo vrhalo z východních hor dlouhé stíny, avšak nic nedokázalo skrýt Hobrowův ohromný tábor. Ze stanů a zpoza řad plotů se ozýval hluk lidí, plnících své povinnosti. Léčitelé stále ještě ošetřovali zraněné z minulého dne, ale Uni se již připravovali na další útok, k němuž je povzbuzovali černě odění dozorcí. Byli všude a shromažďovali jezdce a pěšáky. Nezáleželo jim na tom, že mnozí byli zakrvácení a někteří ani nedostali šanci se najíst.

Sám Hobrow po jídle nijak netoužil. Stál na mírně zalesněném svahu daleko za dostřelem šípů pohanů v Ruffetu. Ačkoli k němu vítr nesl libou vůni z kotlíků nad ohni, hladověl jedině po splnění božího úkolu.

Mercy klečela vedle něj a vášnivě zašeptala: „Amen!“

Také Hobrow skončil modlitbu a položil jí ruku na rameno. „Vidiš, drahá? Vidiš, jak křehkou mají obranu? Jak řídce mají rozmístěné obránce? Dnes nám je bůh předá do rukou a padnou pod našimi čepeli jako pšenice pod kosou.“

Na okamžik stáli vedle sebe a ignorovali lomoz tisíců vojáků. Z tohoto místa vypadala osada Mani jako hračka a domy jako pouhá hranatá dřívka, z jejichž komínů stoupal k azurově modrému rannímu nebi černý kouř.

„Musí vědět, že jejich dny jsou sečteny, otče,“ řekla Mercy. „Jak by nás mohli porazit?“

„Jsou zaslepeni zvráceností. Vidiš, jak ta žumpa zla vyrazí do vzduchu své odporné výkaly?“

Nemohla nevidět. Ve středu osady stál rozestavěný chrám, který se pod lešením leskl, ale sotva si ho všimla. Vedle něj stříkal vysoko nad sídliště gejzír zemské energie a třpytil se všemi barvami, jaké si Mercy jen dokázala představit.

Velmi odvážně odpověděla: „Tvář zla je tak krásná. Mohla bych uvěřit, že taková nádhera pochází jen od našeho Pána.“

„Možná od Pána zla. Nenech se zmást, dítě. Mani jsou zrůdami před tváří boží i lidskou. A dnes je bůh pošle do pekel, jak si zaslouží.“

* * *

V osadě sotva drželi zmatek na uzdě.

Poslední požáry už byly téměř uhašeny, ve vzduchu se však stále vznášel pach spáleniny a vyčerpaní hasiči byli umazaní od sazí. Celou noc byli na nohou, aby udrželi pod kontrolou tucty ohňů, které Uni zapalovali lahvemi s olejem, jimiž osadu čas od času zasypávali. Pod útokem věder téměř vyprázdnili rybník na náměstí před severní bránou. Nyní se opět pomalu naplňoval a na jeho hladině se odrážely rudé a černě skomírající ohně. Z hradeb se ozývalo šílené bušení kladiv řemeslníků, kteří se snažili vyspravit slabá místa. Odpovědí jim bylo řinčení z kováren, kde kováři ve výhních opravovali zbraně. Dě-

ti běhaly sem a tam s náručemi plnými šípů, určených hlídkám na ochozech.

Strykova mysl byla stále ještě zaujata objevem ve snu. Unaveně mířil přes náměstí, aby se setkal s Rellstonem. Zahlédl lidskou rodinu, jak ruku v ruce stojí kolem pohřební hranice. Nejmenší kojenec křičel bolestí, kterou mu způsobovaly puchýře na spálené tváři, a nejstarší chlapec, kterému nemohlo být víc než deset let, měl ústa pevně stažená, po špinavých tvářích se mu však i přesto kutálely slzy. Starou ženu, stojící vedle vdovy, zachvátil kašel, vyprovokovaný kouřem, který vířil po náměstí.

Stryke uviděl Rellstona, jenž vypadal stejně unaveně jako on sám, jak uskočil stranou před vozem, který se vyřítil zpoza zatáčky. Byl plně naložený těly pro pohřební hranici. Velitel se zastavil, aby prohodil několik slov s mužem, který měl rameno ovázané zakrváceným obvazem, pak zamířil přímo ke kapitánovi Rosomáků. „Půjdeš se se mnou napít, Stryku?“ zeptal se neobvykle otevřeně. Nečekal na odpověď.

Stryke kráčel vedle něj. „Kam jdeme?“

„K moři. Chci se podívat, jak pokračují opravy hradeb.“ Šel dál a prorážel si cestu davem v ulicích. Vrhá po orkovi pohledy a opět obracel oči jinam, jako by se nemohl rozhodnout, co říct.

Stryke byl rozhodnut mu to neusnadnit.

„Dopadlo to tak jen díky vám,“ prohlásil nakonec. „Díky tobě a tvé tlupě. Nejsme na takový boj zvyklí. Nebýt vás, byli bychom už všichni mrtví. Děkuji.“

Stryke kývl hlavou. „Ale pořád přemýšlíš, jestli by Uni vůbec zaútočili, kdybychom se neobjevili.“

„Když se na ně tak dívám, dřív nebo později by se stejně objevili. Hobrow je fanatik.“

Zvolně vypadající oranžová koule slunce vystoupila nad obzor. Rellston na ni zamžoural skrz dým. „Kdy myslíš, že znovu zaútočí?“

„Řekl bych, že jakmile skončí modlitbu. Co máte v plánu?“

Dorazili k přímořským hradbám. Mani se prosmýkl pod příkrývkou, která zakrývala zčernalý vchod, do domu. Dveře byly jen hromádkou mokrého popela, která jim čvachtala pod nohama. Pokr-

čil rameny. „Budeme pokračovat v tom, co jsme dělali doposud. A modlit se.“

„To je sice pěkné,“ poznamenal Stryke zamyšleně, „ale musíme udělat víc. Na dlouhé lokte mají obléhatelé vždycky výhodu nad obléhanými.“

Rellston překročil tři nebo čtyři muže, kteří spali na podlaze, a vytáhl ze skříně láhev. Neztrácel čas hledáním sklenice a rovnou se napil ohnivé tekutiny, pak podal láhev Strykovi.

„Máme vlastní zřídla. Pokud se nám podaří zabránit tomu, aby pronikli do města, přežijeme.“

„Určitě ale nemáte dost jídla na to, abyste se drželi donekonečna.“ Ork se svezl na židli a kývl na zásobárnu, která byla vidět oknem. „Oni mají.“

Velitel Uni nedokázal skrýt zoufalství. „Bohové vědí, že nedokážeme snášet podobné ztráty jako včera každý den! Oni mají dost mužů na to, aby útočili zas a znova. Co můžeme udělat?“

„To ještě nevím. Ale něco se musí stát. Vadilo by ti, kdybych mezitím něco navrhl?“

„Klidně. Nemusím se tvou radou řídit.“

„Jsou hasiči připraveni na další útok?“

„Samozřejmě.“

„Tak vyšli skupinu, která by sesbírala olej na vaření, kolomaz a všechno ostatní, co hoří. Nalijeme to do lahví, použijeme látku jako knot a oplatíme jim stejným.“

Rellston se usmál. Jeho bílé zuby v začouzené, zarostlé tváři zářily. „Bojovat ohněm proti ohni, co?“

„Přesně. Po tom, co minulou noc provedli městu, si nemyslím, že by tví lidé měli nějaké morální zábrany. Až zase přijdou, zasype-me je ohněm.“

„Problém ale je,“ namítl Rellston a už se neusmíval, „že je jich pořád mnohem víc než nás. A nemají ženy a děti, které by jim ujídaly zásoby.“ Velitel se postavil. „Raději bych se měl vrátit na místo. Brzo se zase objeví.“

* * *

Stryke vyšplhal na hradbu, z níž viděl Hobrowův hlavní tábor. Uni klečeli na kolenou, Hobrow stál na velkém kameni s pažemi roztaženými. Ale mírný slaný větřík odnášel jeho slova pryč, takže Stryke netušil, co muž říká. Ale věděl, že to není nic dobrého o orcích ani o Mani.

Z vyhlídky zahlédl velitel Rosomáků, jak spolu jeho důstojníci ohnivě hovoří. Haskeer divoce rozhazoval rukama a Coilla se ho snažila uklidnit, když však uviděli Stryka, zamířili k němu. Dokonce i teď se jim někteří Mani velkým obloukem vyhýbali.

Sestoupil z ochozu a počkal na ně. Všichni začali mluvit najednou.

„Držte huby!“ vybuchl Stryke. „Poslední věc, kterou potřebuju, je, abyste se začali hádat.“ Rozhlédl se, pak ukázal na zchátralou chatrč. „Támhle. Musíme si promluvit.“

Alfray držel hlídku u dveří, zatímco zbytek důstojníků si dřepł mezi pavučiny ve stínech.

„Zaprvé,“ řekl Stryke tiše, „je jasné, že tohle město to nezvládne. Polovina Mani neumí bojovat a Hobrow má hodně zásob. Nějaké nápady?“

Rosomáci se na sebe podívali. „Budeme bojovat,“ řekla Coilla. „Co jiného?“

„Přesně. „Co jiného?““ Strykova slova visela v zatuchlém vzduchu.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Jup pomalu.

„*Mohli* bychom je nechat jejich osudu. Když budou lidé bojovat spolu, nezbude jim čas, aby pronásledovali nás.“

„Myslíš tím, že zatímco budou mít plné ruce práce, najdeme cestu odsud?“ otázal se Haskeer. „Zní to dobře.“

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ zasyčela Coilla. „Kdyby nebylo těchhle lidí, neměli bychom proti Hobrowovi šanci. Nemůžeme je teď opustit.“

„Přemýšlej o tom,“ pobídl ji Stryke. „Vím, že Mani jsou teď tak trochu našimi spojenci. Ale co se stane, když Hobrow získá všechny hvězdy?“

Jup vyskočil na nohy. „Koho zajímají hvězdy?“ pronesl rozhněvaně. „Máme přece čtyři, ne? To ti snad nestačí? Nebo kvůli nim musíme zahodit taky naše životy?“

Stryke se na trpaslíka zamračil. „Posaď se a drž hubu. Copak ti není jasné, že hvězdy mají moc? Mají něco společného s magií země. Pokud se dostanou Hobrowovi do rukou, ovládne jejich moc.“

„Bud' tohle,“ ozval se Alfray ode dveří, „nebo je zničí. Ale tam venku, kde je celá Hobrowova armáda, nás můžou snadněji zabít. Nelíbí se mi, že bych měl zradit spolubojovníky.“

„Podívejte,“ řekl Haskeer, když se trpaslík trucovitě vrátil na místo v kruhu, „jsou to jenom lidi, ne? Dobrá, uvítali nás, dali nám jídlo a střechu nad hlavou, ale pořád nás potřebují víc než my je. Kdyby se situace obrátila, brali by od nás a vůbec by jim to nevadilo. Víte, že je to pravda. Mají to v nátuře.“

Coilla přemýšlela nad důsledky, které v sobě Strykova slova nesla. „Chceš tím říct, že ses rozhodl. Půjdeme po hvězdě a pak vypadneme.“

Stryke přikývl. „Prozatím zůstaneme tady a budeme bojovat. A až se objeví příležitost, sebereme hvězdu a za tmy vypadneme.“

Jeden po druhém souhlasili, ačkoli někteří jen velmi zdráhavě. Alfrayovi se plán líbil ze všech nejméně, ale i on věděl, že Ruffetova vyhlídka nemá šanci na záchranu.

Stryke spolkl pocit viny, který cítil, a řekl: „Coillo? Byla jsi v chrámu. Myslíš, že by se ti podařilo hvězdu ukrást?“

„Pokud budu muset. Nemělo by to být příliš složité. Nemají dost lidí na to, aby strážili chrám, když nás obléhají, ne?“

„Podívej,“ řekl Alfray a opustil místo u dveří, aby se na Stryka zahleděl s jiskrou hněvu v očích, „když už se chceš odsud vyplížit, co plánuješ udělat s ostatními orky? Přece je tady jen tak nenecháš, ne? Protože to by Stryke, kterého znám, nikdy neudělal.“

„Ne, Alfrayi, nenechám je tady. Jsem ork a my se jeden o druhého staráme. Dáme jim vědět, nedělej si starosti.“

„Nedělám si starosti,“ řekl starý desátník. „Jenom odmítám kohokoli opustit.“

„To i já, Alfrayi. I já. Takže...“

Zvony se rozezněly na poplach. Z hradeb k nim dolehl křik.

Orci vyskočili na nohy a rozběhli se ke dveřím. V tu chvíli dopadla na střechu chatrče zápalná láhev. Zasypaly je kousky hořící slámy a dřeva a místnost se naplnila kouřem.

Stryke uskočil stranou a odtáhl Coillu z cesty padajícímu trámu. „Vypadněme odsud!“

* * *

Ohnivý déšť neustával. Pod kontrolou ho drželi pouze lučištníci, které Rellston rozestavěl na hradbách, a hasiči uvnitř. Rosomáci se pod ochranou převislých střech vydali na svá místa. Uhýbali a skláněli se a právě se chtěli rozdělit, když hlídka zakřičela: „Zastavili útok! Stahují se!“

„Asi proto, aby nezasáhli vlastní lidi,“ řekl Stryke. Pak ale měl pocit, jako by ho něco prostoupilo. Zachvěl se.

Coilla si toho však nevšimla. „Vidíte to?“ řekla.

Uprostřed napětí a bitvy stála nejvyšší kněžka u gejzíru magie a propěvovala zaklínání. Byla stále ještě oblečená do modrých, nyní už poněkud ušpiněných šatů a obcházela fontánu duhového světla ruku v ruce se svými stoupenci. Kolem postávaly otrhané, unavené ženy všeho věku a přihlížely. Ve tvářích se jim odrážela rudá, zelená a žlutá. Přidaly se k tajuplnému zpěvu.

„Co to dělají?“ zeptal se Jup.

„Pokoušejí se obrátit magii proti Uni,“ odpověděl Stryke bez přemýšlení. Pak ho napadlo, odkud to ví.

„No, každá pomoc dobrá,“ zamumlal Jup.

Stryke se pokoušel oprostit od podivných pocitů, které jím probíhaly. „Pomoc bohů s radostí uvítám,“ prohodil a snažil se znít stejně cynicky jako dřív, „ale někdy je lepší mít v ruce pořádný meč.“

Coilla se dotkla jeho paže. „Proč jim neřekneme, že máme ostatní hvězdy?“

Zmateně na ni pohlédl. „Proč bychom to dělali?“

Pokrčila rameny, a pokud to bylo vůbec možné, vypadala zahanbeně. „Pokud jsou hvězdy opravdu tak mocné, možná by mohly pomoci.“

„Myslíš, že někdo tady ví, co s nimi?“

Jup se zašklebil. „Ani my nevíme, k čemu jsou.“

Stryke se snažil ovládnout. Vlny chvění, které ho uvnitř ovládly, mu nedovolovaly soustředit se. Ostatní na něj v očekávání hleděli, zatímco Krista a její kněžky pokračovaly ve vzývání Trojice. Napadlo ho, že měl Coille povědět o Kristině podezření, že by mohl být médiem.

Vší silou se vrátil do reality, napřímil se, zhluboka se nadechl a řekl: „Pořád si myslím, že bude lepší, když si hvězdy necháme u sebe.“

„Ale proč?“ vyrazila Coilla ze sebe hlasitěji, než zamýšlela. Některé kněžky po ní střelily rozzlobeným pohledem. „Do téhle chvíle nám nepřinesly nic než potíže,“ dodala tišeji.

„Nechci riskovat, že padnou do rukou Uni,“ řekl Stryke.

Coilla se na něj divně zadívala. „Jsi si jistý, že důvodem není tvá nechut' dělit se o ně? Pokud se ptáš mě, chováš se k těm zatraceným věcem strašně majetnický.“

„Jo!“ souhlasil Haskeer. „Už mi ani nechceš dovolit, abych se jich dotkl.“

Jup se uculil. „Ne po tom, co ses z nich dočista pomátl.“

„Drž hubu! Mohli za to lidi a jejich zatracená choroba!“

Než mohl někdo z nich promluvit, dosáhl Kristin hlas takových výšek, že už ho sotva slyšeli. Projel Strykem jako nůž. Kněžky se nyní kolébaly vpřed a vzad a tvářily se jako u vytržení.

„Jak dokážou snést tohle ječení?“ zašeptal Jup.

Starý desátník ukázal na Kristu a prolomil kouzlo, které Stryka poutalo. „Myslíš, že to bude fungovat?“

„To zatraceně doufám,“ řekl Jup. „Boj je boj a nevádí mi, ale už mám dost toho, jak po nás všichni jdou.“

Na okamžik přepadl tlupu neočekávaný záchvat optimismu.

Ale pak se rozezněly poplašné zvony a někdo zakřičel: „Další armáda za branami!“

„Do prdele!“

V náhlém tichu, které se na posvátném místě rozhostilo, zazněla Jupova slova hlasitěji, než zamýšlel.

18

Orci se rozběhli k hradbám a vyškrábali se po žebřících nahoru na ochoz. Všude, kam oko dohlédlo, pochodovali vojáci a koně a ve větru plápolaly standarty. Z ohňů v Ruffetu a z hranic v táboře Uni však stoupalo tolik kouře, že podrobnosti rozeznali jen na vzdálenost několika stop. I bez toho však poznali, že se armáda obléhatelů víc než zdvojnásobila.

Rosomáci mžourali a kolem úst a nosů si uvazovali šátky, aby se nezadusili dýmem. Sledovali, jak se z kopců řine nekonečná tmavá záplava mužů a koní. V okamžiku, kdy přední řady dosáhly tábora Uni, zadní voj ještě nebyl v dohledu. Zástupy lidí se táhly od jednoho horizontu k druhému.

Stryke zavřel zoufale oči.

Jako první promluvil Haskeer. „Tak teď jsme fakt v prdeli.“

Ale náhle se táborem Uni rozlehly výkřiky. Coilla si odkašlala a řekla: „To zrovna nezní jako radostné setkání.“

Jup začal skákat netypickou radostí. „Jsou to *Mani*! A podívejte, támhle jsou orci, jsou jich stovky! Přišli nás osvobodit!“

„Máš pravdu!“ souhlasila Coilla. „Napadli Uni zezadu.“

„A trpaslíci!“ Jup ukázal na první skupinu, kterou za dlouhou dobu spatřil. „Jejich spousta!“

„No a?“ zavrčel Haskeer. „Pokud jim dobře nezaplatíš, nehnou ani prstem.“

Jup ho popadl za krk. „Cože, ty smrdutý kozle?“

Než mohl Haskeer odpovědět, Stryke je od sebe odtrhl. „Na tohle nemáme čas. Vidíte někdo, čím armáda to je?“

Rosomáci se zahleděli na nově příchozí. Ve vzduchu, který se tetelil horkem, se vznášely jiskry.

„Nevím,“ přiznala Coilla. „A ani mi na tom nezáleží. Je jich víc než Uni, a to je nejdůležitější.“

Stryke položil ruce na hradbu. „Seslali je bohové. Musíme ven a pomoci jim.“

V Ruffetově vyhlídce začali lidé pobíhat sem a tam a Rellston štěkal na všechny strany rozkazy. Poslové roznášeli vzkazy a zakrátko se začali shromažďovat vojáci. Pěšáci se protlačili davem a seřadili se v ulicích u severní brány. Jezdci mezitím sedlali koně, vyváděli je ze stájí a mířili k malému jezírku na náměstí.

Velitel Ruffetu měl plné ruce práce. Muže poslal na hradby, zatímco ženy dostaly na starost hašení ohňů v chudších čtvrtích, kde byly domy postaveny ze dřeva.

Stryke se prodíral davem a litoval, že orkům přikázal, aby se také shromáždili kolem jezírka. Rámus byl ohlušující. Vyhnul se splašenému koni a protlačil se ke břehu bahnité vody.

Nepřekvapilo ho, když spatřil, že se i na přeplněném náměstí prostor kolem desátníka Krenada a orků vyprázdnil. Dvě stě orckých válečníků dokázalo v každém vzbudit respekt.

„Připraveni na útok, desátníku?“

Tvář dezertéra rozzářil úsměv. „Je to mnohem lepší plán než být zavřený mezi těmihle zdmi. Pokud chceš dobře provedený výpad, máš ho mít.“

Museli křičet, aby jeden druhého slyšeli. Náhle se kolem rozhostilo neobvyklé ticho.

Stryke se vyšvihl do sedla koně, kterého mu Krenad přivedl, a pochopil proč. Náměstím procházela nejvyšší kněžka Krista Galby. Ačkoli bylo místo dokonale přečpané, lidé jí přesto uhýbali z cesty.

Krista prohodila s vážnou tváří několik slov s velitelem Rellstonem, pak zamířila k Rosomákům. Stryke pobídl koně a vyjel jí na proti.

Položila mu ruku na stehno a pohlédla mu do očí. „Jakmile v sobě jednou ucítíš moc země, bude v tobě růst,“ zašeptala. „Dřív nebo později si prosadí svou.“

Najednou se však její výraz změnil a už vůbec nevypadala vážně. Napřímila se a oči se jí nadšeně zaleskly. Ačkoli sotva zvýšila

hlas, její slova se rozlehla celým náměstím. „Vězte, že bojujete za tuto zemi, proto vás země posílí a vloží vám do srdcí svou moc. Otevřete se síle země. Vítr je jejím dechem a my bojujeme za její dobro. Země si nedá poroučet. Příliš dlouho prolévala mučivé slzy. Nyní se nad našimi hlavami zvedá do výše její síla.“ Gejzír, třpytící se jako oheň, vystřelil vzhůru; ať už náhodou nebo kněžčiným přičiněním. „Vaše duše budou obnoveny, v tomto životě nebo v příštím, a provázet vás bude požehnání Cesty Mani. Bude s vámi a vedle vás a v každé vaší ruce, bude vás chránit a bránit a provázet, protože jste dětmi této země.“ Zvedla ruce ve vznešeném požehnání. Poté zmizela v davu.

Ticho přerušil Rellstonův rozkaz. „Otevřete brány! Poklusem!“

Stryke držel vši silou koně na místě. Za ním čekali Coilla, Jup, Alfray a Haskeer.

Náměstí opět naplnil lomoz. Coilla ho využila a zašeptala: „Pokud se ti něco stane, ztratíme všechny hvězdy najednou. Rozděl je mezi nás, Stryku.“

„Ne.“ V odpověď na jeho okamžité odmítnutí vystrčila tvrdohlavě bradu. „Patří k sobě, Coillo,“ snažil se ji přesvědčit. „Nevím proč, prostě to tak je.“

První zástup mužů dorazil k bráně.

„To je jedna možnost. Nebo jsi jimi tak posedlý, že je odmítáš dát z ruky,“ řekla.

* * *

Jennesta seděla na kozlíku kočáru na jednom z kopců, bezpečně ukryta ve středu armády, a hleděla do údolí.

Před branami sešlé, dýmající osady vypukla zuřivá bitva. Hobrowovi Uni byli v pasti, v níž je drželi prudké srázy kopců, její věrní, žalostní lidé a orčí dezertéři.

Zasmála se. „Jsou ubozí, že, Mersadione?“

„Ano, má paní.“ Generál nevědomky zvedl ruku a dotkl se zjizvené tváře, plné puchýřů. „Ale pořád je jich dvacet tisíc.“

Královně se zaleskly oči. „No a?“

„Bude to... bude to tvé velké vítězství, má paní.“

„Mám ráda velká vítězství. A ty bys měl taky, generále. Protože pokud ho nedocílíš, nepřežiješ. Je to jasné?“

Mersadion sklonil hlavu, aby ukryl nenávist, která v něm doutnala. „Dokonale, má paní.“

„Dobře. Takže zorganizuj trojitý útok. A do předních linií postav lidi. Ano? Chceš snad zpochybnit mé rozkazy?“

„Ne, má paní. Nikdy.“

„Správně. Nesmíme se nechat unést, že? Rozestav orky mezi stromy na tamtom hřebeni. Ať se připraví k útoku. Trpaslíci můžou obsadit kopec vlevo. Při předstíraném útoku mých lidí se Uni nebudou moct roztáhnout a obejít je. Ale někteří na útok zareagují a v *tu chvíli* je napadneme ze stran. Jednoduché, že?“

Skutečně jednoduché. „Dokonalý plán, má paní.“

„Samozřejmě že je dokonalý.“ Při pohledu na lesknoucí se moře kopí a mečů se usmála. „A když už jsme u toho, Mersadione. Jakmile chátra Uni vyrazí do útoku, chci, abys připravil harpyje k letu.“

Aspoň to, co z nich zbylo, pomyslel si generál, když se odvrátil, aby vydal rozkaz. Nedokázal pochopit, proč se minulou noc Jennesta bavila tím, že štvála harpyje proti sobě. Nemohl však vyloučit, že důvodem bylo její šílenství.

Naštěstí byla Jennesta spokojená. Vzrušená. Až dětsky nadšená při představě budoucího krveprolití. Švihla opratěmi a zamířila i s kočárem k předním liniím. Jakmile byla na místě, pokynula Mersadionovi, aby dal znamení.

Koně se rozběhli vpřed a s každým krokem nabývali na rychlosti. Jennesta věděla, že se leskne a třpytí ve slunci a vypadá přitom úžasně. Pádila dolů z kopce na nepřítele a svou armádu kolem sebe rozprostřela jako klenoty ozdobený plášť.

Bude to tak snadné.

* * *

Kimball Hobrow tomu sotva dokázal uvěřit. Ještě před několika okamžiky velel armádě, která byla v naprosté přesile vůči odporným pohanům ve smrduté žumpě v údolí. Nemohl prohrát. Dokonce i litoval hlouposti Mani, kteří mu leželi jako na dlani a čekali, až je jeho bůh na důkaz vlastní síly rozdrtí.

A nyní čelil ne jedné, ale *dvěma* armádám. Armádám, vedle nichž jeho vojsko vypadalo jako chrámový piknik.

„Co uděláme, pane?“ zeptal se zpocený dozorce vedle něj.

„Podřídíme se vůli našeho Pána,“ odpověděl Hobrow klidně, ačkoli uvnitř ho pomalu zachvacovala panika.

„Je to zkouška, otče?“ zeptala se Mercy a otočila k němu nevinnou tvář.

„Ano, je, dcero.“ Střelil po chvějícím se dozorci pohledem. Ve stejném okamžiku se začala země pod jejich nohama otřásat pod útokem Jennestiny armády. „Proč? Myslíš si snad, že nás bůh opustil? Je tvá víra tak slabá?“

„N... ne, pane.“

„Skutečně ne. Pozabýváme nevěřící. Jméno našeho Pána budou lidé slavit mnoho staletí. On je s námi, takže nemůžeme prohrát.“

Dozorce nedokázal najít slova. Potřásl hlavou, zatímco mu Hobrow udělal v horkém vzduchu plném prachu požehnání.

„Vrať se zpět na místo! Splň boží vůli!“ Hobrow ho už naprosto vypudil z myšlenek. Pokynul dvěma ze svých důvěrníků. Poslušně k němu přispěchali. „Mám pro vás špatné zprávy,“ řekl jim. „Vím, že se toužíte zúčastnit posvátného boje, ale bůh má pro vás jiný úkol.“

Oba skutečně vypadali zklamaně. „Jaký, mistře,“ pronesli společně.

„Střežte moji dceru třeba i s nasazením vlastních životů, protože Pán káže chránit nevinné.“

Přikývli, šokováni takovou zodpovědností.

„Odved'te ji do bezpečí.“ Hobrow se sklonil nad dcerou a políbil ji na čelo. Jeho kostnaté tělo se podobalo podivnému ptákovi. Podřídila se jeho autoritě a sklonila hlavu, on však už zamířil pryč.

Jediný pohled mu prozradil, že trhanů z Ruffetovy vyhlídky je jenom několik set. Viděl, jak k němu Děvka pádí ve třpytu zlata a oceli. Přední linie její armády se srazily s kopiníky Uni s takovou

silou, až se země otřásla. Zahlédl, jak královna vykřikla zuřivostí, když se jeden z koní nabodl na tuto smrtící zbraň.

Hobrow se usmál, vyšvihl se na koně a vyrazil k potyčce. Jak mohla být tak pošetilá. Copak někdy jezdectvo prorazilo pevnou linii kopiníků? Pán byl skutečně na jeho straně.

Bude to tak snadné.

* * *

V okamžiku, kdy se temná masa Jennestiny armády srazila s předními liniemi Uni, napadl Stryke s orckým jezdectvem nepřítele zezadu.

Ačkoli útočili vzhůru do kopce, což nikdy nebyla nejlepší taktika, v řadách protivníků vládl zmatek. Hobrowovi vojáci vystřelili jen jedinou salvu šípů, z nichž většina dokonale minula cíl. Při střelbě z kopce se špatně odhadovala vzdálenost.

„Nejlepší Hobrowovi střelci jsou asi na opačné straně,“ prohodila Coilla, přitisknutá k šíji pádicího koně.

„Já si nestěžuju,“ odpověděl Haskeer.

Rosomáci se řítili vpřed. Čím dál se dostávali od Ruffetu, tím řidší byl kouř, který je obklopoval. Avšak armáda na kopci zvedla tolik prachu, až se zdálo, že padá mlha. Tráva od něj zešedla, a dokonce i slunce bylo jen nezřetelným obrysem, visícím v polovině cesty vzhůru na oblohu. Řinčení bitvy však prach neztlumil a země duněla pod kopyty koní.

Stryke se podíval doprava. Přesně jak se dohodli, útočila Rellstonova jízda na Hobrowovo křídlo z mírného svahu. Jezdci Uni se pohybovali někde nahoře, ukryti ve vířící mase bojovníků. Kapitán věděl, že nepřítel postaví jezdce proti armádě Mani, která se tak znenadání objevila.

Po obou stranách se pomalu řadili Rellstonovi pěšáci, kteří vyrazili o několik minut dřív. Muži vpředu byli ozbrojeni krátkými meči, zatímco jejich společníci dlouhými kopími. Nad hlavami jim přelétávaly desítky a desítky oštěpů a dopadaly do řad nepřátel. Některé

se odrazily od štítů, ale jiné si našly cíl. Oběti křičely bolestí a Stryke s Coillou se zazubili šíleným potěšením.

Padesát yardů před nimi se orcká jízda prosekávala řadami Uni. Dvacet yardů... deset...

Nad bojištěm se rozlehl zvrácený, ječivý smích. Rosomáci zmateně vzhledli a s odporem ucouvli.

Z oblaku prachu se vynořilo tucet okřídlených stvůr a slétlo dolů k šokovaným Uni. Hobrowovi lučištníci ani nezjistili, co se vlastně stalo. Harpyje je napadly zezadu a zvedly vzpírající se těla do vzduchu, odkud je shazovaly na jejich spolubojovníky. Z nebe se začal řinout krvavý déšť.

Jen málo střelců pochopilo, co se děje. Zmateně vyslali do vzduchu několik šípů, které však minuly cíl a dopadly zpět do řad Uni, kde napáchaly další škody. Šíleně se chechtající harpyje se ukryly v oblaku prachu.

Útok se už nedal zastavit, a tak Stryke najel s koněm přímo na chlapce, jenž zůstal stát s otevřenými ústy. Mladík spadl pod dupající kopyta, která okamžitě utnula jeho výkřik. Pak už orci jen sekali, bodali, uhýbali a odráželi rány.

Orci prorazili díru do obrany Uni a stejný úspěch slavily i Rellstonovy jednotky. Hobrowovi muži se shlukli do malých skupin, které bojovaly o přežití. A čas od času se z nebe snesla harpyje, aby popadla nic netušící oběť a zasypala jejími údy vyděšené Uni.

Vítězství Mani bylo nevyhnutelné.

„Je to jako nabodnout rybu v sudu!“ zakřičel Haskeer. Z meče mu kapala krev.

„Jo,“ lapal po dechu Jup. „Je to skoro zločin.“ Také za ním se do dálky táhl zástup obětí.

* * *

Na bojišti nad nejužší částí údolí Jennesta zuřila. Její osobní strážci se sice vrhli na kopiníky a prudkostí útoku je přinutili ustou-

pit, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že jeden z jejích koní padl a kočár se převrátil.

„Udělej něco!“ zakřičela na Mersadiona, když se vyškrábala na nohy.

„Ano, má paní.“ Generál zaklel a vyrazil k dalšímu vozu.

Jakmile vozka zpomalil, aby si vyslechl velitelův rozkaz, vyskočil Mersadion na vůz a shodil muže dolů na udupanou travu. Další jednotku měl v zádech. Aniž by se ohlédl, ponechal Mersadion vozku napospas točícím se kosám kol.

Věděl, že Jennesta udělá totéž jemu. Vyhnula se rozježděné půdě a švihala koně bičem, aby je přinutila k větší rychlosti.

Její čich zahltil pach krve, který prostoupil celou její bytost a vzbudil v ní syrový hlad. Zamířila přímo do mezery, jež vznikla po padlých kopinících, a vrazila do středu bitvy. Zbytky osobní stráže se rozběhly za ní.

Okamžitě zpomalila. Nebylo by dobré, kdyby se dostala od strážců příliš daleko. Zastavila kočár a překvapením otevřela doširoka oči.

Vítr na okamžik roztrhl závoj prachu, takže jasně zahlédla, jak se do zádi nepřátelských Uni zakouslo v údolí vojsko z osady.

A v jeho řadách bojovali *orci*.

Možná to nic neznamenalo. Koneckonců měla taky orky a po Maras-Dantii se jich toulala spousta.

Ale na druhou stranu to možná něco znamenalo. Možná konečně dohonila proradné zloděje.

Jennestina jemně šupinatá kůže se zaleskla a tvář se jí roztáhla v úsměvu.

* * *

Ve zmatku před severními branami Ruffetovy vyhlídky dál bojovaly skupiny Uni, odhodlány zabít tolik Mani, kolik jen budou moct, než samy padnou pod jejich čepelemi. V údolí jich mohly zůstat sotva dva nebo tři tisíce, ale neprodaly svoji kůži lacino.

Stryke se cítil natolik vyčerpaný, že se zastavil, aby si oddychl. Byl to krvavý boj, horký a upocený, i když vzduch byl neobvykle chladný. Harpyje už naštěstí zmizely. Netušil, jestli je konečně někdo sestřelil nebo jestli se vrátily tam, odkud přilétly. To, že se vůbec objevily, mu dělalo velké starosti. Pokud věděl, tak se nikoho z Ruffetu ani nedotkly. Odkud věděly, že mají zaútočit jen na Uni? A aby se přiznal, neměl ani tušení, odkud armáda Mani přišla nebo proč se tak náhle a bez varování objevila.

Řekl si, že asi jen reaguje na Hobrowův fanatismus, a sáhl po čutoře. Zaklel, když si uvědomil, že ji v boji ztratil. Hvězdy byly naštěstí v pořádku.

Zajela k němu Coilla. „Bohové! Za doušek piva bych i zabíjela,“ rekla a setřela si z čela krev a pot.

„Možná budeš muset,“ odpověděl. „V jejich táboře určitě nějaké bude. Doufejme, že se k němu dostaneme dřív než tihle náboženští pomatenci.“

Pobídl koně kupředu. Zvíře vyrazilo tak rychle, až Stryke trhl hlavou vzad. Coilla se za ním zadívala, pak se připojila k divoké jízdě.

Poté zahlédli Krenada. Visel za jednu nohu ze třmenů, zatímco jeho kůň zdivočele pobíhal mezi roztroušenými řadami bojovníků.

Stryke se zbavil Uni, který na desátníka útočil, zatímco Coilla vyrazila za Krenadem. Podařilo se jí dostat se před jeho koně a zastavit ho. Pak pomohla orkovi vyprostit nohu ze třmenu a potěšilo ji, že se rozechvěle usmál na znamení díky.

Jejich pozornost přitáhl výkřik z řad Rellstonových bojovníků. Několik set Uni ustoupilo do prolákliny, obklopené křovím. Prováděli z něj výpady a opět se ukrývali v trnitém podrostu.

Krenad se opět vyšvihl na koně a podal jim čutoru s alkoholem, který Stryke neznal. Chutnal odporně, ale vlil mu do žil nový život. Rozhlédl se a spatřil, jak k nim prachem míří Alfray.

Starý válečník se však náhle zastavil, jako by někoho zahlédl. Ne nepřítele, nýbrž známého. Stryke viděl, jak se desátníkovi usadil ve tváři zmatený výraz. Zadíval se směrem, kterým Alfray hleděl, a zdálo se mu, že zahlédl něco bílého. Bílého hřebce, na jehož hřbetě seděl šlachovitý, rusovlasý muž.

Serapheim?

Výhled mu zakryli válečníci.

„Jasně,“ řekl Stryke, nepodařilo se mu však docela potlačit pověřivé zachvění. „Chci se napít něčeho pořádného. Podíváme se, co tady ti proklatí Uni mají.“

* * *

Slunce pomalu klesalo k obzoru a zbývajících Hobrowovi muži byli přinuceni k ústupu.

Nějaký hlupák už před hodinami zapálil křoví kolem prolákliny. Přinutil tak sice Uni opustit úkryt, ale oheň teď ohrožoval všechny kolem. Vítr roznášel doutnající listí, od kterého vzplály malé ohýnky na neočekávaných místech. Dým byl někdy tak hustý, že by zadusil i draka. Bitva zuřila po celý den. Uni prohrávali, ale odmítali se vzdát bez boje.

Rosomáci a Krenadovi vojáci nyní bojovali bok po boku. Mnozí přišli o koně a všichni byli umazaní od krve. U těch šťastných to byla krev někoho jiného.

Přiblížil se večer a zvedl se vítr, vanoucí údolím k moři. Roztrhl sice plášť kouře jen na chvíli, orci však přesto zahlédli, kdo jim to vlastně přišel na pomoc.

Jennesta.

„Bohové!“ zařval Haskeer ve stejnou chvíli, kdy Stryke vykřikl její jméno.

Jaká ironie. Byli si toho vědomi nejen oni, nýbrž také královna, jež se na ně mračila z kozlíku kočáru.

I když byla tak daleko, věděli, že zuří nenávistí. Její malinká postava nahoře na kopci zvedla ruku, jako by chtěla mrštít neviditelným oštěpem.

Stryke a Rosomáci se rozprchlí. Znali její magické schopnosti a věděli, že dokáže vrhat koule zářící energie.

Nemuseli si však dělat starosti. Nevypočitatelný vítr opět zavál a zahalil je do kouře.

„Nebojte se,“ pronesla Coilla opovržlivě. „Neriskovala by svoji vzácnou bytost ve skutečné bitvě. Pojd'me najít toho šíleného velitele Uni a vypadněme odsud.“

19

Kimball Hobrow se celý den pohyboval v zádech vojska, přecházel z místa na místo a pobízel muže vpřed čím dál zoufalejšími modlitbami. Doprovázel je po celou dobu, na každém tvrdě vybojovaném kroku zpět. Nyní se ukrýval za převráceným vozem a chraptivým křikem je povzbuzoval.

Náhle však neměl koho pobízet. Poslední z dozorců klesl s unaveným povzdechem k zemi. Jako usínající dítě vydechl muž duši a zemřel právě v okamžiku, kdy slunce zapadlo za obzor.

Tábor se nacházel na jedné straně údolí. Mělo to být bezpečné místo, schované v malé prohlubni, ukryté mezi stromy, mírumilovné místo, na kterém se mohl otec s dcerou utábořit. Mercy však neviděl už celé hodiny. Jen bůh věděl, kde je.

Poprvé Hobrowa napadlo, jestli boha vůbec zajímají.

Vůdce Uni se ještě víc přikrčil a téměř nevnímal třísky z vozu, které se mu zabodávaly do dlaní. Meč ztratil už dávno, když na jeho statečné muže zaútočila horda vyjících divochů. Ted' už se neměl čím bránit.

Zahlédl, jak se troskami tábora plíží několik nelidí. Na sobě měli uniformy Velké děvky. Schoulil se, z hromady, která se zachytila na jednom z kol vozu, sebral rozedranou příkrývku a přetáhl si ji přes hlavu. Když bude úplně zticha a ani se nepohne, možná si ho nevšimnou.

Pokusil se zadržet dech. Srdce mu bušilo v uších jako kopyta koní. Určitě to také slyší. Ted' už mu bylo jasné, že boha něčím hrozně urazil a ten ho opustil. Copak neplnil boží vůli? Nebyl snad dostatečně horlivý?

Očividně ne.

Najednou na něj dva tvorové skočili. Strhli z něj příkrývku a popadli ho, zatímco on jen mrkal do posledních záblesků denního světla.

„Ach, Pane, udeř na tyto nevěřící, kteří se odvažují znesvětit tvého...“ Jeden z orků ho nedbale praštil přes hlavu.

Rána Hobrowa na jedno nebo dvě nadechnutí omámila. Když se mu opět vrátily smysly, slyšel, jak tlustý ork říká: „Myslíš, že má u sebe něco cenného?“

Vysoký prohrabal hromadu, která spadla z vozu. Mrštil svatou knihou přes mýtinu a rychle si utřel prsty o kabátec. „Ne. Je to jenom kupa krámů.“

Hobrow se přinutil zvednout na loket. „Jak to můžete říct?!“ vykřikl šokovaně.

Tlustý ho uhodil do obličeje takovou silou, až mu rozsekl ret. „Právě to udělal, tupče. Moc kecáš.“

„Vyřízneme mu jazyk! Rád se trochu zasměju.“

Hobrow rychle zahrabal nohama a ucouvl. Než pochopili, co to dělá, vplížil se pod rozbitý vůz.

Vysoký přeskočil rozlámané postraňky a hmátl po něm. Hobrow se přikrčil pod rozštípanými deskami mimo orkův dosah.

Nakonec to bylo k ničemu. Tlustý zasáhl Hobrowa ledabyly plochou částí sekery do kolena. „Přestaň si hrát na schovávanou, hovado.“

Hobrow zavyl. „Pusťte mě! Jsem služebník boží. Nemůžete mi ublížit.“ Hlas se mu sevřel sebelítostí. „Prosím, neublížujte mi!“

Tlustý popadl Hobrowa za jeho kdysi upravené vlasy a vytáhl ho ven. Napřímil krčícího se Uni a zatřásl jím jako hadrovou panenkou. „Podívej,“ řekl společníkovi a ukázal na mokrou skvrnu, která se Hobrowovi začala šířit na kalhotách. „Pochcal se.“

Hobrow zavřel oči. Cítil, jak poslední ponížení chladne a lepší se mu ke stehnům. Ork ho odstrčil stranou. Hobrow tvrdě narazil na kolo vozu.

„Myslíš, že bychom ho měli odvést k Její Výsosti, Hrackashi?“ zeptal se tlustý.

Vysoký se zahleděl na služebníka božího s odporem. „Ne. Nemůže to být nikdo důležitý. Svíjí se před náma víc než chobotnice.“

Zahanbený Hobrow ani necítil, jak mu nůž pronikl do srdce.

S příchodem tmy se Jennestiny jednotky stáhly zpět do tábora. Nad temným bojištěm se však vznášelo strašidelné vytí. Kradmé pohyby prozrazovaly úprk některých Uni přes kopce. Stryke netušil, že mezi nimi je i Mercy. Na druhou stranu ho však zaměstnávaly jiné věci.

„Měli bychom sebrat poslední hvězdu a vypadnout,“ rozhodl. „Jennesta je tady. Až přijde ráno, chci už být daleko odtud.“

„Proč nám pomáhá?“ divil se Jup.

„Nepomáhá nám. Jenom odstranila Uni z cesty. Jde po nás. Co illo? Jsi s námi?“

„Samozřejmě že jsem!“ Zaváhala, neboť jí Alfray právě obvažoval ránu na rameni. „Jde jenom o to, že... Víš, nepřipadá mi správné okrádat spojence. Nemáme zase tolik přátel.“

„Něco nám dluží,“ prohlásil Haskeer drze. „Tohle bude naše odměna.“

„Jak kouzelné,“ odpověděla Coilla. „Takže teď mám vykrást chrám našich spojenců.“

Kolem se probelhal zástup unavených jezdců, mířících k městské bráně.

„Podívej,“ řekl Stryke. „Tihle lidé nemají šanci. Až sem zítra ráno Jennesta dorazí, chceš, aby se jí dostal do rukou předmět, který může být zdrojem velké moci?“

To ji přesvědčilo.

Tlupa se vydala zpět do Ruffetovy vyhlídky. Někteří kulhali a všichni byli naprosto vyčerpaní.

Alfray popadl Stryka za rukáv. „Viděl jsi... viděl jsi uprostřed bitvy toho člověka? Serapheima?“

Stryke zaváhal. „Nejsem si jistý. Myslím, že ano, ale...“

„Plácáte nesmysly,“ ozval se Haskeer. „Proč by se nějaký vypravěč sral do bitvy? Vraťme se zpátky. Uvidíme, jak vděční tihle lidé *opravdu* jsou.“

Za branami je uvítal radostný pokřik. Někdo jim vrazil do rukou korbele, jiný jim podal kusy chleba a masa. Lidé poskakovali kolem, zpívali, hýřili nebo modlili se podle toho, jaká nálada je zrovna padla.

Krista Galby stála v kruhu světla, jež vrhaly pochodně kolem jezírka, a působila tak jasně a čistě jako plamen svíce. Vedle ní se o nízkou zeď unaveně opíral velitel Rellston. Jednu paži měl prostrčenou zelenou šerpou, zavěšenou kolem krku. Když se orci přiblížili, vůdci Mani na ně zavolali.

„Opět máš moji vděčnost, Stryku,“ řekla Krista. „Bez vás bychom je neporazili.“

Rellston ztuhle přikývl. „Já vám taky děkuju. Tu svini Hobrowa jste asi neviděli, co?“

„Ne.“

Stryke chtěl jít dál, ale Rellston byl rozhodnut vynahradit mu předchozí nedůvěru a podal mu další láhev s pivem. Bylo to poprvé, kdy Rosomáci skutečně toužili odmítnout nabízené pití.

Jakmile se jim podařilo se alespoň s malou dávkou slušnosti vytrazit, zamířili k zářícímu sloupu světla na kopci. Krenadovi vojáci je sledovali a šeptali si mezi sebou o orcích, kteří nedokážou snést trochu pití. Haskeer nebyl jediný, kdo jim toužil vymazat úšklebky z tváří.

Ve městě se hlučně slavilo, a tak bylo okolí chrámu téměř opuštěné. Rosomáci nic nepředstírali. Jakmile se dostali do blízkosti chrámu, zaútočili. Byla to ta poslední věc, kterou stráže čekaly. Padly bez boje.

„Svažte je,“ vyštěkl Stryke a cítil přitom bodnutí viny. Nezabránilo mu to však v tom, aby vrazil dovnitř.

Na prahu se zastavili. Hvězdu na sloupu ozařovala lampa s posvátným ohněm. Přístroj se leskl, jako by na ně mrkal.

Coilla si povzdychla a připravila se zopakovat svůj akrobatický kousek z minulého dne.

„Do prdele s tím,“ zavrčel Haskeer a vrhl se na masivní podstavec. Sloup se převrátil.

Dopadl na podlahu se zaduněním, které se rozlehlo celým chrámem. Všichni obyvatelé města se však účastnili oslav, takže ránu slyšeli jen Rosomáci.

Stryke sledoval, jak se hvězda kutálí po podlaze a poskakuje, jako hvězdy z jeho snů. Pokud to byly sny. Rychle ji sebral a vrazil ji do váčku k ostatním.

„Jo,“ řekl. „Vypadněme odsud.“

* * *

„Nevaruješ Krenada a ostatní?“ zeptala se Coilla teprve ve stájích.

Stryke hodil sedlo na záda koně trochu tvrději, než bylo potřeba. Zvíře podrážděně uskočilo. „Mají osud ve svých rukou stejně jako my. Chtěli svobodu. Mají ji. Je na nich, co s ní udělají.“ Přitáhl pevně sedlový řemen.

„Ne, pokud tady budou, až se ráno objeví Jennesta,“ připomenul mu Alfray. „Stáhne je zaživa z kůže.“

„Co chcete, abych udělal? Abych se pokusil ukrýt celou armádu orků? Podívejte, nelíbí se mi to o nic víc než vám, ale nemáme na výběr.“

„Měli bychom je aspoň varovat,“ trval na svém Alfray.

Jup souhlasil.

Coilla na to šla víc zpříma. „Pořád se bojíš, že k sobě někoho připoutáš?“

„A co když jo?“ Stryke se zprudka otočil a zamračil se na ni. „Nikdy jsem netvrdil, že se chci postavit Jennestě! Nebo komukoli jinému. Chci se prostě odsud dostat živý. Ať s ní bojuje nějaký jiný bastard!“

Alfray se na něj znechuceně zadíval. „Takže prostě vydáš Krenada Jennestě na milost? Nejsi ork, za kterého jsem tě považoval.“

Stryke se obrátil k desátníkovi. „To se pleteš. Přesně o to mi jde. Jsem velitel tlupy a nic víc. To vy se ze mě pokoušíte udělat něco víc. Coillo, jdi najít Krenada. Ne, počkej. Udělám to sám. Jen bohové ví, co byste, vy bando, provedli.“

* * *

Desátníka Krenada našel v hospodě, kde s ostatními zpíval sprosté písně.

„Pojď se mnou,“ přikázal mu ostře.

Ale Krenad byl příliš šťastný a příliš opilý, než aby se zvedl ze sudu, na kterém seděl. „Soseděje?“ zamumlal.

Stryke ho vytáhl ven, strčil mu hlavu do koryta s vodou a držel mu ji pod hladinou, dokud se dezertér opět nedokázal soustředit.

„Dobrá. Tohle je lepší. Teď poslouvej, Krenade. Pokud sis toho nevšiml, armádě venku velí Jennesta.“

„Ne. To nemůže být ona. Byl to směšný človíček ve srandovním klobouku.“

Stryke mu opět strčil hlavu pod vodu. Desátníkovy protesty zesílily.

„Nemluvím o Uni, ty idiote! Armáda *Mani*! Ta na kopci. S harpyjemi, vzpomínáš si?“

Krenad okamžitě vystrízlivěl. „Ano, pane. Kdy vyrazíme, pane?“

„My vyrazíme hned teď. Vy můžete odtáhnout, kdy budete chtít.“

„Chceš tím říct, že se rozdělíme a sejdemo se později?“

„Ne. Podívej, desátníku, nemysli si, že si nevážíme vaší pomoci v bitvě. Ale naposledy ti to vysvětlím. Nepřijímám nové rekruty. A zítra, až budeme od té vraždící potvory dost daleko, pořád nebudu nikoho přijímat. Každý ork bojuje za sebe. Rozumíš?“

* * *

Později té noci, když už se hvězdy stáčely k východu, pronásledoval Stryka stále ještě pohled Krenadových očí.

* * *

Slunce se pomalu šplhalo nad obzor na východní straně osady, když se Krista Galby šokovaně zastavila uprostřed chrámu.

„...a nemohli jsme udělat vůbec nic,“ dokončil strážce s boulí na hlavě.

Dlouhou minutu kněžka mlčela a hleděla na převrácený sloup. Pak si povzdychla a řekla: „Nemyslím si, že by je někdo během oslav viděl odcházet, ale musíme se aspoň zeptat.“

Zarazila se a přiměla se tvářit klidně. „Musíme ho najít a vrátit zpět,“ pronesla nakonec zasněným hlasem spíše k sobě než k ostatním. „Postavili jsme chrám jen pro něj. Byl středobodem mého života i života mé matky a všech kněží už od doby, kdy se tady Ruffet usadil. Vlastně kdyby přístroj v jezírku nenašel, nikdy by se tady neusadil.“

Její neobvyklý klid zraněného strážce znervóznil. „Mám požádat velitele, aby za nimi vyslal jednotku?“ zeptal se do ticha.

Krista se na něj zadívala. „Ne. Nechceme, aby se Strykovi a jeho tlupě něco stalo. Zachránili Aidanovi život.“ Její hlas se vytratil, jen aby opět získal na síle. „Shromáždí všechny chrámové strážce, kteří se udrží na koni. A osedlej moji klisnu.“

Muž se zhrozil. „Nemůžeš jít, kněžko! Bez přístroje tě potřebujeme víc než kdy jindy!“

„Kdo jiný jim dokáže vysvětlit, proč ho potřebujeme? Copak nechápeš? *Musím* jet.“

* * *

Ani ne za půl hodiny stála Krista na náměstí před severní bránou. Jedna ze žen, jež se předchozího dne stala vdovou, plakala u

jejího okna. Dlouho poté, co hýření ustalo, viděla, jak tlupa asi třiceti orků opouští město. Kopyta koní obalili hadry. Strážce u brány si na nic nevzpomínal. Pamatoval si jedině to, že se někdo objevil, nabídl mu pohár vína a pak ho uhodil zezadu do hlavy.

Krista něžně objala syna. Ačkoli pořád ještě nemohl dobře chodit, stará chůva požádala jednoho z dělníků, aby ho odnesl k matce. „Bud’ hodný, Aidane, a poslouchej Merrilis. Chceš se přece brzy uzdravit, ne?“

Chlapec ji držel pevně za ruku. „Nechod’, matko. Zůstaň se mnou. Tam venku se dějou ošklivé věci.“

„Ale taky dobré věci. S těmito statečnými strážci budu v bezpečí. Nedělej si starosti, poklade. Vráťím se dřív, než si všimneš, že jsem pryč.“

Krista se zadívala na starou ženu a statného tesaře. „Dávejte na něj za mě pozor. A Aidane, chlapče, když zůstaneš, uvidíš příjezd královny. Nebude to pěkné?“

Přistoupil k ní velitel chrámových stráží a podal jí otěže hnědé klisny. Krista Galby poslala synovi vzdušný polibek.

Pak vyrazila se svými stoupenci, jako by se za nimi hnala přílivová vlna.

* * *

Jennestin kočár pokrývaly květy.

Nechala odstranit točící se kosy z kol. Nehodilo by se, aby případným poddaným usekla nohy. Nyní kývala hlavou a vznešeně se usmívala na lidi, kteří lemovali cestu k bráně malého špinavého městečka. Jakže se jmenovalo? Ach ano. Ruffetova vyhlídka nebo nějaký podobný romantický blábol to byl. Ačkoli si nedokázala představit, co může být romantického na několika špinavých chatrčích, postavených tak daleko od hlavního města. Za ní jel zlomek její armády, jen aby lidem připomněla, kdo je.

Muži radostně křičeli, dívky házely podzimní květiny, jejichž okvětní plátky koně brzy zadupali do bláta. Jennesta střelila pohle-

dem po Mersadionovi, jenž jel ztuhle v sedle vedle ní. Jeho jizvy se krásně vyjímalý. Aspoň viděl, jak nemytí rolníci dokáží uctít svoji královnu.

Pak si mezi mraky našel cestu sluneční paprsek a ozářil vrcholek magického gejzíru tmavým ohněm. Zvedla oči vzhůru. Při pohledu na takovou moc se jí do očí vkradl chtivý pohled. Povolila otěže a koně zpomalili do chůze.

Jejich odfrknutí ji opět probralo. Když už byla téměř u brány, odvážila se jí skupina jezdců zkřížit cestu. Beze slova se prohnali kolem ní, aniž by ji náležitě pozdravili.

Ale z města k ní dolehl křik lidí, kteří ji viděli přijíždět. Jennesta se přinutila usmát a vjela do města s takovou vznešeností, jakou jen dokázala vyloudit.

Ve středu náměstí se nacházelo malé jezírko, ohrazené nízkou zdí. Před ním seděl na koni vysoký muž, jehož kabát byl vykartáčován až do nejvyššího lesku. I přes šílený jásot davu se zdálo, že se mračí.

Rellston se rychle probral a hluboce se královně uklonil. Jennesta si uvědomila, že jeho úsměv byl stejně falešný jako její. Ale Rellston znal její pověst.

„Vítej,“ pronesl s malým nadšením. „A děkuji ti za pomoc. Přišla právě včas.“

Mersadion naklonil hlavu mírně ke královně.

Rellston pochopil. „Výsosti,“ dodal.

„To nic nebylo,“ řekla Jennesta a její hlas zněl jako otrávený med. „Nepobývá u vás náhodou tlupa orků? Ráda bych jim osobně... *poděkovala.*“

„Pobývala. Výsosti. Ale už jsou pryč.“

„Jaké zklamání,“ zasyčela královna. „Nezmínili se, kam mají namířeno?“

„Ne, Výsosti. Odešli během noci.“

Meradion ucouvl i s koněm a čekal na Jennestin ohnivý výbuch vzteku.

Ale nestalo se tak. Královna se ze všech sil ovládla a procedila mezi zuby: „A kde je vaše nejvyšší kněžka? Proč mě nepřišla pozdravit?“

Rellston ztuhl ještě víc. „Pověřila mě, abych ti projevil naši vděčnost, Výsosti. Obávám se, že... musela něco vyřídít. Něco opravdu *nutného*.“

Královna se na něj pomstychtivě zadívala. Náhle z davu vystoupil statný muž s malým dítětem za krkem. Na rozdíl od ostatních pitomců, kteří na ni vystrašeně hleděli, se jí chlapec vůbec nebál. Byl to rozkošný černovlasý hoch. Vypadal příliš sebejistě, než aby byl synem někoho nedůležitého.

„A kdo je ten uličník na ramenou toho velkého muže?“ zeptala se jedovatě.

„To je syn nejvyšší kněžky, Výsosti,“ odpověděl Rellston zdráhavě.

„Opravdu?“

Nelíbilo se mu, jak Jennesta na chlapce hledí. V očích se jí náhle objevil žhavý zájem. Stáhl se mu žaludek, když si uvědomil, že se královna na Aidana dívá s necudností nájemné děvky.

* * *

V úkrytu stromů při vstupu do údolí seděl na koni vysoký šlachovitý muž.

Po obou stranách se kolem něj plížili křovím prchající Uni, ale zdálo se, že ho nevidí. A nevšimli si ho ani náhodní zvědové, které Mersadion vyslal, aby vyčistili údolí.

Mužovy rezavé vlasy se leskly v tančících paprscích slunce. Zamyšleně pozoroval, jak obyvatelé Ruffetovy vyhlídky slaví Jennestin triumfální vjezd do města.

Poté obrátil čistě bílého hřebce a zmizel v lese.

20

Rellston s mrazením sledoval, jak Jennesta nad chlapcem skoro slintá.

Velitel se cítil povinován nabídnout jí pohoštění v nejméně poničené budově na náměstí. Ale rozhovor nijak zvlášť neplynul a královna se ještě ani nedotkla korbely medoviny, který jí hostitel přinesl. Na druhou stranu se Aidan vyžíval v tom, že mu Její Výsost věnuje veškerou pozornost. Ale v průběhu odpoledne začal nemocný chlapec zívát.

Jennesta se k němu otočila. „Nudím tě snad?“ řekla chladně.

„Ne, Výsosti. Myslím si, že jsi krásná.“

Nadmula se pýchou.

Aidan opět zívá.

„Odpusť mu, Výsosti,“ zakročil Rellston, aby ušetřil chlapce jejího hněvu. „Před dvěma dny byl vážně zraněn a ještě není tak docela v pořádku. Byl v tak vážném stavu, až jsme se obávali, že nepřežije.“

Mávla rukou ve znechuceném nezájmu, aniž by se ráčila třeba jen zeptat, jak je možné, že se tak rychle uzdravil. Velitel si uvědomil, že ztratila veškerý zájem.

Podráždilo ho, že si z něj takto utahuje. „Zdá se, že tví vojáci nebyli příliš úspěšní v pátrání po orcích, o kterých jsi se zmínila, paní. Možná by ses k nám ráda připojila u skromné večeře?“

Jennesta se na něj zahleděla jako na brouka, který se právě vyškrábal z latríny. „To si nemyslím,“ prohlásila vznešeně a postavila se tak zprudka, až málem převrhla židli. „Vrátím se teď ke své armádě. Dobrý velitel se stará o své vojsko.“

Rellston se s uštěpačným výrazem uklonil, ale královna si toho nevšimla, neboť už zamířila k východu.

Jakmile se její kočár dostal z dohledu, popustil uzdu netrpělivosti a podráždění. Udělá, co bude muset. I kdyby byl nucen vyplížit se z Ruffetu, nemohl nechat nejvyšší kněžku pod ochranou jen několika málo mužů.

Pozdě odpoledne zpomalila tlupa asi třiceti otrhaných jezdců do kroku. Stoupání před nimi nebylo nijak prudké, ale koně byli natolik unavení, že rychleji jet nedokázali.

Stryke se zadíval na pomalu tekoucí, šedou vodu Zátoky lososů vpravo. Vítr k němu zavál slanou vůni. Ani ne ve vzdálenosti půl míle ležel okraj Norantelského oceánu, ale ukrývala ho nízká vyvýšenina, porostlá křovím. To znamenalo, že jim cesta k Droganskému lesu potrvá ještě několik hodin. Zaklel a sesedl, aby si kůň mohl odpočínout, pak se ve studeném, chmurném dešti začal plahočit vzhůru na kopec.

„Co je to?“ zašeptala Coilla a ukázala na několik rychle se pohybujících obrysů před nimi.

„Asi Uni,“ odpověděl Haskeer. „Zasrané počasí! Vůbec nic nevidím.“

„Nezdá se, že by jeli na koních,“ dodal Jup.

„Dobře!“ řekl Haskeer. „Dobře jim tak, že musí šlapat v tomhle dešti, který způsobili. Kdybych mohl, zabil bych je úplně všechny.“

„Na to nemáme čas,“ upozornil je Stryke unaveně.

Konečně se vyšplhali na vrchol kopce a opět nasedli na koně. Klusem objeli skalnatý výstupek.

Stryke zatáhl zprudka za uzdu. Po cestě se ploužilo asi dvacet Hobrowových mužů, které už však docela opustil bojový duch. Tasili sice meče, ale ustoupili do mokrého křoví. Tlupa pádila dál.

S nepřáteli na všech stranách jeli Rosomáci, jak nejrychleji to šlo. Čím dál se dostali, tím častěji mýjeli sklíčené dozorce. Jednou nebo dvakrát je Jup, kterého Stryke vyslal jako zvěda, přiměl, aby se ukryli mezi stromy před skupinou orků, kteří se hnali jejich směrem, neboť nedokázali říct, jestli to byly jednotky loajální k Jennestě, nebo dezertěři.

Když nakonec den přešel v šedé příšeří, přikázal Stryke zastavit. Zdálo se, že unikli pronásledovatelům. Na horizontu ležela temná hradba Droganského lesa. Bledý měsíc nahlížel skrz cáry mraků.

Rozhodli se neriskovat a nerozdělat oheň; i kdyby našli něco dostatečně suchého, co by hořelo. Rosomáci ulehli, aby si odpočinuli, dokud nenastane úplná tma. Brzy se příšeří rozléhalo řezavé chrápání. Čas od času se ozvalo plácnutí, jak se rozespálý ork ohnal po otravném hmyzu, hlídky však nezpozorovaly žádného většího vetřelce.

Stryke nebyl schopen usnout, a tak se vydal dolů k zátocce. Chvilí seděl na břehu a házel oblázky do vody. Přes hukot proudu neslyšel, jak k němu zezadu přistoupila Coilla. Všiml si jí teprve, až sebou plácla na zem vedle něj a objala si pažemi kolena. „Takže co teď, Stryku?“ zeptala se. „Zamíříme do Droganu a využijeme zase Kep-patawnovy pohostinnosti?“

„Možná. Nevím.“

„Nevím, kam jinam bychom mohli jít, když Jennesta trčí na opačném konci poloostrova.“

„Na druhou stranu,“ nadhodil Stryke, „to může být první místo, kde bude Jennesta pátrat. Bohové! Nemám ani tušení, co bychom teď měli udělat.“

Coilla také hodila oblázkem. Se šplouchnutím zmizel v zátocce. „Co je pro tebe nejdůležitější?“

„Myslím, že prostě zůstat naživu.“

„A co hvězdy? Na nich už nesejde?“

„Kdo ví? Kéž bychom s tímhle vůbec nezačali.“ Opřel se o mech a porostlý kámen.

Do vody dopadly dva oblázky. Po chvíli se k němu Coilla otočila. „O čem jste si s Kristou povídali, když jsem byla v chrámu?“

„O ničem.“

„Mluvili jste spolu půl hodiny a o ničem? Tomu nevěřím.“

„Kněžka mi řekla, že bych mohl být médium,“ přiznal zdráhavě.

„Co?“

„Ork, který má cit pro magii.“ Vytáhl hvězdy z váčku a pohrával si s nimi, zatímco na něj Coilla nevěřičně zírala.

„To není přirozené. Promiň, zapomeň, co jsem řekla. Pověděl jsi jí o svých snech?“

„Ani jsem nemusel. Považovala je za jeden... z příznaků nebo něco takového.“

„Napadlo tě, že za všechno můžou krystaly?“

„Krystaly? Samozřejmě že jsem o tom přemýšlel. Nějakou dobu jsem o tom byl dokonce přesvědčený. Ale teď už si nejsem tak jistý.“

Změnila téma. „Co uděláme?“ zopakovala.

„Nemám zdání.“

Stryke si dál pohrával s hvězdami. Tři byly spojené, dvě stále samostatné. Pak ho to unavilo a zachmuřeně je položil na trávu a odsunul stranou.

Nějakou dobu hleděli oba orci v měsíčním světle na hlavolam. Ani jeden z nich nedokázal rozeznat, jak jsou hvězdy propojené. Ostny splynuly dohromady způsobem, který odporoval zákonům přírody. Sloučené hvězdy se podobaly pavoukům. Bylo na nich něco velmi zvláštního, něco, co, jak se zdálo, mizelo v nekonečnu.

Stryke si opět začal s hvězdami pohrávat. Téměř okamžitě zapadla hvězda z Ruffetovy vyhlídky s kliknutím na místo.

Coillu to ohromilo. „Jak jsi to udělal?“

„Netuším.“ Pokusil se provést totéž s poslední zelenou hvězdou s pěti bodlinami, kterou sebrali Hobrowovi v Trojici.

„Dej to sem,“ řekla nakonec Coilla a sebrala mu je. Měla však stejně málo štěstí jako on.

Nakonec to Stryke vzdal a vrátil hvězdy zpět do váčku. „Měli bychom se raději vrátit. Ostatní si budou dělat starosti.“

Neušli ani tucet kroků, když se z úkrytu vynořily dvě postavy a zastoupily jim cestu.

Micah Lekmann a Greever Aulay.

„Tohle už začíná být otravný zvyk,“ řekla jim Coilla.

„Jak pěkné,“ řekl Lekmann. V ruce držel obnažený meč. „Milenci na tajné schůzce.“

„Sklapni, Micahu,“ obořil se na něj Aulay. „Proč mluvit, když můžeme zabíjet?“ Pozvedl meč a zatočil jeho špičkou, zatímco orci tasili zbraně.

Na břehu Zátoky lososů se rozpoutaly dva souboje.

Lekmann předstíral útok na Stryka a sekl nízko. Ale kapitán uskočil stranou a obrátil se, aby kopl lovce hlav do kolena. Lekmann ucouvl a téměř ztratil rovnováhu. Stryke se po něm ohnal a málem by ho sekl do ohnutých zad, ale Lekmannovi se podařilo zvednout čepel. Sklouzla po orkově meči a ve spršce jisker ho srazila stranou.

Mezitím Coilla uskočila, neboť Aulay sáhl do kabátce a něco z něj vytáhl. Téměř zmateně sledovala, jak si odšrouboval zátku na konci pahýlu a do otvoru vložil ostrý nůž. Skočila po něm, ale Aulay zachytil její čepel dlouhou dýkou, kterou vytrhl z druhého rukávu.

„Zabiju tě, děvko.“

„Jenom s jedním okem?“ odsekla a špička jejího meče jen taktak minula jeho tvář.

Se zuřivým zavrčením se na ni vrhl. Zakopl však na nerovné zemi, spadl a narazil čepelí na kámen, ukrytý v hlíně. Zbraň se téměř u jílce zlomila.

Coilla mu sekla po natažené ruce. Vystříkla krev, kterou ani rukáv kabátu nedokázal zastavit.

Opět zařval. Vyškrábal se na nohy a ucouvl, aby vyměnil zlomený nůž v pahýlu za ostrý, oboustranný hák, který vypadal, jako by na něj měl řezník pověsit zdechlinu.

„Tohle je za Blaana!“ zaječel a ohnal se po ní hákem.

Počkala, dokud ji zbraň neminula, pak ho popadla za paži. Aulay byl natolik překvapený, že se ani nebránil, když hák obrátila, vrazila mu ho do břicha a ještě za něj trhla. „A tohle je pro tebe, hovado.“

Při pohledu na vlastní prýstící krev se mu na tváři objevil výraz nevíry.

Stryke se mezitím snažil zahnat Lekmanna k vodě. Nerovná země mu spíše překážela, než pomáhala, a ork byl už na tancování příliš unavený. Jakmile se však dostali na rovnější půdu, pustil se kapitán do protivníka. Jeho meč se míhal ve stříbrném světle měsíce, až rozsekal protivníkovu obranu na cucky.

Lekmann ucouvl a snažil se popadnout dech. Ale Stryke už toho měl dost. Skočil po něm a plácl se volnou rukou do stehna. Zvuk nepřitele na zlomek vteřiny rozptýlil. Stryke toho okamžitě využil a vrazil mu meč mezi žebra.

Ork se opřel nohou o hrud' lovce hlav a zatlačil. Čepel vyklouzla z protivníkovy těla a Lekmann dopadl se šplouchnutím do vody. Ležel tváří dolů a kolem něj se rozprostřely jeho mastné vlasy.

Když ho Stryke naposledy zahlédl, plul Lekmann dolů po proudu a kolem jeho těla se šířila tmavá tekutina.

Orci si položili ruce kolem ramen a začali se potácet zpět ke svým společníkům.

„Už mám těchhle klidných okamžiků plné zuby,“ zamumlala Coilla.

* * *

Právě se chystali vstoupit do studeného tmavého tábora, když Stryke náhle vtáhl Coillu do křoví. Zvedl se vítr, takže nic neslyšela. Ale začínala věřit Strykovým instinktům.

O několik okamžiků později produněli kolem jezdcí a obklíčili rozespálé orky ze všech stran. Hlídky nemohly udělat vůbec nic. Stryka napadlo, že se z jeho vojáků stávají pořádní lajdáci, ale na tom teď nezáleželo.

Stryke s Coillou z úkrytu sledovali, jak Krista Galby hledí na Rosomáky. „Kde je?“ obořila se na ně.

„Kde je co?“ odsekl Haskeer.

„Nedělejte z nás blázny!“ okřikl ho velitel chrámových stráží. Sesedl, aniž by odklonil hrot meče od Haskeerova hrdla.

„Jarno,“ varovala ho nejvyšší kněžka. „Tihle orci byli naši spojenci. Bojovali na naší straně. Támhleten stařec zachránil mému synovi život.“ Zvedla ruce, pak je unaveně nechala klesnout. „Nechci vám ublížit. Ale vzali jste něco, co patří nám. Je to pro nás důležité, základní kámen naší víry.“

Nikdo neodpověděl. Vítr vnesl na mýtinu nepřírozený chlad. Stryke s Coillou se v křoví cítili víc než provinile.

„Potřebujeme to,“ dodala Krista.

Na mýtině se rozhostilo nepříjemné ticho. Rellstonova trpělivost byla u konce. Před několika hodinami kněžku s posilami dohonil a nyní Rosomáky obstoupilo sto neklidných mužů. Napětí ve vzduchu bylo téměř hmatatelné. Sesedl z koně a vyrazil k Jupovi a Haskeerovi.

V úkrytu mrazem zhnědlého listí Stryke zašeptal: „Věděl jsem, že nemáme zastavovat.“

Coilla kývla na scénu před nimi. „Proč nedrží tvoje přítelkyně Rellstona na uzdě?“

„Možná ho už víc držet nedokáže. Pojd,“ řekl. „Kdyby chtěli někoho zabít, už by to udělali. Promluvíme si s ní, než se Rellston vymkne kontrole.“

Prodrali se křovím.

Když je Krista spatřila, pronesla chladně: „Prokázali jste mi dvě laskavosti. Já vám teď prokážu jednu. Vraťte mi přístroj a velitel vás nepotrestá za krádež.“

„Co když je potřebujeme?“ řekl Stryke a okamžitě by se nejradši kousl do jazyka.

„Je?“ řekl Krista. „Máte víc než jeden?“

„Proto potřebujeme i váš, nechápeš?“ Zadíval se na ni a pokoušel se jí v měsícem prozářené tmě číst ve tváři.

„Ne, nechápu.“ Nepromluvila Krista, nýbrž Rellston. Přistoupil blíž a zadíval se Strykovi do očí. „Když máte další, nepotřebujete náš. Okamžitě nám ho vraťte.“ Přiložil hrot meče Strykovi ke krku. „Věděl jsem, že vám nemám věřit, orcká chátro.“

„Uklidni se!“ řekla Krista. Natáhla ruku a jemně odsunula meč Strykovi od krku. „Jsem si jistá, že to vyřešíme bez krveprolití.“

„Já ne,“ zavrčel Rellston a sotva ovládal vztek.

Rosomáci slyšeli, jak muži tasili zbraně a sesedli z koní. Orci byli obklíčeni nepřítelem. Pomalu začali vytahovat vlastní zbraně.

„Nebud' hloupý, Stryku,“ řekl velitel. „Nemůžete vyhrát. Jsme v přesile. Prostě mi tu věc dej. Nebo tě k tomu přinutím.“

„Jo?“ vybuchl Haskeer. „Ty a kdo ještě k tomu?“

„My, pitomče,“ zavolal muž zpoza něj.

Jeden z orků vykřikl, neboť do něj zezadu někdo strčil. Voják ránu opětoval. Všude po táboře se rozpoutaly šarvátky.

„Nechte toho!“ vykřikla Krista. „*Nechte toho!*“

„Uklidněte se!“ zakřičel Stryke ve snaze zabránit nejhoršímu. Rachot oceli narážející na ocel jeho slova téměř pohltil. „Znáte nás!“ zařval hlasitěji. „Bojovali jsme bok po boku. Opravdu si myslíte, že nás přemůžete?“

Rellston zaklel, což mu vyneslo káravý pohled kněžky. Pak řekl: „Zpátky, muži. Nechte je prozatím být.“

„Rosomáci, ústup,“ přikázal Stryke. Uvolněně držel v ruce meč, připraven kdykoli zaútočit, aby kryl záda své jednotky.

Téměř všichni se už vytratili do noci, když jeden z Rellstonových mužů vykřikl: „Nemůžeme je nechat jen tak jít! Za nimi!“

Rozpoutal se chaos.

„Nezabíjejte, pokud nebudete muset!“ přikázal Stryke.

Jejich koně byli mimo dosah za řadami Mani. „Vypadněme odsud!“ zaječel Stryke.

Vrazil zpět do křoví, skláněl se před nízko visícími větvemi a snažil se nešlápnout na žádnou shnilou větev. Naštěstí byla půda nasáklá vodou; silná vrstva bahna tlumila zvuk kroků. Zostřil smysly, jak nejvíce to šlo, a sledoval tlupu intuicí.

Vyděsilo ho, že to fungovalo. Brzy opustil řídkou hradbu stromů.

Zjistil, že se ocitl na otevřené louce, a ve slabém světle před úsvitem zahlédl tmavé stopy v deštěm postříbřené trávě. Běžel podél nich, až dorazil na vrcholek malého kopce, za nímž se ukrývalo další houští, ve kterém právě mizel poslední z Rosomáků.

Přidal do kroku a rozběhl se za nimi. „Tady bychom měli být chvíli v bezpečí,“ zalapal po dechu.

„Jo?“ zavrčel Haskeer ze stínů sotva ve vzdálenosti natažené paže. „Tak se podívej na tohle.“

Tohle byla opačná strana hájku, za kterou tekla v zamračeném ránu šedá voda Zátoky lososů.

Stryke se rozhlédl. Ze všech stran kromě jedné obklopovala malý výběžek souše voda. A přes louku se k nim blížili Mani v čele s Rellstonem.

„Co uděláme teď?“ zakřičel Haskeer podrážděně. „Máme snad plavat?“

Jup zavrčel. „Otevři tu svou velkou tlamu a vypij to.“

Bez ohledu na muže z Ruffetovy vyhlídky, kteří už byli jen pár kroků od nich, se na sebe trpaslík s orkem zuřivě mračili.

„Můžete za to ty a tvoje zasrané hvězdy!“ vybuchla Coilla a sekla nožem po váčku u Strykova opasku.

Váček se otevřel. Stryke sledoval, jak přístroj s pěti ostny jako by zpomaleně vylétl do vzduchu. Chytil váček a vrhl se vpřed. Příliš pozdě. Ven vypadly i čtyři propojené hvězdy. Sotva se jich dotkl konečky prstů. Přístroje prolétly přes úzkou mýtinu pod stromy.

Právě když Mani vrazili do hájku, Stryke spatřil, jak se zelená hvězda odrazila od kamenité půdy a vyskočila opět do vzduchu.

Nikdo si nevšiml promočené postavy, která se vyplížila z vody do křoví.

Kapitán se natáhl, aby hvězdu zachytil, místo toho ji však srazil k ostatním. Vrhł se po své kořisti a přitiskl si ji k hrudi.

Spíše cítil, než slyšel, jak hvězdy s kliknutím zapadly do sebe. Skládačka byla úplná.

A realita udělala krok stranou.

21

Černočerná tma.

Stryke ucítil prudký chlad a žaludek se mu stáhl, jako by padal. V uších mu zvonilo tak hlasitě, že nic jiného neslyšel. Natáhl ruce, aby se zachránil, ale kolem něj nebylo nic, čeho by se mohl zachytit.

Nic pod nohama.

Vůbec nic.

Pak náhle dopadl.

Převrátil se vpřed a zabořil ruce do něčeho ledového a oslepujícího. Tento šokující pocit ho přivedl zpět.

Sníh.

Sníh a nad hlavou jasný mrak, skoro tak bledý jako bělost pod ním. Před několika údery srdce byla stále ještě noc, ale nyní jej obklopovalo denní světlo. Nízko nad jižním obzorem visela bledá koule, jež musela být sluncem.

Téměř ho ovládla panika.

Vykřikl, ale neslyšel vlastní hlas. Na okamžik se bál, že ohluchl. Pak ale zaslechl řev. Kolem něj zuřil ledový vítr a rval mu šaty z těla. Když přimhouřil oči, dokázal sotva rozeznat schoulené tmavé postavy ostatních Rosomáků.

Vyškrábal se na nohy, ale víchř ho málem opět porazil. Sebral ze země vzácné hvězdy, které mu vypadly z rukou, poté zamířil k Jupovi a Coille, kteří se právě snažili vrávoravě postavit na nohy. Přidrželi se jeden druhého a začali mluvit najednou. „*Kde to jsme?*“ a „*Kde jsou ostatní?*“ je zajímalo nejvíce.

Brzy se objevili také zbylí Rosomáci. Shromáždili se v malé prohlubni poblíž, která je chránila před nejsilnějšími poryvy větru. Nad hlavami se jim točil sníh a museli křičet, aby jeden druhého slyšeli.

„Co se to *do prdele* děje?“ zaječel Haskeer.

„Řekl bych, že jsme na ledovci.“ Strykovi cvakaly zuby zimou.

„Cože? Jak?“

Coilla se objala pažemi v marné snaze zahřát se. „Nechte těch keců a raději se snažte přijít na to, co uděláme, abychom nezmrzli.“

Některým z vojáků se podařilo na útěku před lidmi sebrat příkrývky nebo brašny, ale jiní, jako Coilla a Stryke, byli až příliš zaměstnaní odražením útoku nepřátel. I když si rozdělili deky a náhradní oblečení, nezbylo dost pro všechny.

„Jupe,“ zakřičel Stryke, ačkoli mu rty rychle tuhly chladem, „dokážeš najít nějaký vrcholek? Podíváme se, kde to vlastně jsme.“

„Dobře, šéfe!“ Trpaslík se vypotácel do větru.

Ostatní orci se schoulili jeden k druhému, aby se zahřáli a pokusili se přijít na to, co se stalo.

„Můžou za to ty zasrané hvězdy,“ zamumlala Coilla.

„Pokud to tak opravdu je, zachránily nám život. Lidé by nás rozsekali na kousky,“ připomněl jim Alfray.

„Jo, takže tady místo toho umrzeme,“ ozval se Haskeer zahořkle. „Ať už jsme *kdekoli*.“

„Musíme být v severním ledovcovém poli,“ řekl Stryke. „Slunce bylo skoro přímo na jihu, ale nevím, jestli je teď ráno nebo večer.“

Ztuhlými modrými prsty sáhl po váčku u opasku, ale pak si uvědomil, že ho Coilla rozřízla. Místo toho si zastrčil hvězdy za kabátec a doufal, že když zakopne, nepadne na ně. Aspoň našel za opaskem zastrčené rukavice.

„To se brzo dozvíme,“ řekl Alfray. „Pokud se toho dožijeme.“ Napadla ho ponurá myšlenka. „Co když se nám takhle pomstila Jenesta? Byla by toho schopná.“

„Ne.“ Coillin tvrdý hlas se chvěl, jak se třásla zimou. „Pokud by něco takového zvládla, proč by nás prostě nepřenesla k sobě do tábo-ra, kde by se s námi mohla v bezpečí vypořádat? A co hvězdy?“

„Tohle je zbytečné,“ rozhodl Stryke. „Nevíme vůbec nic.“ Přitáhl si kožešinový kabátec blíž k tělu. K tomuhle místu se vůbec nehodil. „Jaké máme zásoby?“

Krátce se prohrabali zachráněným majetkem a objevili několik proužků sušeného masa, starý, drolící se kus chleba a několik lahví alkoholu. Pro dvacet čtyři hladových krků to rozhodně nestačilo.

Stryke se pokusil ukrýt zklamání a ukázal na jednoho vojáka s příkrývkou. „Jdi se podívat, kam zmizel Jup, Calthmone.“

Ork se zdráhavě vyplahočil do sněhu a vichru. Když se vyškrábal ven z prohlubně, poryv větru ho málem porazil. Po chvíli se však vrátil i s Jupem.

Trpaslík se schoulil a promnul si paže, poté si schoval zmrzlé ruce do podpaží.

„Našel jsem hodně průrev,“ pronesl skrz cvakající zuby. „Některé z nich jsou pokryté sněhem, který váhu orka neunes. Ale myslím, že jsem našel cestu dolů.“ Kývl směrem, kterým podle Stryka ležel jihovýchod. „Ještě k tomu jsme hodně vysoko.“ Zatímco mluvil, pára z dechu mu mrzla na vousech.

„Ještě něco?“ zeptal se Stryke.

„Nic jiného jsem neviděl. Žádný kouř. Ani stopa po domech. Ale myslím, že jsem zahlédl nějaký pohyb. Ať už to bylo cokoli, drželo se to ode mě dál.“

„Pohled na tebe by vyděsil každé stvoření aspoň s kouskem mozku,“ řekl Haskeer.

Jup na posměch neodpověděl. To samo o sobě Strykovi prozradilo, jak zle na něj chlad působil.

„Dobře,“ řekl. „Ze všeho nejdřív se musíme dostat dolů z ledovce a najít přístřeší.“

S Jupem v čele se po dvou, po třech vydali na cestu.

Během několika okamžiků je zářivá bělost sněhu natolik oslepi-la, že se jim před očima roztančily barevné tečky. Potáceli se a plahočili zmrzlou krustou na sněhu, hlubokém zhruba jako ork. Mířili na jihovýchod. Zdálo se, že uplynuly celé hodiny, než se jim podařilo najít útes, odkud viděli do krajiny.

Za nimi, na severu, se do výše tyčil rozlehlý, hrozivý ledovec. Táhl se od jednoho obzoru k druhému, ohromný pomník, dosvědčující hloupost lidí, ničících magii Maras-Dantie. Dokonce i z takové dálky měli pocit, že se nad nimi naklání a hrozí, že je každým okamžikem rozdrtí. Zatímco na něj hleděli, jedna jeho část se s hromovým zaduněním utrhla. Zvedla se oblaka sněhu a některé těžké kusy ledu nadskakovaly a kutálely se skoro půl míle.

Rychle začali šplhat dolů po jižní straně útesu. Pod rukama však neměli jen ztvrdlý sníh. Zdálo se, že v sobě led uvěznil obrovskou žulovou skálu. Měli se tedy oč pevně zapřít, na druhou stranu však

byl kámen kluzký od jinovatky. Nakonec však slezli a doklouzali dolů na plošinu, která se nacházela asi sto padesát stop nad zmrzlou tundrou.

Zastavili se, aby popadli dech. Skála je tady chránila před řezavým větrem ze severu a také před jejich zraky ukryla velkou část strach nahánějící ledové stěny. To bylo samo o sobě požehnáním.

Pod nimi se mezi dvěma tyčícími se horami ledu táhl kus ploché země, jakoby rozmáčknuté tíhou postupujícího ledovce. Byla porostlá šedým lišejníkem a tu a tam se do ní zařezávala tmavá koryta potůčků, která z dálky vypadala jako síť tenkých nití. Obzor lemovala černá čára, která mohla, ale nemusela být lesem. Bylo těžké to odhadnout, když jim do očí svítilo prudké slunce.

„Pokud se dostaneme tam dolů,“ řekl Stryke a plácl několikrát o sebe rukama v rukavicích, aby se mu v nich opět rozproudila krev, „mohli bychom najít přístřeší. Palivo. Nebo něco takového.“

„*Pokud* je správné slovo,“ zavrčel Haskeer. „Jsem ork, ne žádný zasraný kamzík.“

Ale cesta dolů z útesu nebyla tak snadná, jak vypadala. Znovu a znovu naráželi na neschůdné úseky, kde sráz byl tak prudký, že by se jim ho nikdy nepodařilo překonat.

„Taky máte ten pocit, že nás někdo sleduje?“ řekla Coilla, když se jim do cesty postavila další překážka.

„Jo.“ Jup si promnul zátylek.

Když se zeptali Stryka, potvrdil, že má stejný pocit.

„Možná je to jeden z odporných sněžných mužů?“ řekla Coilla ve snaze zlehčit jejich situaci.

„Jsou jenom legendou,“ prohlásil Alfray rozhodně. „Spíše byste si měli dávat pozor na sněžné leopardy. Mají zuby jako dýky.“

„Díky. Tohle jsem fakt potřeboval vědět.“

Chvíli se plahočili vpřed v tichosti.

„Jupovy pátrací schopnosti jsou jako vždy dokonalé,“ zamumlal Haskeer, když se zase jednou byli nuceni vrátit.

Stezka byla úzká a přeplněná orky, kteří najednou měnili směr. I přesto se však Jupovi podařilo přitisknout se ke skále a nechat ostatní projít. V okamžiku, kdy se mu na dosah dostal Haskeer, natáhl se a popadl orka za krk. „Myslíš, že to zvládneš líp, hovado?“

Haskeer trpaslíka setřásl. „I slepý na chromém koni by to zvládl líp,“ zavrčel.

„Posluž si.“

S Haskeerem v čele vyrazili opět vpřed. I přesto se však zdálo, že cesta dolů na holou pláň trvá věčnost. Jeden z vojáků uklouzl a jen skutečnost, že ho kamarád popadl za kabátec, ho zachránila před jistou smrtí. Poté se při chůzi raději drželi jeden druhého za šaty.

Slunce, jež celou dobu putovalo po obloze nízko nad obzorem, začalo zapadat. Netušili, jestli už jdou celý den nebo jen půlku. Jisté však bylo, že přicházela noc a s ní těžká mračna. Uháněla po nebi nad jejich hlavami, až zakryla slunce. Na krajinu padlo šero a začal padat jemný, ostrý sníh.

„Tohle jsme ještě potřebovali,“ zamumlal Jup.

Alespoň se ale dostali z útesu. Haskeer několik posledních stop seskočil, dopadl však tvrdě a při nárazu zamručel. Brzy se všichni ocitli na pláni a snažili se držet v závětrí ledovce v naději, že se tak ukryjí před sílícím větrem.

„Viděli jste to?“ řekl Jup. „To světlo támhle?“ Ukázal na jih, k cípu ledového jazyka.

„Teď tam nic není,“ odpověděl Haskeer. „Možná se ti to jenom zdálo.“

„Nic se mi *nezdálo*,“ obořil se na něj trpaslík. „Bylo to tam!“

Než se mohla rozpoutat bitka, vstoupil mezi ně Stryke. „Nemohl to být jenom odraz? Ale neškodilo by přesvědčit se. Pokud nebudeme muset, raději bych venku netábořil. Dáme tomu půl hodiny. Chci najít úkryt dřív, než přijde noc.“

Bez varování ledovec hlasitě zapraskal a jejich směrem se začal řítit kus ledu o velikosti domu. Orci se rozběhli pryč po pláni, klouzali přitom a potáceli se. Když se konečně dostali do bezpečné vzdálenosti, zastavili se, aby si vydechli. Téměř naprosto vyčerpaný Alfray dorazil mezi posledními.

„Jsme v bezpečí,“ zalapal po dechu Haskeer.

„Ne, nejsme,“ odporoval Alfray. „Podívejte!“

Zadívali se směrem, kterým ukazoval. Pádila k nim smečka tvorů o velikosti lvů. Jejich bílé kožichy nebyly v šeru téměř vidět.

„Rozestavte se!“ zakřičel Stryke a vyrazil k Alfrayovi.

Desátník si všiml, jak se k němu Stryke žene, a tak se otočil. Při pohledu, který se mu naskytl, mu málem ztuhla krev v žilách. Pět tvorů se zuby jako dýkami bylo už téměř u něj.

Stryke vykřikl a ohnal se mečem. Překvapený sněžný leopard v čele minul. Dopadl tvrdě, převrátil se a odkutálel stranou, pak zabořil drápy do země a opět vyskočil na nohy.

„Tudy!“ zakřičel Stryke, aniž by odvrátil zrak od zvířete. Na víc neměl čas, protože kolem něj začali kroužit dva leopardi a hledat skulinu v jeho obraně. Zbytek smečky se vrhl na tlupu.

Stryke s Alfrayem ucouvli, ale jeden z tvorů vyrazil rychle za nimi. Menší předstíral útok, zatímco dominantní samec se vrhl vpřed. Podařilo se jim Stryka natolik rozptýlit, že málem padl za oběť jejich drápům, naštěstí však zvedl meč včas. Z přední tlapy zvířete vystříkla krev. S divokým zařváním ustoupilo.

Pro tuto chvíli sněžní leopardi kolem tlupy jen kroužili a drželi se mimo dosah mečů.

Coilla se snažila přimět vojáky tlupy, aby se shlukli dohromady. Tři z leopardů smečky se plížili kolem obranného kruhu. Zvířata čelila naježené kovové stěně, bránila jim však v každém pokusu zachránit Stryka s Alfrayem.

Vůdce smečky opět zaútočil na Alfraye, zabořil mu drápy do rukávu a srazil starého orka k zemi. Ale Stryke byl opět na místě a sekl po zvířeti mečem. Hrotem zasáhl samce do boku. Krémově bílou kůžešinu zbarvila rudá čára a sněžný leopard odskočil z dosahu.

Stryke zariskoval a ohlédl se. Zbytek jednotky byl příliš daleko, než aby mohl pro něj nebo pro Alfraye něco udělat. „Jsi v pořádku, starochu?“ zalapal po dechu.

„Jo. Ale neříkej mi starochu! Na chvíli je zadrž, dobře?“

Stryke neměl čas se přít. Sněžní leopardi znovu a znovu útočili a hráli s nimi smrtící hru. Jeden po druhém předstírali útok. Věděl, že je nedokáže odrážet věčně, ale neodvažoval se ohlédnout, aby zjistil, co má Alfray v plánu.

Alfray se snažil co nejrychleji otevřít přezky na brašně s léky a proklínal přitom své studené, ztuhlé prsty. Na pokraji zoufalství se mu podařilo najít velkou kamennou láhev. Postříkal jejím obsahem mokrý sníh a na poslední chvíli uskočil. Se zahučením vyrazily ze

sněhu tyrkysově modré plameny a málem mu spálily obočí. Oslněné a zmatené kočky uskočily.

„Co to bylo?“ vykřikl Stryke překvapeně. Alfray neodpověděl. Místo toho zabodl meč do hromady ob vazů a zažehnul kus látky od štiplavě páchnoucího ohně. Trhl zápěstím, ohnivá koule prolétla vzduchem a přistála mladému leopardovi na zádech. Srst a vrstva tuku pod ní vzplála a do vzduchu se vznesly obláčky kouře.

Náhle se celé stvoření ocitlo v plamenech. Vyrázilo ze sebe strašlivý řev a vyrazilo přes šerící se pláň. Podivný modrý oheň mezitím uhasl a proměnil se v malé jezírko u Alfrayových kolenou.

Druhá kočka je opatrně obešla, pak skočila po klečícím desátníkovi. Stryke se přikrčil a zvedl meč. Když se zvíře vzneslo nad něj, bodl vši silou vzhůru. Jako břitva ostrý kov pronikl leopardovi do břicha a na orka se vyvalily páchnoucí vnitřnosti. Stryke si rychle utřel z očí krev a zahlédl, jak velitel smečky dopadl ve změti končetin těsně za ním na zem.

Kapitán se zhluboka nadechl a rozkašlal, když mu do plic pronikl zápach.

Alfray se postavil po větru od něj a zalapal po dechu. „Díky, Stryku.“

„Můžeš to zopakovat?“

Alfray zatřásl lahví. „Možná ještě jednou nebo dvakrát.“

„Tak pojďme.“

Coilla, která neměla ani tušení, že se blíží záchrana, se obořila na jednoho z vojáků: „Dej to sem!“ Sebrala mu meč.

Vystoupila z obranné hradby těl a mrštila mečem po nejbližším leopardovi. Čepel zvířeti přetřela páteř. Chvilí běželo jen po předních, než si uvědomilo, že má zadní nohy chromé. Coilla k němu zezadu přistoupila a zabodla mu meč do krku. Na sních vytryskla tmavá krev.

Zbývali ještě dva. Stryke kryl Alfraye, zatímco léčitel připravoval opět hořlavou směs. Zbavili se jednoho leoparda, ale posledních pár kapek by se už vznítit nedokázalo.

Zbývající zvíře zpanikařilo. Uskočilo od hořícího těla svého společníka a ocitlo se téměř přímo nad Strykem. Nedokázalo už sklonit kostnatou hlavu, takže jeho krk zůstal dočista odhalený.

Leopard naběhl Strykovi přímo na meč a setrvačností se na něj nabodl až téměř po jílec. Ohromné zuby scvakly jen kousek od orkova obličej. S výrazem překvapení v zelených očích se zvíře převrátilo a z hrdla mu vybublala rudá krev.

Stvoření vytrhlo při pádu Strykovi meč z ruky. Kapitán zaklel a sáhl rychle po noži, ale žádný z leopardů už nezůstal naživu. Posadil se na bok zvířete, které mu sebralo meč, a rozkázal unaveně: „Vykuchejte tu zatracenou potvoru a stáhněte ji z kůže. Můžeme ji potřebovat.“

Dlouhé severské příšeří přetrvávalo. Sněhová bouře se už vyřádila a na severu se nad ledovcem objevily hvězdy. Když vyšel měsíc, zamířila tlupa v jeho záři zpět do závětrí ledovce.

Náhle se Jup, jenž krácel v čele průvodu, zastavil. „Vidíte?“ zakřičel. „Říkal jsem, že jsem viděl světlo!“

Před nimi stál obrovský palác z ledu.

* * *

Když přišli blíž, zpomalili v úžasu.

Palác byl ohromný. Štíhlé věže se třpytily v měsíčním světle a ve srovnání s jejich bělostí vypadal ledovec za nimi téměř špinavě. Vysoké pilíře obklopovaly v elegantních křivkách budovu ve středu. V tmavých výklencích stály sochy, jejichž tváře však nebylo možno pod vrstvou ztuhlého sněhu rozeznat.

Kdyby nebylo světla ve věži, považovali by orci palác za překrásnou vidinu. Avšak žlutá zář svící, sotva odlišitelná od světla hvězd na nebi, se třepotala za okenními oblouky.

„Kdybychom sem dorazili za denního světla, ani bychom si ho nevšimli,“ vydechla Coilla s pohledem uchváceně upřeným vzhůru.

„Tak když už jsme tady, pojďme dovnitř,“ navrhl Jup. „V tomhle větru mi mrznou koule.“

Rosomáci zamířili k zámku. Jup kličkoval, ale nezdálo se, že by palác někdo strážil. Velká brána byla otevřená. Orci se jí propířili na nádvoří.

V jeho středu stála zmrzlá fontána. Ukázalo se, že velké hroudy na zemi jsou stromy, které zlomil smrtící mráz.

„Tohle místo muselo být nádherné, než přišel led,“ pronesla Colla tiše.

Haskeer se procházel kolem. „Jo. Než lidi všechno posrali. Našli jste nějakou cestu dovnitř?“

Nenašli. Jup s ostatními místo prohlédli a drželi se přitom těsně u zdi, ale žádný vchod nenašli.

„Haló? Je tady někdo?“ zařval nakonec Haskeer. Jeho hlas se odrazil od stěn a zasypala je malá lavina sněhu ze střechy. Nikdo však neodpověděl.

Pak jim ostrý vítr vmetl do tváře sních. Všechno zmizelo pod dusivou bílou příkrývkou.

Rozpoutala se sněhová bouře a oni v ní byli uvěznění.

* * *

Jennesta zaklela a ustoupila od sudu, v němž pomalu tuhla krev. Nefungovalo to. Myšlenky jí vířily a narušovaly soustředění.

Měla podezření, že nejvyšší kněžka Ruffetovy vyhlídky vyrazila za Rosomáky, ale netušila proč. Neexistoval jiný důvod, proč by se Krista Galby nezúčastnila královského slyšení.

Záleželo na tom? Jenom ať se zpotí při pronásledování. Jennesta napřed potřebovala informace.

Jen kdyby se hladina v kádi s krví tak rychle nepotáhla strupem. Viděla jenom bílou barvu.

Luskla prsty a krčící se lokaj jí podal pohár pramenité vody. Pak si královna povzdechla a vrátila se zpět k práci.

Napřed si myslela, že je její pátrání stále bezúspěšné. Pak něco uslyšela. Někoho. Vysoký ženský hlas, který něco monotónně mumlal.

Sanara zase mluvila sama se sebou.

Jennesta se naklonila blíž a obraz se zaostřil.

Sanara stála u okna a částečně zakrývala výhled. Jennesta si uvědomila, co se děje. Soustředila se příliš vysoko a viděla jen ledovou poušť za ní. Něco, nějaké pokřivení éteru, rozptylovalo její soustředění. Sklopila oči k sestřině tváři.

Jennesta se právě chystala promluvit, v poslední chvíli se však zarazila. Nechala Sanaru bez povšimnutí a zadívala se do noci za ní. Něco se ve tmě pohybovalo, něco, co přitahovalo její pozornost.

Skrz poletující sníh zahlédla, jak se v koutě zmrzlého nádvoří choulí Rosomáci. Někteří byli umazaní od krve. Jen při tom pohledu se jí začaly sbíhat sliny v ústech, chuť ale ovládla. Nerada by, aby ji v tuto chvíli cokoli rozptýlilo.

Jennesta vyslala své bytí mezi točící se bělost. „Jak se tam do pekel dostali?“ zeptala se sama sebe. „Musí to...“

Odmlčela se. Nezáleželo na tom. Nejdůležitější bylo, že věděla, kde jsou.

* * *

Ani ne míli od místa, kde Jennesta praktikovala na krvi zabitých Uni nekromancii, projela Krista Galby a její unavení strážci branou Ruffetovy vyhlídky. Padla noc a déšť vytvářel kolem hořících pochodní svatozář.

Nejvyšší kněžka se zahleděla na perleťový gejzír magie a pocítila bodnutí viny. Avšak na nové zaříkávání bude čas zítra. V tuto chvíli chtěla jen vidět Aidana, dát si horkou koupel a jít do postele.

Rozloučila se s Rellstonem a zamířila domů. Jarno, velitel chrámových stráží, ji doprovodil, ale u brány jejího stavení se s ní rozloučil a zamířil domů. Vstoupila do zahrady, obklopené kamenou zídkou.

Náhle se zarazila a žaludek se jí stáhl podivnou předtuchou. V tuhle večerní dobu měly za okny plápolat svíčky, z komína stoupat kouř a kolem se šířit vůně večeře, kterou Merrilis uvařila. Měla by slyšet Aidanův tenký hlásek zpívající píseň nebo se dohadující se starou chůvou.

Neslyšela však nic a dům byl docela temný.

„Až najdu Merrilis, vyřídím si to s ní,“ řekla si. „Jak mohla nechat oheň vyhasnout?“

Krista Galby se přinutila čelit nejhoršímu a zamířila ke dveřím domu. V tuto chvíli se vůbec necítila jako nejvyšší kněžka, nýbrž jako vyděšená matka.

* * *

Dotkla se dveří a ty se otevřely. Dům jí teď, když už nesloužil jako ošetrovna a všichni pacienti odešli nebo zemřeli, připadal velmi prázdný.

Procházela místnostmi, pátrala a volala: „Aidane? Merrilis?“

Ale odpovědí jí byla jen ozvěna. Krb byl studený a dům opuštěný.

Co se jenom mohlo stát? I kdyby Merrilis na chvíli odešla, Aidan by zůstal doma. Ale co když se mu něco stalo? Co když se mu vrátila nemoc? Co když byl... mrtvý? Okamžitě jí myslí prolétl obrázek jeho bezduchého těla, uloženého ve starém dřevěném chrámu, který stále ještě používali. Kolem by rozestavěli svíčky, v jejichž záři by se jeho ebenově černé vlasy leskly.

Jako smyslů zbavená vyběhla na ulici a zabušila na dveře sousedního domu. Byl prázdný.

Na tvářích ji pálily horké slzy, Krista však běžela dál a ptala se kolemjdoucích: „Neviděli jste mého syna? Neviděli jste Aidana?“

Nikdo ho však nezahlédl.

22

Orci se choulili k sobě v hromadě příkrývek a zakrvácených kůží sněžných leopardů.

V koutě nádvoří se k nim vítr nemohl tak snadno dostat. Po obou stranách tlupy už stačil navát u stěn závěje a z nebe se na ně sypal hustý sníh. Neviděli dál než na pár stop.

Sněhová bouře na okamžik polevila. Stryke opatrně vystrčil nos. Mračna se roztrhla a odkryla kus hvězdami posetého nebe.

„Jupe,“ řekl. „Vezmi si několik vojáků a najděte nám cestu dovnitř. Jestli tady zůstaneme celou noc, zmrzneme.“

Haskeer se unaveně zazubil. „Jo, ukaž, že k něčemu jsi.“

„Za tohle půjdeš s ním, Haskeere. Teď držte huby a dejte se do práce, než zase začne pořádně sněžit.“

Jup vybral dva vysoké orky a spolu s Haskeerem se vydali do sněhu, který jim sahal až po stehna. Zbytek tlupy se opět zahrabal do kožešin, pod kterými se mísil jejich dech, a sklesle přemýšlel, kdo nebo co mohlo postavit tak ohromný zámek uprostřed ničeho. Coilla došla k závěru, že tvor, jenž dokázal stvořit tak dech beroucí nádheru, musí mít něžnou duši. Vojáci se jí vysmáli.

Nakonec zaslechli nad syčením větru a padajícího sněhu tiché kletby. Stryke opět vykoukl ven. „Dobře. Jsou zpátky,“ řekl, pak zavolal: „Našli jste něco?“

„Jo!“ odpověděl Haskeer. „Vzadu jsou dveře. Nikdy bychom je nenašli, kdyby uvnitř nesvítilo světlo. Ostatní tam zůstali, aby se je pokusili otevřít. Když už nic jiného je tam líp než tady.“

Tlupa se ve změti loktů a dupajících nohou postavila. Ti šťastní si mohli obtočit kolem ramen příkrývky a kožešiny. Podivný tichý průvod se vydal vyšlapanými stopami ve sněhu. Kolem panovalo strašidelné ticho.

Drželi se roviny nad prudkým srázem, padajícím do palácového příkopu, až došli k místu, kde se vysoko ční ledovec dotýkal palá-

ce. Když ale zabočili podél zdi, našli v ledu hlubokou prasklinu. Zevnitř ji osvětlovalo měkké zlaté světlo.

„Určitě je to bezpečné?“ řekl Alfray, když si vzpomněl na hrůzu, kterou zažil při útěku před lavinou.

„Stejně bezpečné jako dům,“ odpověděl Haskeer nevrle. „Pokud najdeš něco lepšího, posluž si.“

Když zamířili hlouběji do praskliny, dolehly k nim rány a klení. Protáhli se kolem ohybu v puklině a uviděli, jak Gant s Liffinem sekají meči do ledu, za kterým se ukrývaly dveře. Brzy se k nim přidalo dalších deset orků. V uzavřeném prostoru byl rámus ohlušující. Na hlavy jim začaly padat rampouchy a kusy ztvrdlého sněhu.

„Zastavte!“ vykřikl Stryke, když ho těsně minul ostrý kus ledu. „Tohle je pitomost. Než se dostaneme dovnitř, zavalí nás to.“ Přivolal k sobě Alfraye. „Zbylo ti dost tekutiny, abys ještě něco zapálil?“

„Možná.“ Sáhl do lékařské brašny. „Je to mast, kterou mi dal Keppatawnův léčitel. Varoval mě, abych ji nemíchal s vodou.“

„Teď už víme proč. Poslouchejte! Vytáhněte všechno, co je suché a mohlo by hořet.“

Rosomáci začali skládat věci na hromadu. Stryke přikázal několika z nich, aby roztrhali staré košile a Alfrayovy cenné obvazy. Když ještě přidali všechen troud, který u sebe měli, dosahovala kupa asi do poloviny dveří.

Alfray vylil na hromadu zbytek tekutiny z lahve a Stryke roztopil v rukou trochu sněhu, pak ho opatrně nakapal na látku. Napřed se objevily malé plamínky, poté se oheň rozhořel naplno a naplnil trhlinu hustým kouřem. Orci vpředu ustoupili, aby se jím nezadusili, vojáci vzadu se naopak tlačili blíž, aby zachytili aspoň trochu vzácného tepla. Rozpoutal se zmatek, v němž orci jeden do druhého strkali a pošťuchovali se.

Náhle se nad ně naklonil masivní kus ledu. Rosomáci rychle utekli za ohyb pukliny.

S hlasitým řevem a duněním dopadl led na zem a do vzduchu vylétly ostré kousky zmrzlé vody. Nakonec všechen hluk utichl. Orci se připlížili blíž.

A zastavili se.

Dveře, vyrobené z materiálu podobného matnému sklu, byly zdobený velkými listy a šlahouny a vykládané zlatem. Svítilo skrz ně teplé žluté světlo a v jeho září vystoupilo vyřezávané ovoce a květiny. Když se jich však Stryke dotkl, zjistil, že jsou dveře dokonale hladké a rovné.

Pohládl prsty hedvábný povrch dveří a ty se pod jeho dotykem tiše otevřely. Orci téměř uctivě překročili promočený popel a vstoupili dovnitř.

Tiše se kolem sebe v úžasu rozhlédli. Stáli ve velkém sálu se stropem tak vysokým, až se ztrácel z dohledu. Ze síně vybíhaly tmavé východy a točitá schodiště z čistě bílého mramoru. Každý kousek povrchu byl zdoben řezbou, ale šero jim nedovolovalo výjevy rozeznat. Ve vzduchu se vznášela smutná vůně podzimu.

Jup udělal opatrně krok vpřed. Dokonce i jeho měkké kročeje se rozléhaly prostorem a vracely se zpět v podivně překroucené ozvěně.

„Tohle místo se mi nelíbí,“ zašeptala Coilla.

Její slova se překvapivě odrazila od stěn.

Stryke se zprudka otočil, neboť měl pocit, že se k němu někdo blíží. Nikoho však nezahlédl. Když se obrátil zpět s úmyslem zavést tlupu hlouběji do síně, jeho pozornost upoutala postava v polovině velkého schodiště.

Byla to žena v bílém hávu.

Stála napjatě na odpočívadle, dlouhé černé vlasy ji halily jako tmavý plášť a zdálo se, že svojí přítomností zastiňuje i nádheru komnaty.

„Kdo...“ Odkášlal si. „Kdo jsi?“

Neodpověděla mu přímo. Tenkým, čistým hlasem řekla: „Opusťte toto místo. *Rychle.*“

„Máme jít ven do bouře? Neměli bychom šanci přežít.“

„Věřte mi,“ pokračovala, „tady se vystavujete ještě většímu nebezpečí. Jděte, dokud ještě můžete.“ Náhle zalapala po dechu a přikrčila se u zábradlí. S vyděšenou tváří se ohlédla. „Běžte! *Hned!*“

„Co se děje?“ zeptal se Stryke a přistoupil k patě schodiště. Neodpověděla. Rozběhl se vzhůru po schodech a bral je přitom po dvou, po třech.

„Ochráníme tě,“ nabídl, když k ní dorazil.

Žena se zoufale zasmála. „Na to je příliš pozdě.“

Ze dveří zpoza ní vystoupili dva odporně vyhlížející tvorové.

Vypadali přesně tak, jak si obyvatelé Maras-Dantie představovali démony, mučivé duchy, kteří vládli síním Xentagie ohnivými biči.

V přízemí se z průchodů vynořili další a obklopili orky.

Žádná dvě stvoření nevypadala úplně stejně. Plazila se, plížila, kráčela na pavoučích nohou a každou chvíli mírně měnila vzhled. Dokonce i jejich tváře se rozplývaly a přetvářely. V jeden okamžik měli jedno oko, pak opět kly nebo zobák. Některým tvorům narostla křídla podobná netopýřím, ale všichni bez výjimky byli vyzbrojeni hroznými drápy. Jejich šedá kůže se neustále vlnila. Vypadali tak odporně, že se na ně Stryke nemohl ani podívat, aniž by se mu zvedl žaludek.

Muselo jich být aspoň padesát nebo i víc.

Všichni vojáci jednotky na ně zírali s pověřivou hrůzou.

„Odhod'te zbraně!“ vykřikla žena.

„To orci nedělají!“ odpověděl Haskeer.

„Ale je to vaše jediná naděje! Jak byste s nimi mohli bojovat? Sluaghové vás nezabijí, pokud nezaútočíte.“

Stryke od ní ucouvl a pomalu sestoupil ze schodů k tlupě. Pokud ho měli zabít, nechtěl zemřít sám. Dva tvorové se vlnili ze schodů za ním a chňapali po něm zuby. Sotva se připojil k ostatním Rosomákům, jeden ze sluaghů se nad ním vztyčil a otevřel tlamu.

„Udělejte, co říká!“ rozkázal a odhodil meč. Zazvonil o kámen jako zvon. Sluagh se stáhl, svinul se a opět napřimil.

Nepřítel byl v přesile, a tak orci zdráhavě odložili zbraně. Tvorové čekali, dokud jim u nohou neležel i poslední meč.

„Myslela jsem, že sluaghové jsou jen legenda,“ zašeptala Coilla.

„A já myslel, že jsou to pekelná stvoření,“ řekl Alfray.

Při pohledu na ně nebylo obtížné si to představit. Přepadl je strach. Z jejich temného bytí pronikl Strykovi do myšlenek hlas. Zprudka se otočil, ale nedokázal říct, které stvoření promluvalo.

„Dej nám přístroje,“ řekl hlas.

Z překvapených výrazů na obličejích orků bylo jasné, že rozkaz slyšel i zbytek tlupy; pokud se dalo říct, že ho slyšeli.

„Nemám je,“ odpověděl Stryke nahlas.

Tentokrát se zdálo, že hlas přichází zezadu. „*Lžeš! Cítíme jejich moc.*“

„*Natahují se k nám.*“

„*Volají nás.*“

„*Dej nám přístroje a možná vás necháme žít.*“

Veliteli Rosomáků se zatočila hlava. Hmátl pod tuniku. Jeho vlhké ruce po ostnatém klubku klouzaly, přesto se mu podařilo jednu z hvězd odlomit. Zbytek byl propojen tak silně, jako by je někdo stmelil dohromady. Dotkl se odloupnuté hvězdy. Byl to přístroj s pěti bodlinami, který ukradli Hobrowovi v Trojici. Připadalo mu, jako by od té chvíle uplynula celá věčnost. Opatrně vytáhl slepenec čtyř hvězd.

Dlouhé chapadlo mu ho vytrhlo z ruky.

Zdálo se, jako by se od stropu ozvalo povzdechnutí.

„*A poslední? Kde je poslední?*“

Stryke polkl. „Nemáme ji.“

„*Pak budete navěky trpět.*“

Strykovi se zařízla do hlavy příšerná bolest. Měl pocit, jako by mu do lebky vrazili rozžhavené železo. Přitiskl si ruce na spánky a klesl na podlahu. Vedle něj se ve stejné agónii zmítal zbytek Rosomáků.

„Počkejte!“ vyrazil ze sebe Stryke. „Chtěl jsem říct, že ji nemáme *tady*. Ale můžeme ji získat.“

Muka zeslabila. „*Kdy? Kdy ji budete mít?*“

„Má ji zbytek tlupy,“ lhal. Mozkem mu prolétl bílý záblesk bolesti. „Přijdou sem, přijdou,“ zalapal po dechu.

„*Kdy?*“ zasyčel znovu hlas.

„Nevím. V bouři se nám ztratili. Ale určitě přijdou. Pokud bouře poleví, tak zítra.“

„*Pak vás můžeme zabít hned teď.*“

„Když to uděláte, nikdy ji nezáískáte!“

„*Pokud sem skutečně míří, pak nám nedokáží zabránit v tom, abychom jim ji sebrali.*“

„Ale když jim nedáme znamení, nevstoupí dovnitř.“ Zahleděl se chladně na nejbližšího sluagha. „Já jsem jediný, kdo znamení zná,“ blušoval. „A já radši umřu, než bych vám ho dal.“

Na okraji mysli slyšel, jak mezi sebou hovoří, ale nedokázal rozeznat o čem.

„Dobrá,“ pronesl nakonec démon s buldočím obličejem. „Do zítřka vás necháme naživu.“

„Pokud za soumraku nebudeme mít přístroj, neopustíte tohle místo živí,“ prohlásil jiný.

„A budete nenávidět každý okamžik života, který vám zůstal.“

* * *

Sluaghové je vyhnali nahoru po schodech. Když míjeli bíle oblečenou ženou, trhla sebou, jako by se právě probudila. Tiše se zařadila mezi Stryka a Coillu.

Cesta vzhůru trvala hodně dlouho. Když dorazili na vrchol schodiště, žena se viditelně chvěla únavou. Bezpochyby se ocitli na vrcholku jedné z věží, která se vypínala vysoko nad pláň. Vzduch tady byl ještě studenější než dole v síni.

Když první sluagh dorazil na malinké odpočívadlo, otevřely se před ním bez jediného dotyku dveře. Stryke si všiml, že nemají žádnou kliku ani závoru. Uložil si tuto informaci pro pozdější potřebu a zahleděl se do okrouhlé místnosti za dveřmi. Také byla ozářená zlatým světlem, ale neviděl, odkud přicházelo, jediné že by svítil samotný vzduch. Stěny byly pokryté řezbami odporných chrličů, kteří vypadali, jako by někdo zachytil sluaghy v kameni. Z klenutého stropu chaoticky visely dlouhé žluté závěsy.

Démoni se vplížili dovnitř. Stryke se zhluboka nadechl a prošel v čele tlupy pozlacenými dveřmi. Žena ihned klesla k zemi a zády se opřela o jeden ze závěsů.

Jakmile byli všichni uvnitř, dveře se za nimi zabouchly. Bolest okamžitě polevila. Jup se rozběhl zpět ke dveřím. Než se jich mohl vůbec dotknout, stěna světla ho odhodila přes polovinu přeplněné místnosti.

Alfray vedle něj poklekl. „Myslím, že je jenom omráčený. Aspoň doufám. Srdce mu pořád bije.“

Rozdělili se, aby zjistili, jestli se za závěsy neukrývá jiný východ. Našli jenom nekonečné řezby. I přes podrobnou prohlídku neobjevili žádný klíč, kliku ani jinou cestu, která by jim umožnila utéct.

Nakonec to vzdali a sedli si, aby si odpočinuli. Žena se ani nepohnula.

Stryke se chvěl v nepřírozeném chladu, proto strhl jeden ze závěsů a zahalil se do něj jako do šálu. Někteří z vojáků následovali jeho příkladu.

„Věděla jsi, že neexistuje cesta ven, že?“ řekl Stryke a přisedl si k ženě.

„Ale stejně jsem doufala, že nějakou najdete.“ Měla vysoký, téměř nadpřirozený hlas. „A teď chceš vědět, kdo jsem.“

Coilla si také dřepa vedle ní. „To se vsaď,“ řekla krutě.

„Copak nevidíte, že jsem stejně tak vězněm jako vy?“

„Pořád jsi nám neřekla své jméno,“ připomenul Stryke.

„Sanara.“

Trvalo několik okamžiků, než pochopili. „Jennestina sestra Sanara?“

„Ano. Ale prosím, nesud'te mě podle ní. Nejsem jako ona.“

Coilla si odfrkla. „To říkáš ty!“

„Jak vás mohu přesvědčit?“

„Nemůžeš.“ Coilla se postavila a odkráčela.

„Ty nejsi jako ona,“ řekla Sanara Strykovi. „Cítím, jak tebou plyne síla země jako u orků z dávných časů. Ale to dítě takovou moc nemá.“

„Raději jí tak neříkej,“ odpověděl krátce.

Nešťastně pokrčila rameny. „Záleží na tom? Zítra při západu slunce tak jako tak zemře. Přece nevěříš, že by vás sluaghové nechali naživu, že ne?“

„Doufal jsem, že by mohli.“

„Sni dál, orku. Živí se bolestí a utrpením jiných. Promění tvůj život v jednu nikdy nekončící agónii, až je budeš prosit, aby tě zabili. Ale oni tě nechají žít a budou hodovat na tvé hrůze.“

„Jmenuju se Stryke. Když už spolu umřeme, můžeme si aspoň říkat jménem.“

Mávla mdle rukou.

„Takže, královno Sanaro,“ pronesl nakonec a doufal, že se mu nějak podaří prolomit hradbu lhostejnosti, která ji obklopovala, a najít odpovědi, které by je odtud dostaly. „Mám ti říkat Vaše Výsosti nebo nějak podobně?“

Potřásla hlavou a do vzduchu se z jejích vlasů vznesl jemný závan růžového parfému. „Ne. Už dlouho mi tak nikdo neříká. Aspoň od doby, co lidé zničili magii v mé zemi.“

„Ve tvé zemi?“

„V mé zemi, v mém království.“ Smutně se usmála. „Jennestě patřil jih, Adpar království najád. Má matka mi odkázala tohle. Ale vidíš, jak to dopadlo; pustina plná sněhu a smrti. Pod ledovcem leží uvězněná celá města. Kdysi dávno byla tahle země bohatá a úrodná, plná lesů a luk. Ale když přišel led, všichni mí poddaní zemřeli nebo uprchli. Všechno začalo už v okamžiku, kdy jsem nastoupila na trůn, a den po dni se led víc a víc blížil. Samozřejmě si mysleli, že je to má vina. Víš, jaké to je, když tě obviňují ze zkázy tvé vlastní země? Dokážeš si představit, jak smutné je sledovat, jak se od tebe tví přátelé a milenci odvracejí a jeden po druhém umírají?“ Oči se jí naplnily slzami. „Pokoušela jsem se proti ledu bojovat, ale mám už jen velmi málo síly. Jediné, co zůstalo z mého hlavního města Illexu, je tahle pevnost.“

„Proč ti Jennesta nepomohla?“

Na tváři se jí objevil lidský výraz posměchu. „Pokud znáš moji sestru, pak víš, že pomáhá jenom sama sobě. Proto ji matka poslala pryč. Do mé říše nevstoupila už po celé generace.“

„Tvá matka?“

„Vermegram.“

„Ta čarodějka? Ta legendární Vermegram ze starých dob?“

Sanara si povzdechla a přikývla.

„Pak nejsi úplně člověk, i když tak vypadáš.“

„Opravdu nejsem, stejně jako moje sestry. Ale Vermegram zemřela už před mnoha zimami. Viděla jsem, že jsi byl při tom, když Jennestina kouzla zabila Adpar.“

„Jak jsi věděla, že jsem tam byl?“

Tajemně se na něj zadívala. „Sledovala jsem tě už dlouhou dobu, Stryku.“ Ale když se zeptal proč, neodpověděla.

Stryke se na chvíli odmlčel, protože se mu nelíbilo, kam rozhovor směřuje. „Jak to, že jsi vpustila sluaghy dovnitř?“ zeptal se nakonec, zatímco ostatní orci vyčerpaně chrápali.

„Jak podivná otázka! Jak bych je mohla udržet venku?“ Stryke se zašklebil a přiznal, že v tom má pravdu. „Odkud přišli? A proč jsou tady?“

Bývalá královna si povzdechla a ulehla. Hlavou spočinula na paži. Zadívala se na něj průzračnými zelenými očima, které mu trochu připomínaly Jennestu. Tělo jí však nepokrývaly šupiny, nýbrž měkká mléčná kůže. „Jsou národem z nejstarších dob. Jsou ztělesněným zlem. Myslíš, že je Jennesta špatná? Ve srovnání s nimi je břídil. A jsou tady, protože věděli, že se Jennesta dřív nebo později o přístrojích dozví. Vězní mě tady už déle, než co jsi naživu. A budu tady i potom, co sluaghové ohlodají vaše kosti. Mysleli si, že je najde...“

Stryke se snažil nemyslet na svůj blížící se konec, a tak ji přerušil. „Pokusila se o to.“

„A pak mě za ně sluaghové vymění.“

„Proč je tolik chtějí?“ zeptal se. „Co o hvězdách, o přístrojích, víš?“

Vypadalo to, že Sanara hledí skrz něj na místo, které viděla jen ona. Byla natolik ztracena ve svém rozjímání, že si téměř nevšimla Jupa a Coilly, kteří opět přistoupili ke Strykovi.

„Chtějí je samozřejmě použít,“ odpověděla bledá královna zasněně.

„A k čemu? Co dokáží?“

„Existují ve všech rovinách.“

Jup byl přesvědčen, že aspoň něco pochopil. „Tohle je teda jejich moc? Pohybovat se z místa na místo? Tak jsme se sem dostali?“

Sanara si odhrnula vlasy z obličeje. „Nepohybují se. Jak jsem řekla, jakmile se spojí, existují ve všech rovinách.“

Rosomáci na ni zmateně pohlédli.

„Skrz prostor a čas,“ řekla.

„A přenesly nás sem?“ zeptala se Coilla a střelila po Strykovi hořkým pohledem.

„Asi ano, pokud jste nepřišli pěšky.“

„A ta věc s časem... když jsme zmizeli, byla noc, a o okamžik později, když jsme se objevili tady, byl den. Tohle jsi měla na mysli?“

Královna přikývla.

„K tomu teda slouží?“ zeptal se Jup dřív, než mohla Coilla znovu něco říct.

Sanara potřásla hlavou. „Ne. To je jenom... vedlejší účinek. Není to jejich hlavní úkol.“

„A co je jejich hlavní úkol?“ chtěl vědět trpaslík.

„To obyčejní smrtelníci nedokáží pochopit.“ Vypadalo to, že si trpaslíka zrovna neoblíbila.

Než mohl kdokoli z nich odpovědět, stěna na opačné straně místnosti se pohnula. Zdálo se, že ustoupila do modrých dálek a opět zapadla na místo.

A najednou se v místnosti objevila nová postava. Stála ve stínech, jež jí skrývaly tvář, její výšku však schovat nedokázaly.

„Vstávat!“ vykřikl Stryke. „Vetřelec!“

Orci u sebe neměli žádné zbraně. Ale bylo jich skoro třicet a jen jeden protivník.

Kromě toho se už nemohli dočkat pořádného boje.

23

Tvor zvedl ruce na znamení míru a opustil úkryt ve stínech.

Když přistoupil blíž, žluté světlo v komnatě odhalilo jeho lidské rysy. Stříbrná výšivka kabátce se třpytila a u opasku mu nevisela žádná pochva.

Byl to Serapheim.

Jeden nebo dva vojáci ustoupili, vrhli po sobě navzájem pohledy a sáhli po meči, jen aby si uvědomili, že nejsou ozbrojeni.

Ale jejich překvapení bylo zanedbatelné ve srovnání s reakcí Sanary. Zbledla ještě víc, pokud to bylo vůbec možné, a jedna ruka jí vylétla k hrdlu. Zelené oči se jí rozšířily šokem, pak klesla Strykovi do náruče.

Serapheim přistoupil blíž a pevně ji objal. Obemkla mu pas rukama a na okamžik mu spočinula hlavou na rameni. Téměř okamžitě se však vzchopila a napřímila se, jako by se řídila nějakými dávno zapomenutými pravidly. „Myslela jsem, že jsi mrtvý,“ řekla mu.

„Ty znáš toho člověka?“ zeptal se Stryke.

Serapheim se Sanarou si vyměnili pohled, jehož význam Rosomáci nechápali. Pak kapitánovi odpověděla kývnutím.

„Jak jsi se sem dostal?“ zeptala se Coilla podezřívavě.

„To teď není důležité,“ odpověděl Serapheim. „Musíme se vypořádat s mnohem závažnějšími problémy. Povím vám, co budu moci. Musíte mi věřit.“

„Jasně,“ zavrčel Haskeer cynicky.

„Možná jsem vaše jediná naděje,“ řekl člověk. „Nic tím neztratíte, když mě vyslechnete.“

„Pokud budeš zase plácát nesmysly, pak ztratíme,“ odpověděl Jup. „Na pohádky nemáme čas.“

„Opravdu vám chci povědět příběh. Ale není to žádná povíadačka, vymyšlená vypravěči.“

„Tak se do toho pusť, ať to máme rychle za sebou.“

Serapheim se jim zadíval do tváří plných očekávání. „Tak jo. Co takhle: ‚Ukradli jste svět?‘“

Zatímco na něj ostatní zmateně hleděli, Coilla vykřikla: „Cože? My? A to říká člověk.“

„Ale stejně je to pravda.“

„Tohle nezní jako tvoje obvyklé povídačky,“ pronesl Stryke. „Raději bys měl vysvětlit, co tím myslíš, Serapheime, i naše trpělivost má své meze.“

„Je toho hodně, co vám *musím* vysvětlit. Měli byste raději dávat dobrý pozor. Anebo čelit smrti z rukou sluaghů.“

„Tak jo,“ ustoupil Stryke. „Ale mluv rychle a jasně. Co jsi tím myslel, že jsme ukradli svět?“

„Co kdybych vám řekl, že Maras-Dantie není vaší zemí?“

Několik vojáků se odmítavě zasmálo.

„Odpověděl bych, že vám lidem ještě celá nepatří.“

„Takhle jsem to nemyslel.“

Stryke začínal být podrážděný. „Tak co jsi tím myslel? A už žádné další hádanky, Serapheime.“

„Dobře, řeknu vám to takhle. Připadá vám snad, že sem sluahové patří?“

„Jsou *tady*, ne?“ opáčil Jup.

„To ano, ale viděli jste někdy něco podobného? Věřili jste, že vůbec existují? Nebo jste je považovali jenom za legendy?“

„Rozhlédni se po Maras-Dantii,“ poradil mu trpaslík, „a uvidíš zatraceně hodně národů. Kromě toho, že jsou hnusně odporní, co je na sluagzích zvláštního?“

„Na tohle jistým způsobem narážím. Co myslíte, jak došlo k tomu, že tuhle zemi sdílí tolik národů? Proč je asi Maras-Dantie tak bohatá na různé formy života? Nebo bych měl říct spíše Centrasie?“

„Jenom pokud chceš, abychom ti podřízli krk!“ zakřičel jeden z vojáků. „Tohle je *naše* země!“

Stryke mu rozkázal, aby ztichnul. Pak se obrátil zpět k muži a řekl: „Co je tohle za otázku?“

„Pravděpodobně ta nejdůležitější, jakou vám kdy položili.“ Zvedl ruku, aby je utišil. „Prosím, mějte se mnou strpení. Lépe byste mě

pochopili, kdybyste na chvíli připustili, že sem všechny staré národy odněkud přišly.“

„Myslíš stejně jako sem přišli lidé? Zvenku?“ zeptal se Alfray.

„Tak nějak. I když máme na mysli něco úplně jiného, když říkáme... zvenku.“

„Pokračuj,“ vybídl ho zaujatě Stryke.

„Staré národy sem přišly z jiných míst. Věřte tomu. A artefakty, kterým říkáte hvězdy, se na tom jistým způsobem podílely.“

„Začíná mě z toho bolet hlava,“ stěžoval si Haskeer. „Pokud oni, ani my nepocházíme z Maras-Dantie, pak odkud?“

„Pokusím se vám to vysvětlit způsobem, který byste pochopili. Představte si, že existuje místo, kde žijí pouze gremlini. Nebo pidi-mužici, najády či skřeti. Nebo orci.“

Stryke se zamračil. „Myslíš tím země, kde žijí jenom tyto národy? Žádné jiné? Žádní lidé?“

„Správně. A kdyby nebylo přístrojů, nikdo z vás by tady nebyl.“

„Včetně lidí?“

„Ne. Ti tady byli vždycky.“

Zvedla se hlasitá vlna protestů. Stryke musel z plných plic zavřít, aby je uklidnil. „Pro takový příběh bys raději měl mít důkazy, Serapheime. Kde jsou?“

„Pokud můj plán vyjde, budete je mít. Už se ale nemůžeme dál zdržovat. Dovolíte, aby příběh dokončil?“

Stryke kývl.

„Chápu, že mi nevěříte,“ řekl jim Serapheim. „Tohle místo je jediný domov, jaký znáte a jaký znali i vaši rodiče před vámi. Ale ujišťuji vás, že i když považujete nás lidi za vetřelce, nejsme jimi. Pravda je ukryta přímo tady v Illexu. Pokud si navzájem pomůžeme, najdeme ji. A možná ji použijeme v náš prospěch.“

„Pověz nám něco konkrétního,“ ozvala se Coilla, „a možná se na to budeme dívat jinak.“

„Zkusím to.“ Zamyslel se, pak pokračoval: „Pravda má co do činění s nadbytkem magické síly v zemi, které říkáte Maras-Dantie.“ Mnohým z přítomných se jeho volba slov nijak nelíbila, ale drželi jazyk za zuby. „Nebo alespoň dřívější nadbytek. Jak víte, začali lidé před generacemi přicházet přes Scilantskou poušť. Opustili domovy

na opačné straně světa, aby hledali nová území a usadili se na nich. Překročili rozpálený písek pěšky nebo na koních a jejich cestu lemovaly hroby mrtvých. Dorazili sem jen ti nejsilnější, ti nejodhodlanější.

Tento úrodný kontinent jim poskytl všechno, co si jen mohli přát, takže neviděli potřebu rozmnožovat se opatrně. Až by vyčerpali tento kus země, prostě by se přesunuli jinam. Koneckonců ho nikdo jiný nevyužíval. Žádní *starousedlíci*. Nebyl zde nikdo, kdo by zapustil kořeny na jednom místě nebo doloval v zemi. A tak stavěli, kopali a pálili lesy, aby měli kde zasít. Většina z nich neměla žádný cit pro zemskou energii, pro magii, a tak nechápala, jaké škody páchají. Magii pro ně představovaly kouzelnické triky, nějaké to zaklínání nebo ohňostroje. Jen někteří si dali práci seznámit se se životem starých národů a pochopili, že tomu tak není. Tak vznikli Mani.“

„A ty jsi jeden z nich,“ dodal Alfray.

„Když na to přijde, nejsem ani Mani, ani Uni. Ale máš pravdu, jsem mág. Jeden z mála, který se mezi lidmi narodil.“

„Proč nám to všechno povídáš? Proč se zabýváš našimi problémy, když by ses mohl prostě starat o své?“

„Snažím se napravit napáchané zlo. Ale teď není na tohle povídání čas. Sluaghové se brzy probudí ze spánku v ledu. Musíme jednat.“

„Můžeš nás odsud dostat?“

„Myslím, že ano. Ale nemám v plánu prostě utéct. A kam byste v téhle ledové pustině šli?“

„Tak jaký máš plán?“ zajímal se Stryke.

„Chci získat zpět hvězdy a dostat vás odsud s jejich pomocí.“

„Máš na mysli bránu?“ promluvila Sanara a připomněla jim svoji přítomnost.

„Ano,“ odpověděl Serapheim.

Stryke se zamačkal. „Cože?“

„Je součástí tajemství, které vám chci odhalit. Ale napřed nám budete muset pomoci v boji.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Dovolte, abych vás vedl,“ žádal. „I když dojdete k přesvědčení, že jde o nesmysl, nic neztratíte. Prostě mě opustíte a pokusíte se probojovat ledem Illexu do teplejších krajín.“

„Když to říkáš takhle,“ přemýšlel Stryke, „mám chuť se do toho opravdu pustit.“ Do hlasu se mu však vloudila hrozba. „Ale jen do určité míry. Pokud nás zradíš nebo se nám nebude líbit, kam celá věc směřuje, necháme toho. A ty zaplatíš životem.“

„Nic jiného neočekávám. Děkuji. Naším prvním úkolem je dostat se do sklepení paláce.“

„Proč?“

„Protože se tam nachází portál a vaše záchrana.“

„Věřte mu,“ dodala Sanara. „Je to jediná cesta.“

„Prozatím do toho půjdeme,“ souhlasil Stryke. „Ale jsme uvězněni v téhle místnosti. Jak se chceš dostat do sklepení?“

„Způsobem, kterým jsem se dostal dovnitř, se dostanu i ven. Ale jenom já a nikdo jiný,“ řekl Serapheim. „Umírající magie zmenšila i moji sílu. A ne, nemůžu dveře z druhé strany otevřít. To dokáží jen sluaghové. Určitě bych se z jejich mysli dozvěděl, jak to udělat, ale nechci se k nim tolik přiblížit. Mám v plánu najít jednoho z nich a přilákat ho sem. Jakmile se mi to podaří, bude už vaším úkolem přemoci ho.“

„Dají se zabít?“

„Ach, ano. Nejsou nezranitelní ani nesmrtelní, ačkoli mají pěkně tuhý kořínek a žijí hodně dlouho.“

„A co bolest, kterou dokážou způsobit?“

„Tady vám pomůžeme já a Sanara. Zaútočíme na něj psychicky, zatímco vy ho napadnete vším, co máte po ruce. I když samozřejmě nemáte zbraně.“

„Improvizace nám jde,“ ujistil ho Jup.

„Dobře. Nesmíte totiž podcenit moc sluaghů. Musíte zaútočit nemilosrdně a v co největším počtu.“

„Na to se spolehni,“ řekl trpaslík.

„Pak se připravte. Začneme.“

Serapheim ustoupil zpět do stínů.

* * *

A držel se jich, i když opustil komnatu.

Na husté vrstvě prachu v chodbách nedělaly jeho boty žádný hluk. Otvíral dveře jedny po druhých, připraven okamžitě zmizet, ale jak přepokládal, sluaghové ještě neopustili své ledové kolébky.

Na nebi na jihovýchodě se objevily první záblesky světla, když konečně zaslechl v mysli hřmot. Poblíž spolu hovořili sluaghové. Přitiskl se ke stěně z mramorových kvádrů a nahlédl za roh.

Byli čtyři a jejich šedé postavy se proměňovaly z jedné odporné podoby v druhou.

Serapheim se opatrně stáhl.

Doufal, že narazí na menší skupinku, ale už neměl čas hledat dál. Pevně se rozhodl a odvážně před ně předstoupil. Dotkl se prsty čela v posměšném pozdravu.

Okamžitě ho zasáhla bolest. Očekával však tento útok a dal se na útěk.

Vydali se za ním. Dva z nich měli údy podobné hmyzím, které jim umožňovaly pohybovat se neuvěřitelně rychle. Třetí rozevřel šupinatá křídla a s prásknutím jimi mávl, chodba však byla příliš úzká, než aby je mohl plně roztáhnout. Podařilo se mu sotva vznést do vzduchu nad posledního tvora, jenž se podobal slimákovi a zanechával za sebou páchnoucí, slizkou stopu.

Serapheim přidal do kroku. Pádil dlouhou temnou chodbou kolem otevřených dveří. Na konci chodby se zadýchaně opřel o stěnu.

Dorazil k točitému schodišti. Připadalo mu to jako noční můra, ve které celou věčnost běží vzhůru nekonečným schodištěm a s každým krokem je pomalejší a pomalejší. Pronásledovatelé už mu byli v patách. Serapheim se začal bát, že to nezvládne.

Zalupal po dechu a přinutil se ještě zrychlit. Plíce ho pálily a nohy mu ztěžkly. Chytl se zábradlí a pomáhal si jím vpřed. Ohlédl se přes rameno a spatřil, jak se po něm natahují chapadla s drápy. Vyděšeně přidal do kroku. Potácel se dál a dál po točitých schodech. Báł se, že se mu nepodaří dostat natolik blízko ke komnatě, aby se do ní mohl přenést. Sluaghové ho už měli téměř na dosah.

Myslí mu prolétl záblesk bolesti. Jeho štíty slábly.

Stryke se rozhlédl po místnosti na vrcholku věže. Odhodili kožešiny a brašny ke stěnám, aby vyprázdnili prostor k boji. Nebyl zde žádný nábytek a zbraně jim vzali.

„Když, tak po nich můžeme hodit Jupem,“ navrhl Haskeer a Coilla ho plácla přes hlavu.

Stryka něco napadlo. „Ty a ty!“ Ukázal na vojáky. „Vyšplhejte nahoru po chrličích a strhněte dolů tyče se závěsy. A závěsy vlastně taky. Pak se připravte.“

Čas ubíhal pomalu. Rosomáci začali podezřívavě pokukovat po Sanaře a přemýšlet, jestli se s mužem nespolečila.

Nakonec se však přece jen do místnosti vpotácel Serapheim jako přízrak, jenž nabyl fyzické podoby. Zavrával a dopadl na kolena na kus žlutého plátna mezi Coillou a Haskeerem.

„Přichází,“ zalapal po dechu. „Jsou čtyři.“

O jedno zabušení srdce později se dveře rozletěly a bouchly o stěnu. Vchod do komnaty byl tak malý, že tvorové museli dovnitř vstupovat po jednom. Stryke spatřil ostatní na odpočívadle, jeden z tvorů se vznášel na třepotajících se šedých křídlech.

„Teď!“ zakřičel.

Dva orci vrhli tyče jako oštěpy. Mrštili jimi takovou silou, že pronikly i nepřírozenou kůží sluaghů. Z hrudi prvního tvora začala vytékat lepkavá černá krev. Sluagh se zapotácel a zatarasil cestu svým společníkům, když se proměnil ze šestinoheho vlka v hada, jenž v zákrutech dopadl na podlahu.

Několik vojáků na něj skočilo a začalo po tvorovi zuřivě dupat. Z bot se jim kouřilo, to však nezabránilo ostatním orkům, aby se k nim připojili. Jeden po druhém si vybili zlost na démonském hadovi. Pomalu se přestal hýbat, ačkoli jeho očka, podobná korálkům, na ně dál neúprosně hleděla.

Myslí vojáků prolétl zákmit bolesti. Pak je napadl vznášející se sluagh a složil přitom křídla jako útočící jestřáb. Coilla a Haskeer se vrhli vpřed a závěs přitom drželi natažený mezi sebou. Zrůda nalétla přímo do něj. Rychle látku kolem tvora utáhli a Haskeer na něj dopa-

dl celou svoji vahou. Další ork pak praštil spoutaného sluagha přes hlavu železnou tyčí. Po látce se začaly rozpíjet silně páchnoucí skvrny.

Serapheim se po celou dobu nepohnul ze svého místa u dveří. Ted' udělal krok vpřed a Sanara se postavila vedle něj. Sepjali ruce a zvedli je v gestu, které nemělo s mírumilovností nic společného. Neobjevily se však žádné záblesky ani obláčky barevného kouře. Vlastně se zdálo, že se vůbec nic neděje.

A o to šlo, uvědomil si Stryke. Ačkoli již byli dva sluaghové mrtví, zbývající dva ještě dovnitř nevstoupili.

„Kryjte nás,“ přikázal Serapheim.

Stryke a ostatní postoupili vpřed, ačkoli jim do mysli pronikala krutá bolest a zase mizela.

Jup vyhlédl ven a opět rychle ustoupil. „Sestoupili asi o šest schodů níž a kecají spolu. Nikoho jiného zatím nevidím.“

„Máte nějakou radu?“ zeptal se Stryke lidí.

Serapheim potřásl hlavou. „Ne. Zatlačili jsme je zpátky, takže teď je to na vás.“

Stryke zamával železnou tyčí jako palicí a rozběhl se v divokém útoku ven z místnosti.

Orci pádili dolů ze schodů a odráželi se od zábradlí nebo se chytali sloupků. Sluaghové se dali na útěk. Slimák se obscénně kroutil a jeho hmyzí přítel prchal pryč na dlouhých, hubených nohou.

Tlupa běžela dolů po točitém schodišti z bílého kamene. Stryke utíkal středem schodiště a oháněl se železnou tyčí silou, kterou by zlámal vaz i drakovi. Ale sluaghové se pohybovali s překvapivou rychlostí. Drželi se z dosahu a zdálo se, že bezhlavě prchají.

Když však vstoupili na odpočívadlo, zprudka se otočili. Do hlav orků se zakousla řezavá bolest. Většina jich klesla na kolena nebo se ve změti údů skutálela ze schodů. Polovina tlupy se nyní ocitla bezmocná na odpočívadle. Vojáci nemohli ustoupit, aniž by přitom porazili orky za sebou.

Coilla se uhodila hlavou o zábradlí. Spadla jí přílba a zmizela v hlubině. Ve spárech ji svírala taková bolest, až se jí z ní zvedal žaludek. Zbraň jí vyklouzla z rukou, skutálela se ze schodů a zastavila se až hluboko pod ní.

Sluaghové se začali přibližovat. „Proč nepoužijete magii?“ vyrazil ze sebe Stryke.

„To děláme!“ zaječel Serapheim. „Proto se pohybují tak pomalu.“

„Tomu říkáš *pomalu*?“ Kapitán zamžoural točícím se světlem, které trýznilo jeho zrak, zvedl zbraň a vši silou hodil.

Zapletla se sluaghovi mezi článkovité nohy. Zrůda zakopla, zapotácela se a ani jejích šest nohou jí nedokázalo získat zpět rovnováhu. Tvor se převrátil a skutálel o půl zákřutu schodiště dolů. Dopadl na záda, kolébal se a mával nohama ve vzduchu, neboť nebyl schopný se v tak úzkém prostoru obrátit. Strykovi zařval v uších rozrušený oheň.

Poslední netvor se zvedl do neuvěřitelné výše. Zdálo se, že se roztahuje vzhůru a do stran, až téměř zaplnil šíři schodiště. Před jejích vyděšenýma očima se proměnil. Dolní část jeho slimáčího těla se rozdělila v masivní nohy, zakončené ostrými drápy, a zrůda otevřela zubatou tlamu v němém výkřiku. Z jejího torza vyrazila chapadla. Drápy zacvakaly na kamenném schodišti. Netvor nabral rychlost a zaútočil.

Haskeer padl k zemi tváří vzhůru, zvedl tyč a namířil jí přímo na příšeru, stejně jako to Stryke udělal se sněžným leopardem. Sluagh protáhl nohy a bezpečně ho překročil. Chapadly odhazoval válečníky stranou a ani se nepodíval, kam padají. Jeho cílem byli lidé, a aby je dostal, šlapal v bezhlavém útoku po bezvědomých orcích.

A to zapříčinilo jeho zkázu. Drápy netvora se zachytily jednomu z Rosomáků o kabátec. Trvalo to jen okamžik, ale příšeru to vyvedlo z rovnováhy. Dopadla na schodiště, kde zůstala omámeně ležet, takže se ani nestačila proměnit. Jeden z vojáků zasténal a překulil se, v ruce držel kus žluté látky. Další válečník přiskočil, aby mu pomohl, a právě v okamžiku, kdy netvor vyskočil na nohy, mu hodili závěs přes hlavu.

Zrůda se ihned začala měnit v hada, ale v tu chvíli se už vzpatovalo mnoho orků, kteří přiskočili blíž a začali po nepříteli dupat. Do vzduchu se vznesl zápach černé krve. Ze závěsu se začalo kouřit. Netvor zdechl.

V tu chvíli zmizela také ochromující bolest, která svírala ve spárech mysl všech vojáků tlupy. Většina z nich se dokázala postavit nebo se alespoň pověsit na méně zraněného kamaráda. Tentokrát je vedl Jup. Opatrně se přibližovali k démonskému broukovi, který zatarasil schodiště o kus dál. Uhodil stvoření zbraní do krku, ale tyč sklouzla po tvrdých šupinách. Mysl Rosomáků opět naplnila kyselina, která se však rychle vytratila, když Serapheim se Sanarou sestoupili dolů, jak nejbliže se odvažovali.

„*Vy se odvažujete postavit se mi?*“ zařval sluagh v jejich myslích tak silně, až jim potemněl zrak. Zesílil snahu narovnat se, ale nepodařilo se mu to.

„To si piš, že jo,“ vybuchl Jup a dál do netvora slepě bušil.

Jedna z ran zrůdu poněkud naklonila, a než se trpaslík vzpamatoval, šplhala už vzhůru po stěně. Po Jupovi se ohnal ocas, podobný škorpiónímu.

A to byl netvorův konec. Dodatečná váha zatížila jeho spodní část, takže sklouzl dolů a dopadl Haskeerovi na tyč. Vlastní vahou se na ni nabodl. Tyč mu projela tělem a vyrazila ven kopulí, která nahrazovala lebku. Z rány vystříkla kašovitá hmota, která v černých kapkách zaplavila okolí.

Stryke klesl na schod a opřel se zády o zábradlí. „Dobrá práce, všichni.“

Orci se radovali, plácali se po zádech nebo se prostě zubili, zatímco se škrábali na nohy.

Náladu jim však pokazil Serapheim. „Neradujte se příliš brzy. Už svítá a my se pořád ještě musíme dostat do sklepení.“

24

Orci a lidé přelezli přes sluaghovo mrtvé tělo a snažili se přitom neušpinit od jeho odporné krve. Na točitém schodišti to nebyl nijak snadný úkol, nakonec se jim to však přece jenom podařilo a mohli sestoupit do velké síně v přízemí, kde je den předtím zajali.

Stryke se přikrčil za zábradlím a sledoval, jak se sálem pohybuje asi tucet sluaghů. Po jednom nebo po dvou se ploužili různými směry. Kdyby byl jen jediný zamířil jejich směrem, všechno by bylo ztraceno, naštěstí se tak nestalo. Pak poslední skupinka zmizela ve stinném průchodu a žádná další odporná stvůra nebyla v dohledu.

„Rychle! Tudy!“ zasyčel Serapheim. Rozběhli se přes rozlehlý sál ke schodišti na opačné straně a vydali se po něm vzhůru.

„Počkej,“ řekl Stryke. „Myslel jsem, že míříme do sklepa. Proč teda jdeme nahoru po schodech?“

„Malá zastávka pro zbraně.“ Dorazili k širokému ochozu nad halou a Serapheim orkům naznačil, aby byli zticha. „Vidíte chodbu asi v polovině ochozu? Vede do zbrojnice. Buďte ostražití. Pohybují se tady další sluaghové.“

A skutečně tomu tak bylo. V síni pod nimi se opět objevily příšery se šedou kůží. Rosomáci se přikrčili a plížili se stíny ochozem.

Nijak je nepřekvapilo, že cesta do zbrojnice byla bludištěm schodišť a průchodů. Tato část paláce se však zdála opuštěná. Jen občas se objevila jezírka žlutého světla a na chodbách ležela tak silná vrstva prachu, že se pohybovali zcela neslyšně.

U další zatáčky se Serapheim se Sanarou zastavili. Muž pokynul Strykovi, aby nahlédl za roh.

„Jsou dva, na každé straně dveří jeden,“ zašeptal. Použil známá znamení rukou a rozdělil tlupu na dvě skupiny. Jup, Coilla a Haskeer měli zaútočit na vzdálenějšího netvora. On sám s Alfrayem povedou vojáky proti příšeře s hlavou gryfa, jež stála blíž.

Tentokrát byl boj velmi krátký. Bylo jednodušší zaútočit ve skupině. Přitlačili sluaghy ke stěně, takže neměli kam utéct. I přes

děsivou bolest hlavy trvalo Rosomákům jen chvíli, než netvory rozmlátili na kaši.

Stryke pokynul Serapheimovi, aby šel první. Lidé otevřeli dveře do zbrojnice, jakou orci ještě nikdy nespatriili. Víc než polovinu zbraní vůbec neznali. Zamířili přímo k řadám oštěpů a kopí u stěny. Když zamířili hlouběji do místnosti, odrazilo se světlo z napůl zamrzlého okna od hromady kovu na podlaze.

„Moje sekýra!“ vykřikl Jup radostně, popadl ji a rozmáchl se. Brzy měli všichni zpět zbraně, které jim sluaghové den předtím sebrali. V mnohem cizokrajnější části zbrojnice se Sanara se Serapheimem chopili baňatých trubek, které vypadaly jako vyrobené ze skla.

Jakmile se ozbrojili, vedl je Serapheim jiným směrem, Stryke měl pocit, že tohle dříve bývaly pro služebnictvo, neboť schody tvořily hrubé žulové kvádry a stěny byly holé.

Vzduch zde byl nejen studený, ale také vlhký. Ve vzduchu se vznášel pach hniloby a v koutech se objevovala plíseň. Na všem ulpíval mráz. Čtvercovými okny již dovnitř nepronikalo denní světlo, nýbrž podivná modř ledovce. Pak okna zmizela a orci si uvědomili, že jsou v podzemí. Nakonec dorazili do obrovských sklepení paláce. Plížili se bludištěm tunelů a museli si dávat pozor, kam šlapou, neboť kamenná podlaha byla hladká mrazem. Před nimi se opět objevila žlutá zář. Tlupa se zastavila a Jup se vydal opatrně na průzkum. „Je tam osm sluaghů a stojí před těmi nejpodivnějšími dveřmi, jaké jsem kdy viděl,“ oznámil.

Stryke opět rozdělil tlupu a každé skupině přidělil jeden cíl. Při útoku s meči, oštěpy a sekýrami se Rosomáci hned cítili lépe. I přesto to však byl krvavý boj. Sluaghové je napadli drápy a záchvaty bolesti. Serapheim se Sanarou se plížili podél stěn a snažili se proniknout netvorům do zad. Když se jim to podařilo, skleněné trubky v jejich rukou začaly strašidelně zářit a vyrazily z nich ostré blesky. Ozval se ohlušující výbuch, po němž se kolem rozprskla krev sluaghů. Pak bylo po všem.

„Užitečná zbraň,“ poznamenala Coilla s obdivem.

Jup měl pravdu. Dveře představoval kruh, vsazený hluboko do skály. Opět neměly žádnou viditelnou kliku, jen deset malých otvorů v ojíněném kovu. Sanara vložila do děr špičky prstů a zatlačila.

Dveře se otevřely. Serapheim se přikrčil a zavedl je dovnitř. Ocitli se v průchodu, který vedl skoro deset stop skálou.

Uvnitř se nacházela brána.

Stála na plošině v kamenném kruhu, nad kterým visel jako baldachýn žulový strop. Tu a tam se v kruhových obrazcích na stupních v podlaze leskly drahokamy. Další se třpytily na kamenech kruhu, na všech kromě jednoho, který vypadal mrtvý. Některé klenoty byly velké jako holubí vejce.

Haskeer se sehnul, aby pohladil velký smaragd, ale rychle se zmateným výrazem ve tváři ucukl, když zatuchlou místnost rozzářila barevná světla.

Netušili, co portál dokáže, ale Stryke se i přesto zachvěl.

Coilla se zastavila. „Co to do prdele je?“

„Něco, co tady stojí už hodně dlouhou dobu,“ odpověděl Serapheim nepřítomně.

Do místnosti vstoupil poslední voják. „Zabezpečte dveře,“ rozkázal Stryke.

Bylo k tomu potřeba pěti orků. Když dveře zapadly na místo, komnatou se rozlehlo zadunění. Jediným světlem v místnosti nyní bylo duhové blýskání klenotů.

Poté, co orci zavřeli dveře, otočil se Stryke k muži, který objímal královnu paží kolem ramen. „Tak jo, Serapheime. Je na čase, abys nám všechno vysvětlil.“

Serapheim přikývl a spolu se Sanarou se posadili na okraj drahokamy poseté plošiny. „Představte si, že tento svět je jenom jeden z mnoha,“ začal. „Jeden z nekonečného množství světů. Mnohé z nich vypadají víceméně jako tento. Jiné jsou naopak naprosto odlišné. A teď si představte, že tyto světy leží jeden vedle druhého a táhnou se do nekonečna, jako by byly rozloženy na ohromné pláni.“ Zadíval se do tváří posluchačů, pak pokračoval. „Kdysi dávno tuto pláň něco rozlomilo a objevila se v ní prasklina, kterou mohou procházet tvorové jako myši dírou ve zdi domu. Tato brána je jedním ze vstupů do tohoto průchodu.“

„Takže ji udělala myš?“ ozval se Haskeer.

Chytřejším z orků chvíli trvalo, než mu všechno vysvětlili jednodušším způsobem, ale nakonec se zdálo, že pochopil.

„Nevím, kdo bránu našel,“ řekl Serapheim. „Nebo kdo ji takto vyzdobil. Už je to strašně dávno. Ale znovu ji před časem objevila Vermegram, matka Sanary, Jennesty a Adpar. Také zjistila, že když použije svoji magii, může do některých světů nahlédnout, stejně jako se to bezděčně podařilo Strykovi.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Stryke.

„Tvé sny.“

„Jak víš, že se mi zdají sny?“

„Řekněme, že mám cit pro síly země, a tak jsem se dozvěděl o tvém spojení.“

Stryke nevěděl, co říct.

„Ale jde o to, že to nebyly sny, nýbrž obrazy z jiné roviny, ze světa orků.“

„Nedávno jsem měl další sen,“ přiznal Stryke. „Ale nebyl... ze světa orků. Napřed jsem šel tunelem, a když jsem se dostal ven, ocitl jsem se v podivné krajině. Byl tam Mobbs. Učený gremlin, se kterým jsme se seznámili,“ vysvětlil.

Rosomáci neměli o ničem ani tušení a Stryke věděl, že jim toho bude muset hodně vysvětlit.

„Ten sen taky vyvolala moc přístrojů,“ pokračoval Serapheim. „Tunel představuje smrt a znovuzrození.“

O tom Stryke nic nevěděl, jen doufal, že Mobbs najde klid a mír.

„Jde však o to, že brána tady byla ještě dřív, než přišel led,“ pokračoval Serapheim. „Od okamžiku, kdy se změnilo podnebí, slughů ubývá. Marně se snažili otevřít bránu a vrátit se zpět do svého světa.“

„A vy jim v tom chcete *zabránit*?“ ozvala se Coilla.

„Chci jim zabránit v ovládnutí brány. Kdyby nad ní získali moc, mohli by vyslat hordy dobyvatelů do nesčíslných světů. To nesmíme dovolit.“

„To je kupa hnoje,“ zavrčel Haskeer. „Řekl jsi, že nám něco *ukážeš*.“

„Proto jsem vás přivedl k bráně,“ odpověděl Serapheim. „Bez hvězd ji nemůžu otevřít. Ale vír uvnitř nám umožní nahlédnout do paralelních světů.“ Přistoupil k bráně a udělal něco s jedním z kamenů, neviděli však co.

Strykovi poklesla čelist. Někteří z vojáků vykřikli, jiní zalapali po dechu.

Ve vzduchu se objevilo okno, z něhož měli výhled na krajinu. Bezpochyby ukazovalo svět, o kterém se Strykovi zdálo. Zelené pahorky a údolí, rozsáhlé lesy a jiskřící modrá jezera. Před nimi se odehrávala bitva, v níž mladí válečníci prolévají první krev. Pak se objevil obraz orků, hrajících drsné hry a hýřících před hučícími ohni.

Strykovým nejsilnějším pocitem byla v tuto chvíli úleva. Nezešlel. Viděl... domov.

Obraz se rozpadl na malinká zlatá zrnka a zmizel.

„Teď už chápete?“ zeptal se Serapheim. „Všechny staré národy mají vlastní světy.“ Zadíval se Jupovi do očí. „Dokonce i trpaslíci.“

Obraz nyní ukazoval orcká mláďata, smějící se a bojující s prvními dřevěnými meči, zatímco pyšné matky přihlížely ze dveří dlouhých domů.

„Brána byla zpočátku jen oknem, které Vermegram dovolovalo vidět to, co nyní vidíte i vy. Ale jak sledovala váš svět, napadlo ji využít přirozené bojechtivosti vašeho národa pro své vlastní cíle. Nakonec našla... způsob, jak přivést několik orků portálem, který otevřela pomocí magie. Chtěla vytvořit armádu nadlidsky silných válečníků, které by ovládala pomocí magie.“ Odmlčel se. „To, co vám povím teď, se vám nemusí líbit. Někde se stala chyba a orci, které sem přenesla, byli změněni. Byli stejně bojechtiví, ale jejich inteligence se snížila. Tuto vadu pak zdědily všechny následující generace.“

Haskeer vystrčil rozzuřeně bradu. „Chceš tím snad říct, že jsme blbí?“

„Ne, to ne. Jste takoví... jací byste měli být. Jediným reliktem minulosti jsi tady ty, Stryku. Jsi médium. Nejvíce se podobáš orkům ve vašem světě.“

„Pokud průchod touhle věcí orky... změnil, proč by se to nemělo stát znovu?“ upozornil Alfray. „Je to bezpečné?“

„Docela bezpečné. Ta nehoda, pokud tomu tak můžu říkat, se stala proto, že Vermegram ještě neměla s bránou zkušenosti. Přístroje zabránil, aby k tomu znovu došlo.“

Náhle k nim dolehlo těžké bušení na dveře. „Dokonce i jim bude nějakou dobu trvat, než se dostanou dovnitř,“ pravil. „Rychle to dokončím. Vermegram chtěla do tohohle světa přivést jenom orky. Když však bránu otevřela, mohla sem proniknout i stvoření z jiných světů, která měla přístup k vlastní bráně. Řekl bych, že většinou šlo o nehody. V přirozeném stavu je brána neviditelnou prasklinou v čase a prostoru a je téměř nemožné ji najít. Je snadné projít skrz, aniž byste si toho všimli.“

„Okamžik,“ přerušila ho Coilla. „Vermegram byla najáda, ne? Tak jak je možné, že tady byla už předtím...“

„Ne, nebyla najáda. Byla člověk.“

„Ale všichni říkají...“ Zadívala se na Sanaru. „Její potomci. Jsou mišenci, ne? Odkud teda mají krev najád?“

„Získali ji, když je nosila v lůně. V tu dobu tady vznikla najádská kolonie.“

„Nechápu.“

„Našla způsob, jak vložit semeno najád do dítěte, které už nosila.“

„Proč by něco takového udělala?“

„Zaujala ji skutečnost, že se najádám vždy rodí trojčata, a chtěla to také tak. Byla přesvědčena, že se jí podařilo izolovat právě ten kousíček najádské podstaty, který to způsoboval. Krátce poté zmutovalo jediné dítě, které nosila, ve tři. Udělala to ze zvědavosti a z touhy po třech dětech.“ S lítostí se usmál na Sanaru.

„Kouzelné,“ poznamenal Jup jízlivě.

„Co chtěla s orckými válečníky dělat?“ zajímal se Stryke.

„Toužila s jejich pomocí porazit čaroděje jménem Tentarr Arngrim. Sledoval, jak ji moc zkazila a stala se z ní krutá a chamtivá žena. Když se ji pokusil zastavit, obrátila se proti němu. Ironií bylo, že Vermegram a Tentarr Arngrim kdysi bývali milenci. Dokonce spolu měli dítě, než ji ovládlo zlo.“ Přitáhl si Sanaru do náruče. „*Tohle* dítě. Moji dceru.“

Všichni začali mluvit jeden přes druhého.

„Do prdele, tohle je příliš,“ stěžoval si Haskeer.

„Žádáš, abychom toho hodně pochopili, Serapheime,“ řekl mu Alfray.

Serapheim zvedl ruce, aby Rosomáky uklidnil. „Jsem Tentarr Arngrim, kdysi mocný čaroděj, nyní mnohem méně.“ Silnými slovy si získal jejich plnou pozornost. „Byl jsem to já, kdo přístroje alchymii vytvořil a vložil do nich magii, když jsem byl na vrcholku sil.“

„Proč?“

„Aby se staré národy mohly opět vrátit domů, pokud by si to přály. Na to jsem potřeboval získat nad bránou kontrolu a přístroje měly být klíčem. Přinesl jsem je sem. Ale Vermegram poslala své válečníky, aby je ukradli, a schovala je. To mezi námi rozpoutalo válku. Zemřela jen se zlomkem svých sil, ale i ona oslabila mé. V době, kdy jsem se uzdravil, přístroje už byly ztraceny a magie skoro vyprchala. Hvězdy se staly legendou a ani mně se nepodařilo zjistit víc. Čekal jsem celé věky, až budou všechny nalezeny. Věděl jsem, že až se objeví ty pravé bytosti, uslyší jejich hudbu.“

Hluk u dveří sílil, ale orci si toho sotva všimli.

„Říkal jsem, že zpívaly!“ vykřikl Haskeer.

„Pokud jsi je slyšel,“ pravil Serapheim, „pak musíš mít mozek... nebo *něco* podobného jako tvůj kapitán. Asi jsi taky částečně médium, seržante.“

Haskeer se hrdě zazubil.

„To je nejúžasnější věc, jakou jsi nám doposud řekl,“ poznamenala Coilla suše.

„Netvrdím, že má tak vyostřenou mysl jako Stryke...“

„Jasně že ne,“ přerušil ho Jup. „Je to pitomec.“

Haskeer mu věnoval kyselý pohled.

„Spíše bych řekl neopracovaný diamant,“ opravil čaroděj Jupa diplomaticky.

Sluaghové opět zaútočili na dveře. Ačkoli byly velmi silné, objevila se mezi křídly malinká mezera. „Ted’ musíme najít hvězdy a otevřít bránu.“ Poznal, že Rosomáci stále pochybují. „Co vás tady čeká? Musíte přijmout, že tento svět patří lidem, ať už jsou dobří nebo špatní.“

„A nechat je, ať se vyválí ve sračkách, které sami způsobili?“ poznamenala Coilla.

„Možná se to jednou změní. Věci se mohou zlepšit.“

„Určitě chápeš, že je pro nás těžké tomu uvěřit.“

Otvorem ve dveřích začala dovnitř pronikat tenká, červům podobná chapadla. Sanara na ně zamířila zbraní. Baňka na konci tyče se naplnila světlem, pak z ní vyrazil paprsek zlaté záře. Myslí Rosomáků se rozlehlo zaječení. Červi se proměnili v kouřící hmotu.

„Několik z vás bude muset zůstat a chránit bránu,“ řekl Serapheim. „Zbytek se vydá hledat přístroje.“

To se Haskeerovi líbilo. „Konečně rozumná řeč. Ze všeho toho tlachání už mě bolí hlava.“

Stryke vybral vojáky, kteří zůstanou u brány se Sanarou a Serapheimem, a dodal: „Ty zůstaneš taky, Alfrayi.“

„Zase vynecháš starocha z boje, co?“

Stryke ho odvedl stranou. „Proto tě chci tady. Nesmíme bránu ztratit. Je příliš důležitá. Potřebuju, aby tady s vojáky zůstal někdo zkušený. Přece vidíš, jak nervózní někteří z nich jsou.“

Zdálo se, že Alfray vysvětlení přijal.

Připojila se k nim Sanara. „Vyslechni mě, Stryku. Víím, že se ti to nebude líbit, ale měl bys nechat hvězdu, kterou máš u sebe, tady.“ Mluvila rychle, aby nemohl začít protestovat. „Umožní mi využít moc brány k ochraně tvých vojáků. Kromě toho už znáš píseň hvězd tak dobře, že je před tebou sluaghové nedokáží ukrýt. Kdyby však tvoji mysl naplňovala přítomnost tohoto přístroje, mohlo by se jim to podařit.“

Měla pravdu. Sice se mu to nelíbilo, ale její slova dávala smysl. Vytáhl hvězdu z kabátce a podal jí ji.

Zatímco se vojáci shromažďovali, Coilla se Serapheimem postávali stranou. Něco jí dělalo starosti. „Mluvil jsi o nápravě. Ale podle tvých slov může za všechno Vermegram.“

„Za všechno ne. Víš... No... Byli jste tehdy věrní Jennestě a...“

„Ven s tím.“

„Najal jsem si koboldy, aby vám ukradli první přístroj,“ přiznal.

„Ty zvrácený *bastarde*,“ zasyčela.

„Jak jsem řekl, byli jste tehdy věrnými služebníky mé dcery. Nebo jsem si to aspoň myslel. Právě jsem se rozhodl hvězdy znovu sesbírat a...“

„A považoval jsi za dobrý nápad využít koboldy. Ale oni tě přelstili, že?“

Přikývl.

„Takže celá tahle situace, do které jsme se dostali, je tvoje vina. No, naše vlastně taky. Kdybychom se po nájezdu na Domovinu chovali disciplinovaně, nic by se nestalo.“ Zadívala se na tlupu. „Dokážu si představit, jak by na *tohle* zareagovali. Ale povím jim to, až bude po všem. *Pokud* to přežijeme. Možná jsme si ukousli příliš velké sousto.“

Tiše jí poděkoval.

V tu chvíli dveře povolily. Serapheim se k nim rozběhl a Sanara mu byla v patách. Zamířili skleněnými zbraněmi na zástup sluaghů, kteří se snažili prodrat dovnitř. Dav netvorů protrhly jasně žluté blesky. Ozvaly se odporne výkřiky a vzduch naplnil zápach spáleného masa.

„To byly poslední,“ oznámil Serapheim a odhodil skleněnou trubici. „Jsou vyčerpané. Teď už je to na vás, Rosomáci.“

„Pokud nás rozdělí, setkáme se zase tady,“ oznámil Stryke. „Teď *pohyb!*“

Jednotka vyrazila a přebrodila se masou kašovitých těl.

* * *

Stryke si nebyl vědom zvláštního mentálního škubání, jež ho táhlo zpět k hvězdě, kterou zanechal ve sklepení, dokud nepolevilo. V tu dobu už byli na cestě ven z podzemního bludiště.

Když však vybíhali vzhůru po dalším schodišti, začal vnímat první tóny božské hudby někde nad hlavou. O několik vteřin později dorazili do další matně osvětlené chodby. Přímo před nimi se nacházely otevřené dveře do ohromné komnaty.

Byla plná démonů.

Stryke vyrazil s jednotkou do útoku a v mysli mu zazněl vítězný akord.

Sluaghové ani netušili, co se vlastně stalo. Zdálo se, že jsou hluchí a slepí. Celou pozornost upírali na propojené hvězdy na stole ve svém středu. Vzduchem prolétly oštěpy a zasáhly demony, visící ze stropu. Jup zasekl sekyru démonovi do šedých, chlupatých zad, zatímco Coilla připravila dalšího rozzuřeným seknutím o hlavu.

Zrůdy se konečně začaly bránit. Asi tucet se jich otočil a jejich údy získaly nový, smrtící tvar. Jeden, podobný hadovi, si okamžitě stvořil dračí tlamu, zprudka se otočil a zacvakal čelistmi, z nichž mu kapaly sliny. Sluaghové opět začali vlévat do mysli Rosomáků kyselinu bolesti. Někteří z orků klesli k zemi a přitiskli si ruce na uši, ostatní však bojovali dál.

Nakonec podlehl útoku Rosomáků i poslední sluagh. Většina démonů temně krvácela na podlaze. Jejich rozhozené údy sebou stále ještě škubaly. Poslední dva netvory zatlačili ke vzdálené stěně. Nakonec se zoufale pokusili prorazit si drápy a tesáky cestu zpět k hvězdám, v cestě jim však stála polovina Rosomáků. Zakrvácení sluaghové se nakonec poražené otočili a dali se rychle na útěk dolů otevřeným schodištěm.

Když zmizeli z dohledu, polevila také bolest. Rosomáci se vzb chopili, překvapení, že jsou stále ještě naživu. Haskeer se otočil ke stolu, aby sebral hvězdy.

Byly však pryč. A stejně tak i Stryke.

* * *

Během boje Stryke zahlédl, jak jeden ze sluaghů sebral hvězdy a zamířil k otevřenému balkónu, kde se přehoupl přes zábradlí a začal s nimi hbitě šplhat po stěně paláce. Stryke se s oštěpem rozběhl vzhůru po schodišti a doufal, že ho tak dohoní.

Schodiště se náhle rozdělovalo a mířilo na dvě opačné strany. A ani ne dvacet kroků od něj lezl po stěně sluagh. Vší silou po něm mrštil oštěpem. Tvor padl k zemi jako podřátý.

Byl však jenom zraněný, ne mrtvý. Natáhl pařát po hvězdách, které upustil, a snažil se je přitáhnout blíž. Stryke se k němu přihnal a úd mu čistě usekl. Ale sluagh ještě nebyl na konci sil. Z těla mu vyrazil úponek, ostrý jako nůž, a zasáhl orka do ramene. Stryke rychle ustoupil, ruku si přitiskl na ránu a sledoval, jak netvor umírá. Pak sebral hvězdy a dal se na útěk.

Když dorazil k místu, kde se schodiště rozvětvovalo, zaslechl zvuk boje. Vrhł se do stínů. Zpoza rohu vystoupila skupina sluaghů. Ustupovali před přesilou. Zamžoural do šera a snažil se rozeznat před kým. Pak je spatřil.

Lidé a orci.

Mani.

Po nedávných odhaleních byl Stryke přesvědčen, že už ho nic nedokáže překvapit, ale tento zvrat ho šokoval. Jedinou útěchou bylo, že Mani sluaghy trochu zaměstnají; ačkoli netušil, co tady vlastně chtějí. Byli spojenci, ale ne přátelé. Brzy dorazí na rozcestí schodiště a zatarasí mu cestu dolů. Schoval hvězdy za kabátec a vyrazil jedinou cestou, která zůstala otevřená. Vzhůru.

Uzavřel mysl bolesti, jež mu vystřelovala z rány. Děkala mu sice potíže, ale nebyla nejhorší, jakou kdy utřžil. Na dalším odpočívadle se zastavil a naslouchal. Hřmot zbraní se pomalu vytrácel. Předpokládal, že sluaghové a lidé zamířili dolů, kam také potřeboval jít. S pozdvihnutým mečem se tiše plížil nahoru po schodech a doufal, že se mu podaří cizince nějak obejít a vrátit se zpět dolů k bráně.

Napadlo ho, že musí být někde v přední části paláce. Zastavil se u okna, aby si ránu obvázal kusem látky. Náhle však zachytil koutkem oka pohyb. Zadíval se ven rozbitou okenní tabulí a řadou ram-pouchů, visících z okenního křídla.

Kam až oko dohlédlo, pochodovala po ledové pláni armáda. K zámku mířily zástupy vojáků, další se tlačili kolem vchodu pod oknem.

Ze šera vykulhala postava.

Stryke nemohl uvěřit svým očím. Tohle bylo to poslední, co v tuto chvíli potřeboval.

„Kdy už konečně chcípneš?“ řekl. Ve skutečnosti však muž, kterému otázku položil, vypadal víc mrtvý než živý.

„Neulehčím ti to,“ odpověděl Micah Lekmann. Z očí mu svítilo šílenství. „Nevím, jak jsme se sem dostali, ale nemůžu uvěřit tomu, že mám další šanci zabít tě. Možná bohové opravdu existují.“

Muž byl očividně nepřítel. Stryke nemohl uvěřit, že se mu podařilo sledovat je sněhem a ledem v tak ubohých šatech. Oči měl zarudlé a prsty na levé ruce zčernalé omrzlinami.

„Tohle je šílenství, Lekmanne,“ řekl. „Vzdej to.“

„Nikdy!“ Sekl po orkovi mečem. Čepel prolétla nebezpečně nízko. Stryke uskočil stranou. Lovec hlav ho s pomateným úsměvem na tváři a se zuřivostí šilence znovu a znovu napadal.

Stryke rány odrážel a vrhal se do protiútoků. Zdálo se však, že nemají žádný účinek. Lekmann je přijímal a vrhal se znovu vpřed. Probojovávali se spolu sem a tam chodbou. Stryke se zoufale snažil najít mezera v protivníkově obraně a ukončit tohle nevíтанé rozptýlení. Zdálo se, že muž odhodil strach i opatrnost. Bojoval jako vzteklá bestie.

Náhle Stryka oslepila silná záře. Zmateně ustoupil a snažil se vzpamatovat. Když se mu konečně vrátil zrak, před očima mu tančily skvrny, jako by hleděl příliš dlouho do slunce. Nezabránily mu však spatřit scénu před sebou.

Lekmann stál ztuhle a meč mu ležel u nohou.

V hrudi měl ohromnou díru, z níž vyčnívala zlomená žebra a vytékala krev. Okraje rány byly spálené a kouřilo se z nich. Skrz otvor zahlédl Stryke stěnu za ním.

Lekmann téměř klidně sklonil hlavu a zadíval se na své zranění. Nevypadal, jako by měl bolesti, ale musel je mít. V obličejí měl výraz omámeného podráždění. Pak mu z úst vystříkla krev, zapotácel se jako opilý a padl tváří k zemi. Kouřilo se z něj.

Zatímco Stryke zíral a snažil se přijít na to, co se stalo, ze stínů vystoupila další postava.

Když ho Jennesta spatřila, zkroutila obličej do ošklivého šklebu. Její zuřivý, vítězoslavný výkřik se do něj zařízl jako nůž. Zvedla ruce, pravděpodobně aby mu uštědřila podobnou ránu.

Rychle uskočil, přesto se mu sotva podařilo vyhnout zářivé kouli, kterou po něm vrhla. Zasáhla vyřezávaný sloup těsně za ním a všude kolem se rozlétly střepiny mramoru.

Zavrávoral bolestí a vyrazil dolů po nejbližším schodišti. Další zářivá koule zasáhla stěnu nad jeho hlavou a zasypala ho omítkou. Napůl doskočil, napůl dopadl na další odpočívadlo. V chodbě, do které ústilo odpočívadlo pod ním, bojovali Mani se sluaghy. Vyhnul se jim, pádil dál dolů a nechal píseň hvězd, ať ho zavede zpět k bráně.

Bylo však nepravděpodobné, že by to dokázal.

25

„Cítíš něco?“ zeptal se Serapheim, aniž by se otočil.

Obrácen zády k drahokamy ozdobené bráně se rozhlédl po komnatě. Nikde se nic nepohnulo, ačkoli z padlých sluaghů u vchodu stále stoupaly slabé výpary.

„Ano,“ odpověděla Sanara. „Jsou blízko.“

„Kdo?“ zajímal se Alfray.

Jakoby v odpověď jim dal jeden z vojáků u dveří naléhavé znamení. O vteřinu později vrazili dovnitř Rosomáci.

Alfray přelétl pohledem jejich řady. „Kde je Stryke?“

„Doufali jsme, že bude tady,“ odpověděla Coilla a vysvětlila, co se přihodilo.

„Necítíl jsem žádné narušení sítě života, které by naznačovalo, že zemřel,“ prohlásil Serapheim.

„Cože?“ ozval se Haskeer.

„Jde o sílu. Teď nemám čas to vysvětlovat. Co hvězdy?“

„Nevím,“ přiznala Coilla. „Možná je má Stryke. Zmizely ve stejnou chvíli jako on. Ale poslouchejte! Na zámek útočí armáda Mani. Bojuje se sluaghy.“

„Potvrdili jste podezření mé dcery,“ oznámil Serapheim. „Jennesta je tady.“

„Bohové!“

„Musíme najít Stryka,“ pokračoval. „A zasít co nejvíce sváru do řad Jennestiny armády. Nesmí zvítězit.“

„Vezmu si část vojáků a půjdu ho hledat,“ rozhodl Jup.

„Sanara půjde s tebou. Měl bych být schopný předávat jí odsud sílu.“ Obrátil se k dceři. „Uděláš to, Sanaro?“

„Samozřejmě.“

„Jak nám pomůže najít Stryka?“

„Nepomůže. Ale pokud se vám podaří dostat ji na bezpečné místo co nejblíže k vetřelcům, možná uděláme něco s Jennestou. Věřte mi.“

„Ale co *Stryke*?“ zajímala se Coilla.

„Možná ho najdete cestou.“

„To nestačí! Neopustíme jednoho ze svých.“

„Pak se rozdělte do dvou skupin. Ale pospěšte si!“

„Reafdawel!“ zakřičela. Voják k ní přispěchal. Z rány nad uchem mu tekla krev. „Zůstaneš tady s Alfrayem. Haskeere, my se vydáme hledat Stryka, dobře? Ostatní půjdou s Jupem.“

Rosomáci se připravili. Někteří vypili poslední zbytky vody, jiní si ošetřili utržené rány.

Pak vydal Haskeer jako velící důstojník rozkaz a obě skupiny vyrazily.

* * *

Cesta do sklepení si vyžádala i poslední zbytky Strykových schopností a sil.

Na každém rohu bojovali Mani se sluaghy a v celém zámku panoval zmatek. Snažil se nezaplést do žádných bitek, vyhýbal se bojům a utíkal před vyzývateli.

Ale štěstí mu došlo, když oběhl roh a stanul tváří v tvář dvojici orků. Na okamžik doufal, že ho budou považovat za vojáka Jennestiny armády. Oni však očividně znali jeho tvář.

„To je Stryke!“ zaječel jeden z nich.

Zvedli zbraně a vrhli se na něj.

Pokoušel se vyjednávat. „Počkejte! Okamžik!“ Zvedl ruce, aby je uklidnil. „Tohle není potřeba.“

„Ale je,“ odpověděl první voják. „Jsi na prvním místě na listině hledaných.“

„Jennesta byla i mojí paní. Víte přece, že pro ni orci nic neznamenají.“

„Díky ní máme plná břicha a střechu nad hlavou. Někteří z nás jí zůstali věrní.“

„A jak věrná by byla ona vám, kdyby na to došlo?“

Strykovi se zdálo, že druhý voják zaváhal.

„Ona nám za tvoji hlavu zaplatí,“ řekl první voják. „Ale od tebe nedostaneme nic.“

„Neměli bychom spolu bojovat. Jsme orci.“

„Bratrstvo orků, co? Lituji, tentokrát ne.“ Udělal krok vpřed, pak dodal: „Není v tom nic osobního, kapitáne. Jen dělám svoji práci.“

„Dávej si pozor, Freendo,“ zavolal druhý voják. „Je to Stryke! Znáš jeho pověst!“

„Je to jenom ork, ne? Stejně jako my.“

Vrhl se vpřed a mávl mečem. Stryke se napnul a připravil k boji. Ale i teď chtěl orka jen ochromit, ne zabít. Pokud by to bylo možné. Koutkem oka si všiml, že se druhý voják drží zpátky.

Jejich čepele se srazily a zařinčení se rozlehlo zaprášenou chodbou. Stryke do orka bušil a snažil se mu vyrazit meč z ruky. Úmysly protivníka byly očividně smrtelnější. Dělal, co mohl, aby Stryka zasáhl.

Chvilí spolu šermovali. Stryke se jen bránil, ale jeho podráždění s každým okamžikem rostlo. Nemohl si dovolit ztrácet čas s dvojicí tvrdohlavců. Pokud je bude muset zabít, udělá to. Dostali šanci. Jeho protivník začal ustupovat a na tváři se mu objevil vyplašený výraz. Byl sice taky ork, ale rozhodně mizernější šermíř.

Pak Stryke zahlédl svoji šanci. Voják se pokusil o nízké seknutí a odhalil tak horní část těla. Stryke se rychle otočil a uhodil orka ze strany do úst plochou stranou meče. Slyšel, jak protivníkovi zapraskaly zuby. Ork se zapotácel vzad a téměř upadl. Z úst mu vytékala krev a ztratil meč. Kapitán vyrazil vpřed a odkopl meč stranou. Voják zbledl a čekal na smrtící ránu.

„Teď vypadni,“ obořil se na něj Stryke a také na druhého orka hrozivě zavrčel.

Vteřinu na něj hleděli, pak se otočili a dali na útěk.

Stryke si povzdechl a vydal se opět na cestu. Jaká ironie, že nyní bojuje s orky a spojil se s lidmi.

* * *

Jupova skupina, která ochrannitelsky obklopila Sanaru, si probíjávala cestu nahoru do věže.

Našli tam prázdnou kamennou komnatu s otevřeným balkónem. Zatímco někteří z vojáků hlídali schodiště, vyšla Sanara na balkón a Jup se postavil vedle ní.

Jennestina armáda byla rozprostřena po ledové pláni. Od hlavní palácové brány se ozýval rámus, jak se vojáci snažili probít dovnitř. Náhle někdo vykřikl. Pohlédli vzhůru. Na nebi se objevili draci.

„Do prdele, tohle jsme ještě potřebovali,“ prohlásil trpaslík ponuře.

Ale pak draci slétli dolů a začali plivat oheň po Jennestině armádě. Z věže zazněl radostný pokřik.

„To musí být Glozellan,“ hádal Jup. „Hodná holka!“

S úsměvem se obrátil k Sanaře. Měla zavřené oči, a zatímco ji pozoroval, pomalu zvedala ruce.

Tlupa na ni zmateně hleděla.

* * *

Ve sklepení Alfray s Reafdawem sledovali, jak Serapheim upadl do transu. V očích měl skelný výraz a paže pozvednuté. Orků si nevšímal, jako by tam vůbec nebyli.

Pak se od brány ozvalo podivné tiché hučení. Alfray k ní opatrně přistoupil. Opatrně zvedl ruku a cítil, jak mu přes dlaň přeběhlo teplé brnění.

Ustoupil a vyměnil si s vojákem zmatený pohled.

* * *

Stryke právě míjel malé úzké okénko, když něco neobvyklého upoutalo jeho pozornost.

Vyhlédl ven a spatřil, že Jennestina armáda pokrývá ledovou pláň, kam až oko dohlédlo. To ho však nezaujalo.

Něco se objevilo na nebi.

Nejlépe by to přirovnal k malířskému plátnu. Ale zatímco se díval, obraz se pohnul a změnil. Uvědomil si, že úkaz se podobá vizi, kterou Serapheim vyčaroval u brány, jen měla obrovské rozměry a táhla se do nekonečna po ocelově šedém nebi. Ukazovala podobné klidné scény ze života orků a živou zelenou krajinu.

Z planiny se ozvaly výkřiky. Nebyl to však válečný pokřik nedočkavých bojovníků, nýbrž projevy úžasu, následované nespokojeným mručením.

Pochopil čarodějův plán. Existoval snad lepší způsob, jak zasít do řad armády svár, než ukázat jim, v jaké lži žijí? Samozřejmě pomohla také skutečnost, že při pohledu na nadpřirozený úkaz naplnila vojáky hrůza. Vzbudí to v nich stejně tak zmatek jako pochybnosti, ale možná jim to pomůže získat čas, který potřebují.

Dolehl k němu zvuk utíkajících nohou. Připravil se na další srážku. Ale byla to Coilla, Haskeer a jejich skupina, kdo vyrazil z přílehlé chodby.

„Díky bohům!“ vykřikla. „Mysleli jsme, že jsme tě ztratili.“

„Je tady Jennesta!“

„Všimli jsme si,“ odvětila suše.

„Tak honem zpátky do sklepení!“

Rozběhli se dolů, prolamovali odpor a sekali po každém, kdo se jim postavil do cesty. Prořízli si cestu zmatkem jako nůž krkem kuřete.

Nakonec dorazili zadýchaní a i přes chlad upocení ke komnatě s bránou a vběhli dovnitř.

Serapheim byl stále ještě v transu, zatímco Alfray s Reafdawem přihlíželi. V kruhu brány se vznášel zmenšený obraz scény, která zářila venku na nebi.

Skoro okamžitě se čaroděj probral. Obraz zablikal a zmizel. „Víc udělat nemůžeme,“ lapal po dechu jako muž, který má za sebou hodiny těžké fyzické práce.

„Byl to chytrý trik,“ složil mu poklonu Stryke. „A co teď?“

Než mohl odpovědět, vrátila se zpět Jupova skupina, jež stále hlasitě obdivovala úkaz, kterého se stala svědkem. Byli zakrvácení, bez dechu, ale celí. Sanara vběhla otci do náruče.

„Dej mi přístroje,“ řekl Serapheim.

Stryke mu podal čtyři spojené hvězdy a Sanara zbývající jednu. Serapheim je zručně zasadil do sebe.

„Zapomněl jsem se zmínit o jedné věci,“ přiznal.

„A to?“ zeptala se Coilla opatrně.

„Při otevření brány se uvolní velké množství energie, které pravděpodobně zničí palác.“

„A to nám říkáš až *ted*?“ zamračila se na něj.

„Kdybych vám to řekl dřív, mohlo by to ovlivnit vaše rozhodnutí.“

„Může nám to zabránit v použití brány?“ zeptal se Stryke.

„Pokud projdete rychle, pak ne.“

Většině vojáků se ve tváři zračily pochyby. Serapheim poukázal na sílící lomoz nad nimi. „Nemáte moc na výběr. Buď použijete bránu, nebo se postavíte těm nahoře.“

Stryke kývl na souhlas.

Serapheim přistoupil k jednomu z velkých kamenů, ozdobených drahokamy, zvedl ho a položil na něj propojené hvězdy.

„To je všechno?“ řekl Haskeer.

„Počkej,“ odpověděl člověk.

Prostor nad plošinou brány se náhle proměnil v něco úžasného. Vypadalo to jako převrácený vodopád z miliónu malinkých zlatých hvězd, které se točily, tekly a nikdy nezůstaly stát. Skrz podrážky bot cítili tepání energie.

Všechny v komnatě tento neskutečný pohled uchvátil. Nespočetné množství hvězdiček vydávalo jas, který jim ozařoval tváře a šaty i stěny kolem.

„Teď musím bránu naladit na váš cíl,“ vysvětlil Serapheim a zamířil ke kruhu.

„Je to krásné,“ zašeptala Coilla.

„Úžasné,“ souhlasil Jup.

„*A moje!*“

Všichni se otočili.

U dveří stála Jennesta, vedle ní pak generál Mersadion se zjizvenou tváří.

Jako první se vzpamatoval Serapheim. „Přišla jsi pozdě,“ řekl jí.

„Taky tě ráda vidím, drahý otče,“ odpověděla uštěpačně. „V patách je mi jednotka královských stráží. Vzdejte se, nebo zemřete, mně je to jedno.“

„To si nemyslím,“ ozvala se Sanara. „Nedokážu si představit, že by ses vzdala možnosti zabít ty, kteří ti podle tvého názoru ublížili.“

„Znáš mě příliš dobře, sestro. Ráda tě opět vidím ve skutečnosti. Už se těším, až tě zničím.“

„Pokud si myslíš, že se vzdáme bez boje, pak se pleteš,“ prohlásil Stryke. „Nemáme co ztratit.“

„Ach, kapitán Stryke.“ Přelétla tlupu opovrhlivým pohledem. „A Rosomáci. Nemohla jsem se dočkat, až se hlavně s vámi znovu setkám.“ Hlas jí ztvrdl. „Odhod'te zbraně.“

Náhle Alfray vyrazil s taseným mečem k Jennestě.

Mersadion skočil před ni, aby útok odrazil. Jeho meč se zableskl, pak ho vrazil desátníkovi do hrudi a opět čepel vytrhl. Alfray se stále ještě držel na nohou, zadíval se však na krev na svých rukou.

Zapotácel se a klesl k zemi.

Šok je na okamžik jakoby přibil k zemi.

Pak bylo kouzlo zlomeno. Haskeer, Jup, Coilla a Stryke se vrhli na Mersadiona a dali mu pocítit svoji zuřivost. Všichni vojáci v místnosti by udělali totéž, ale na to zde bylo málo místa.

Mersadion neměl ani čas vykřiknout. Během několika vteřin ho rozsekali na kousky.

Tlupa se pak obrátila od zmrzačeného těla k Jennestě, připravena vyběhnout i na ní. Královna splétala rukama ve vzduchu složitý obrazec.

„Ne!“ zakřičel Serapheim.

Mezi rukama jí vzplála oranžová koule, podobná malému slunci. Vrhla ji po nich. Jednotka se rozprchla. Koule jim s neuvěřitelnou rychlostí prolétla nad hlavami a s ohlušujícím výbuchem zasáhla stěnu za nimi. Jennesta začala vytvářet další.

Ale Serapheim se Sanarou se sebrali a společně se jí postavili. Zvedli ruce a před nimi se objevila zeď nadpozemského ohně, která

zaštitila nejen je, ale i ostatní v místnosti. Jennesta mrštila další ohnivou koulí, ale mohla jen bezmocně sledovat, jak zářící hradba silný výboj energie pohltila.

Brána se dále třpytila a leskla. Ale začala se projevovat její ničivá síla. Ozývalo se hluboké dunění a zámek se otrásal v základech. Jednotka tomu nevěnovala žádnou pozornost a shromáždila se kolem Alfraye.

Coilla a Stryke poklekli vedle něj. Viděli, jak vážné zranění je. Coilla vzala desátníka za zápěstí a zahleděla se kapitánovi do očí. „Je to špatné, Stryku.“

„Alfrayi,“ oslovil ho Stryke. „*Alfrayi*, slyšíš mě?“

Starému orkovi se podařilo otevřít oči. Pohled na kamarády ho potěšil. „*Takže tak... to... skončí.*“

„Ne,“ řekla Coilla. „Ošetříme ti ránu. My...“

„Nemusíte... mi... lhát. Teď už ne. Projevte mi... trochu úcty... a povězte mi... pravdu.“

„Do pekel, Alfrayi,“ zašeptal Stryke a hrdlo se mu stáhlo. „To já tě do toho dostal. Všechno je to moje vina. Je mi to tak líto.“

Alfray se slabě usmál. „*Dostali... jsme se... do toho... společně. Byli jsme... dobří, že, Stryku?*“

„Ano. Byli jsme dobří. A ty jsi byl nejlepší kamarád, jakého si jen ork může přát, starý příteli.“

„*Na tohle... můžu být... hrdý.*“ Dál pohyboval rty, ale nevycházel z nich už žádný zvuk. Stryke se naklonil blíž a přitiskl ucho Alfrayovi k ústům. Zaslechl slabé zašeptání. „*Meč...*“

Stryke sebral svoji zbraň, vtiskl ji Alfrayovi do chvějící se ruky a sevřel mu kolem ní prsty. Alfray ji slabě stiskl a na tváři se mu objevil spokojený výraz. „*Pamatujte... na staré... časy,*“ zachraptěl. „*Ctěte... tradice.*“

„Budeme,“ slíbil Stryke. „A tvoji památku. Navždy.“

Země se opět s duněním zatřásla. Ze stropu se sypala omítka. Na jedné straně komnaty bojovala Jennesta se svou rodinou v záři nadpřirozeného jasu a ostrých záblesků.

Alfray dýchal mělce a přerývaně. „*Připijeme... si spolu... v síních... Vartanie.*“

Pak naposledy zavřel oči.

„Ne,“ řekla Coilla. „Ne, Alfrayi.“ Zatřásla s ním. „Potřebujeme tě. Neodcházej! Jednotka tě potřebuje. Alfrayi?“

Stryke jí položil ruce na ramena a přinutil ji vzhlednout. „Je... pryč, Coillo. Zemřel.“

Zírala na něj, jako by nechápala, o čem to mluví.

Orci neplakali. Takovou věc dělali jen lidé. Ale vlhkost jejich očí svědčila proti této lži.

Jup ukryl tvář v dlaních. Haskeer sklonil hlavu. Vojáky ochromil žal.

Stryke si vzal opatrně zpět svůj meč. Pak se zadíval na magický souboj a opět se ho začala zmocňovat zuřivost. Všichni na tom byli stejně, ale byli bezmocní. Neodvažovali se zasáhnout do boje čarodějů. Nic by nezmohli.

Asi o minutu později byl jejich bezradnosti konec.

Jennesta vykřikla. Její ohnivý magický štít zablikal a zmizel. Zapotácela se a sklonila hlavu. Vypadala vyčerpaně. K tváři se jí lepily vlhké černé vlasy.

Kouzelná zářící stěna, která chránila Serapheima se Sanarou, zmizela také, jako by někdo sfoukl svíčku. Čaroděj rychle překročil vzdálenost, která jej dělila od Jennesty, a popadl ji za zápěstí. Začal ji táhnout k bráně. Byla soubojem natolik vyčerpaná, že se skoro nebránila.

Tlupa vyskočila na nohy a rozběhla se k ní, aby si na ní vylila zlost.

„Ne!“ zařval Serapheim. „Je to moje dcera! Jsem zodpovědný za všechno, co napáchala. Poradím si s ní sám!“

Jeho výbuch byl tak silný, že zastavil jejich útok. Sledovali, jak ji Serapheim přitáhl k okraji brány. V tu chvíli jako by se probrala a uvědomila si, kde jsou. Přeskakovala očima z tančící majestátnosti víru brány k otcově tváři a zase zpět. Zdálo se, že pochopila, co chce udělat, ale nedala najevo žádný strach.

„To se neodvážíš,“ zavrčela.

„Kdysi možná,“ opáčil, „ale konečně jsem pochopil, jak hrozivá je tvá zvrácenost. Všechno je teď jinak.“ Stále jí svíral zápěstí v železném stisku a přiblížil jí ruku k zářícímu vodopádu brány, takže se její prsty

téměř dotýkaly proudu. „Přivedl jsem tě do tohoto světa. A teď od tebe tento svět osvobodím. Měla bys ocenit souměrnost mého činu.“

„Jsi hlupák,“ zasyčela, „všichni jste hlupáci. A zbabělci. Mám svoji armádu. Pokud se mi něco stane, zemřeš smrtí, jakou si nedokážeš představit ani v nejhorších nočních můrách.“ Zalétla pohledem k Sanaře. „Oba zemřete.“

„To mě nezajímá,“ odvětil.

„Ani mě ne,“ připojila se k otci Sanara.

„Někdy je potřeba zaplatit, abychom svět osvobodili od zla,“ dodal Serapheim a přitáhl jí ruku blíž ke trpytivému toku.

Zadívala se mu do očí a pochopila, že to myslí vážně. Její sebejistý výraz poněkud zakolísal. Začala se vzpírat.

„Aspoň se postav smrti důstojně,“ řekl jí. „Nebo snad žádám příliš?“

„Nikdy.“

Vtáhl jí ruku do víru, pak ji pustil a o krok ustoupil.

Vzpírala se a bojovala, aby vytáhla ruku ven, ale tok energie ji držel pevně. Náhle se něco změnilo. Její ruka se pomalu začala rozpadat na tisíce malých částecí, které se spojily s vířícími hvězdami a odlétly s nimi. Celý proces se začal zrychlovat. Brána jí spolkla zápestří, pak paži, která se rovněž rozpadla a zmizela.

Tlupa ztuhle přihlížela a na tvářích vojáků se usadil výraz hrůzy a zvráceného zaujetí.

Vír nyní vtáhl celou její paži a před jejich očima ji rozpustil. Následovaly vlasy, jako by je vsál od úst velký obr. Jennestin rozpad se ještě uspíšil a točící se vír polykal tělo rychleji a rychleji.

Když se dotkl tváře, konečně vykřikla. Hlas téměř okamžitě utichl, neboť energie pohltila i poslední část těla v několika velkých doušcích. Její zbytky se chvíli točily ve víru, pak se propadly do nicoty.

Serapheim vypadal, jako by měl omdlít. Sanara k němu přistoupila a objala ho.

Šokované ticho přerušila až Coilla. „Co se s ní stalo?“

Serapheim se vzmužil. „Vstoupila do brány dřív, než byl nastaven určitý cíl. Buď ji rozervaly mohutné síly uvnitř brány, nebo ji vymrštily do jiné dimenze. Každopádně je po ní. Skončila.“

Stryke nebyl jediný, komu bylo muže líto, ačkoli Jennestu nenáviděli. „*Takhle* půjdeme i my?“ zeptal se.

Země se opět otřásla, déle a silněji než dřív.

„Ne, příteli. Nastavím cíl. Odejdete, ale ne tímto způsobem. Budete mít pocit, jako byste prošli dveřmi.“ Vyprostil se ze Sanařiny náruče. „Pojďte, nemáme času nazbyt.“

Přistoupil k jednomu z kamenů, které obklopovaly bránu, a opět k němu přiložil přístroje.

„A co ty?“ zajímala se Coilla.

„Zůstanu tady v Maras-Dantii. Kam bych šel? Bud' se stanu svědkem konce všeho, nebo se pokusím pomoci, aby se země zotavila z nákazy.“

Všichni přítomní věděli, že si ve skutečnosti vybral smrt.

„Já taky zůstanu,“ řekla Sanara. „Tohle je můj svět. Ať už je jakýkoli.“ Po tváři se jí kutálely slzy.

Země duněla stále silněji.

„Pojď, Jupe,“ pobídl ho Serapheim. „Napřed pošleme tebe do země trpaslíků.“

„Ne,“ řekl.

„Cože?“ vykřikl Haskeer.

„Tohle je jediný svět, který znám. Nikdy se mi nezdálo o světě trpaslíků. Zní to sice lákavě, ale koho bych tam znal? Byl bych cizincem v cizí zemi.“

„Nezměníš názor?“ zeptal se Stryke.

„Ne, šéfe. Dlouho jsem o tom přemýšlel. Risknu to a zůstanu tady.“

Haskeer udělal krok vpřed. „Určitě, Jupe?“

„Copak? Bude ti snad chybět někdo, s kým by ses hádal?“

„Na to si vždycky někoho najdu.“ Na okamžik se na trpaslíka zadíval. „Ale už to nebude stejné.“

Stiskli si předloktí ve válečnickém pozdravu.

„Pak odsud, prosím, odved' Sanaru,“ řekl Serapheim. „Ochraňuj ji za mě.“

Jup přikývl. Naposledy pohlédl na jednotku a odvedl Sanaru z komnaty.

„Teď si musíme pospíšet,“ oznámil Serapheim. „Do brány.“

Orci na něj pohlédli s úzkostí.

„Přisahám, že se vám nic nestane.“

„Do toho!“ vyštěkl Stryke.

K bráně přistoupil Gleadeg.

„Jdi,“ rozkázal Stryke, pak tiše dodal, „žádný strach, vojáku.“

Ork se zhluboka nadechl a vstoupil do brány. Okamžitě zmizel.

„Rychle! Rychle!“ křičel Stryke.

Zbylí vojáci prošli jeden po druhém bránou.

Pak přišel na řadu Haskeer. Skočil dovnitř s válečným pokřikem.

Coilla věnovala poslední pohled Serapheimovi, pak se obrátila ke Strykovi a vstoupila do brány.

Stryke zůstal v otřásající se komnatě se Serapheimem sám. „Děkuji,“ řekl ork.

„To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Tady.“ Vložil mu hvězdy do rukou. „Vezmi si je.“

„Ale...“

„Já už je nebudu potřebovat. Udělej s nimi, co chceš. Ale nehádej se teď se mnou!“

Stryke je přijal.

„Hodně štěstí, Stryku, veliteli Rosomáků.“

„Tobě taky, čaroději.“

Vstoupil do brány. Zámek se začal řítit k zemi. Serapheim se ani nepokusil uniknout. Stryke věděl, že zůstane. Zvedl ruku a rozloučil se s člověkem krátkým vojenským pozdravem.

Na okamžik ho obklopil chaos přechodu. Možná to způsobila hrozivá síla hvězd a brány, ale krátce zahlédl nádherné obrazy.

Viděl Aidana Galbyho, jak se s Jupem a Sanarou prochází krásnou krajinou. Spatřil Mercy Hobrow na hřbetu jednorožce. Opět pocítil vábení orcké domoviny.

Jeho poslední myšlenkou bylo, že si lidé mohou tento svět nechat a dělat si s ním, co chtějí.

Pak se otočil a vstoupil do světla.

Stan Nicholls

Válečníci bouře

Anglický originál *Warriors of the Tempest*

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 58. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2005

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč